PE DRUMUL SCHIMBĂRII

UN ANONIM

Cuprins

Cuvânt înainte 3
Capitolul 1 – O veste bună 4
Capitolul 2 – Vicii 8
Capitolul 3 – Un simplu corp 15
Capitolul 4 – Guru 22
Capitolul 5 – Rezolvarea nu este in uitare 30
Capitolul 6 – Cei 1000 de pași 37
Capitolul 7 - Roz cu verde 48
Capitolul 8 – Drumul de o sută de metri 54
Capitolul 9 – Limba japoneză 62
Capitolul 10 – Povestea zmeului 67
Capitolul 11 – O altă persoană 77
Capitolul 12 – Un nou drum 88
Capitolul 13 – Bine ai venit acasă 93
Capitolul 14 – Un vis împlinit 123
Un ultim mesaj 128

Cuvânt înainte

Înainte de a începe, doresc să adresez mulțumiri soției mele, fără de care această carte nu ar fi fost posibilă și mamei mele, sau cum se întitulează ea, fanul meu numărul 1, care m-a încurajat să o public cât mai repede.

”Pe Drumul Schimbării” nu este o carte care doar vorbește de schimbare, ci dacă îi vei permite, va aduce schimbarea în viața ta, așa cum a făcut-o pentru mine, pentru soția mea și mai ales pentru mama mea.

Într-o lume în care știrile șocante au devenit normale, în care prostia și deprevarea au ajuns calități iar bunătatea și credința defecte, într-o lume în care a ajuns un lux și să speri măcar la o viață mai bună, atât această carte cât și cele viitoare, îmi doresc să devină un mesaj de speranță, de încurajare, de normalitate...

Îți doresc să te bucuri de această carte, le fel de mult cum m-am bucurat eu atunci când am scris-o. Sper să găsești măcar un mesaj, care să-ți vorbească direct, care să te ajute să depășești problemele de moment și să mergi mai departe.

Un Anonim

Capitolul 1

O veste bună

1.1

Încet, încet își deschisese ochii, însă doar pe jumătate.

Simțea dureri îngrozitoare în tot corpul și nu își aducea aminte deloc cum de a ajuns să fie întinsă pe jos și nici unde se afla.

Ultima amintire ce o avea era poza trimisă de Radu, în care îi arătase cum a reușit să facă dintr-o simplă omletă, o adevărată operă de artă pe pereții bucătăriei.

După care și-a deschis geanta și...

Dintr-o dată nările i se lărgiseră și simți că nu mai are aer!

Își aminti respirația îmbibată în alcool, mâinile puternice ce îi acopereau gură și-i rupeau bluza ei albastră preferată, barba aspră și dură ce îi provoca durere în timp ce încerca să o... Doamne Dumnezeule!

Acum înțelegea toată durerea din corpul ei, toată usturimea de jos.

Mintea încerca să cuprindă toată întâmplarea, dar era mult prea mult pentru ea momentan, așa că, tot ce a putut face a fost să scoată un oftat lung și să-și piardă iar cunoștința

1.2

După câteva minute Andreea își reveni, de data aceasta fiind conștientă de tot ceea ce i se întâmplase.

Primul gând a fost să rămână acolo, întinsă pe jos.

Poate amorțeala ce o simțea în picioare și în mâini, care se datora pierderii de sânge masive, se va urca mai sus spre inimă și cap și poate se va încheia pentru totdeauna aceastră trăire, pe care o simțea cu toată ființa, plină de durere, umilință, neputință și, în același timp, furie!

După doar câteva secunde însă, instinctul de supraviețuire câștigă și târându-se spre poșeta răsturnată la câțiva pași de ea, începu să-și caute telefonul.

Nereușind să găsească nimic și simțind răceala și amorțeala din picioare și mâini urcând spre piept, începu să țipe, în speranța că cineva o va auzi

Țipă de câteva ori după ajutor, până simți că nu mai poate scoate nici un sunet.

Era atât de epuizată... iar amorțeala parcă devenea din ce în ce mai plăcută... chiar călduță.

Urechile au început să-i țiuie, privirea să se încețoșeze și parcă totul începu să se lumineze... sau așa vedea ea.

Oare e zi? Oare e noapte? Oare am să mor?

Când era mică, mama ei îi povestea despre Rai și despre cum oamenii buni ajung acolo după moarte și cum totul este perfect.

Oare asta se întâmplă, merg spre Rai?

Oare se va reîntâlni cu mama ei ce a plecat în urmă cu câțiva ani acolo?

Și... dacă totuși nu o să ajungă în Rai? Dacă nu a fost destul de bună?

În delirul ei, încerca să-și aducă aminte de poruncile lui Dumnezeu.

Oare le-a respectat pe toate?

La cei 28 de ani ai săi, nu ținea minte să fi făcut, cuiva, vreodată, rău intenționat.

Tot timpul a iubit corectitudinea, sinceritatea și de fiecare dată când ieșea la plimbare seara, uneori singură, uneori cu Radu, avea mai tot timpul la ea o punguliță cu grâu pentru porumbei și câteva feliuțe de salam pentru pisicile și cățeii de pe stradă.

Da... sigur va ajunge în Rai... nu este altă opțiune.

Oare... în Rai sunt ponei? Și zâne? Și unicorni? Și...

În secunda următoare leșină pentru a doua oară în ultimele cinci minute, dar de data asta, nu avea să se mai trezească singură.

1.3

Ușa la camera de urgențe se deschise violent, iar Andreea cu masca de aer pe față, inconștientă, cu perfuzii, acoperită de o pătură gri ce parcă accentua și mai mult tot acest peisaj sumbru, fu adusă în salon.

După câteva discuții scurte între doctori, Andreea, intră în operație.

Din păcate violatorul a avut un cuțit cu care s-a ajutat să o dezbrace mai repede și cu care, nu se știa dacă premeditat sau nu, o înjunghiase în abdomen.

Deja pierduse foarte mult sânge și pericolul de a o pierde creștea de la minut la minut.

La nici 30 de minute după ce începuse operația, Radu, încă în pijamale, cu părul său șaten în toate părțile, cu ochii pierduți și roșii de plâns, intră în camera de gardă.

A fost nevoie să primească calmante, pentru a se putea liniști și a nu face un atac de panică.

Așa că acum se așeză pe bancă, în sala de așteptare, așteptând noutăți cu privire la starea de sănătate a Andreei.

E ciudat, de atâtea ori vezi lucrurile acestea la televizor, citești despre ele pe internet sau le auzi la radio, însă niciodată nu te gândești că ți se pot întâmpla ție, întodeauna e vorba de alții, gândi Radu.

Poate tocmai din acest motiv, atunci când polițistul cu vocea sa nazală, îi explica la telefon ce s-a întâmplat, a vrut inițial să închidă, gândindu-se că sigur au sunat la numărul greșit.

Că nu e vorba de Andreea lui... ci pur și simplu o coincidență nefericită de nume.

Andreea lui, urma să apară în orice moment pe ușă, să facă glume pe seama omletei sale fabuloase, după care să comande o pizza și să se întindă pe canapea, pentru a urmări serialul lor preferat.

1.4

După aproape două sute de ani de așteptare, sau cel puțin așa se simți, o asistentă ieși din sala de operații și după ce s-a apropiat de el, i-a spus cu o voce blândă că starea Andreei s-a stabilizat și că e în afara oricărui pericol.

Credea că cea mai bună veste ce a primit-o în viața lui, a fost acum trei luni, când Andreea a spus ”Da” cererii sale de căsătorie, ce-i drept târzie după părerea părinților lui, ce se așteptau ca până la cei 32 de ani ai săi să fie măcar la al doilea nepot.

Însă s-a înșelat!

Aceasta era cu siguranță, cea mai bună veste primită! E în afara oricărui pericol! Totul va fi bine!

Capitolul 2

Vicii

2.1

Trecuse aproape o lună de la evenimentul ce îi schimbase viața, însă ea simțea că timpul a stat pe loc și se află tot acolo întinsă pe bordura rece și dură din parcare.

Nu avea nici o putere, nici o dorință de a merge mai departe. Nu voia nimic.

Chiar dacă operația a fost încheiată cu succes, chiar dacă își scoase firele în urmă cu două săptămâni, chiar dacă rănile începeau să se vindece, încă avea dureri puternice la fiecare mișcare ce o făcea.

Nu mai voia să ia pastile, se săturase de toate medicamentele și de stările provocate de ele.

Oricum indiferent cât de multe lua, amintirile erau tot acolo, rușinea, durerea, neputința, erau acolo... deci la folos, de ce să le ia?

În tot acest timp, atât Radu cât și tatăl ei, îi erau alături și încercau să o facă să se simtă cât mai bine, să o ajute să lase în urmă cât mai repede, acea noapte fatidică.

Cu toate că le înțelegea intenția, ea ar fi vrut să fie lăsată în pace, să stea singură.

Îi era rușine să le spună să plece, să o lase în pace.

Îi era rușine să le spună că cel mai bun mod de a o ajuta este să nu o mai mai privească de parcă ar fi o persoană cu handicap.

Indiferent cât de bine intenționat era Radu, atunci când îi spunea că totul va fi bine, că totul va trece și că sunt împreună în asta... știa că nu este adevărat!

Știa că nu avea cum să o înțeleagă!

Dacă ar face-o, nu ar mai pune-o să retrăiască același coșmar de fiecare dată povestind la nesfârșit povestea tuturor agenților de poliție și reporterilor ce o vizitau frecvent.

Dacă ar face-o, ar sta lângă ea, ar ține-o de mână și ar mângâia-o pe cap, așa cum obișnuia să o liniștească mama ei când era mică, de fiecare dată când avea câte un coșmar.

2.2

Cine a spus că timpul le rezolvă pe toate, probabil nu a avut așa multe de rezolvat în viața asta, se gândea Andreea.

Cum ar putea vreodată cineva să-și rezolve cu adevărat genul acesta de probleme?

Cum ar putea vreodată să uite acea noapte? Acele momente groaznice?

Spera că, atunci când va fi prins acel monstru fără suflet, care în câteva minute îi distruse toată viața, se va simți mai bine, mai împăcată, că va fi mai ușurată.

Însă nici când a fost anunțată că a fost prins, nici când l-a văzut acolo în sala de judecată, cu privirea aceea ce încerca să mimeze regret - cu toate că zâmbetul din colțul gurii ce îl afișa de fiecare dată când se uita la ea, îi spunea clar că nu regretă nimic - nici după ce a auzit sentința primită, nu s-a simțit mai bine.

Chiar dacă, datorită mediatizării excesive a cazului său, violatorul primise pedeapsa maximă, chiar dacă era conștientă că a făcut un bine și a ajutat la identificarea și trimiterea după gratii a unui infractor periculos, pentru ea răul deja fusese făcut și nimic nu va mai putea schimba lucrul acesta.

Aproape în fiecare seară, din ultimele 3 luni, cât au trecut de la eveniment, se trezea urlând, împingându-l pe Radu de lângă ea și căutând să vadă unde sângerează.

Era obosită, fără chef de nimic și fără nici un țel.

Își reluase munca în cadrul băncii, dar totul era lipsit de orice culoare sau bucurie pentru ea.

Toți colegii, toți clienții se uitau cu milă la ea și compătimire și toți se comportau de parcă nu ar fi fost în stare să aibă grijă de ea.

Viața cu Radu devenise sufocantă. Știa că el dorea să o ajute, să o susțină, dar prea era în sufletul ei tot timpul. Nu îi oferea deloc spațiu și asta începea să o irite.

Nici rugăciunile, nici mersul la Biserică, nu mai aveau efectul dorit.

Îi era destul de greu să mai creadă într-un Dumnezeu iubitor, când El a permis acest lucru în viața ei.

Cum ar putea să se roage, să creadă în El, când El nu a făcut nimic să oprească ceea ce se întâmplase cu ea?

Ce fel de persoană este El? Ce fel de tată? De ce nu a ajutat-o? De ce a permis să se întâmple asta?

Iar dacă nu a putut face nimic, dacă nu a putut controla nimic, înseamnă că nu e chiar atât de puternic și omniprezent cum se spune... și atunci de ce să i se închine Lui?

Începuse iar să ia pastile: Xanax, Cipralex...etc.

Se simțea ca o farmacie mobilă, la câte pastile avea mereu la ea, dar cu toate acestea nu se simțea deloc mai bine. Nici măcar pe aproape.

Singurele momente când se simțea mai bine, erau serile de weekend ce le petrecea în club.

Nu obișnuia înainte să frecventeze cluburile, dar acum parcă avea nevoie de o evadare și cum clubul se afla fix vis-a-vis de parcul de lângă banca unde lucra, îi era foarte ușor după program să traverseze parcul și să facă un scurt popas acolo.

Cel puțin la început era scurt, însă după o discuție cu Radu privind libertatea ei și nevoia de a face activități și fără el, momentele petrecute în club se lungeau până după miezul nopții în fiecare weekend.

Nu i-a plăcut niciodată alcoolul, dar acum parcă avea un alt gust, mult mai bun.

Poate nici nu a încercat vreodată să bea cu adevărat și de accea nu i-a plăcut, gândi ea.

Dar acum, cu atâtea culori și denumiri diferite, acum parcă era mult mai bun decât își aducea aminte.

Lucrul care o atrăgea cel mai mult era faptul că după câteva păhărele de diverse culori și după câteva țigări mentolate - da, mai nou se apucase și de fumat – viața parcă era mai colorată.

Păcat însă că putea face acest lucru doar în weekend, i-ar fi plăcut să facă acest lucru mult mai des, era sigură că ar fi ajutat-o mult mai repede să-și revină.

Oare ce ar spune Radu, dacă ar lua câte o sticlă sau două de vin și acasă? Până la urmă i-a spus că va face orice ca să o ajute să se simtă mai bine, nu?

Și a fost de acord și cu ieșitul în club cu fetele și cu fumatul și... până la urmă nu are nevoie de aprobarea lui, nu are nevoie de aprobarea nimănui!

Este liberă să facă ce vrea ea!

2.3

Putea să jure că ultima oară când s-a uitat la ceas era 22:30 și totuși după nici 20 de minute, ceasul arăta ora 1! Nu-i venea să creadă ca timpul a trecut așa de repede.

Peste fix 14 minute taxiul se opri și o lăsa în fața scării.

Chiar și sub efectul băuturii, era destul de conștientă că e târziu și pășind pe vârfuri, încercă să nu facă prea mult zgomot în casă.

- Andreea ești ok? Ești bine? Ce s-a întâmplat de ai ajuns așa târziu? Te-am sunat de peste 20 de ori cred și de fiecare dată îmi intra doar căsuța vocală. Ești bine?

Vorbele lui, răsunau în capul ei ca niște lovituri puternice de tobă, ca niște tunete.

Simțea că îi vibrează tot capul și ar fi vrut să spună că este destul de mare cât să nu mai dea socoteală nimănui.

Însă se uită la el, își ceru scuze și fugi spre baie.

Stomacul ei începuse revolta împotriva combinațiilor de alcool făcute în acea seară și nu se simțea bine deloc.

- Andreea, nu ai auzit ceasul!? E 8, ai să întârzii la muncă!

Oare Radu, nu are nimic altceva de făcut decât să-i țipe în ureche?

Nu vede că abia s-a așezat în pat? Că se pregătește să doarmă? Oare el nu știe că ea dimineață se trezește devreme să meargă la muncă?

Ce tot vorbește omul ăsta? Ce 8 tot visează acolo?

- Nu am chef de glume la ora asta, lasă-mă să dorm, spuse ea cu un aer răgușit.

Și totuși el se încăpățâna să traga de ea și să-i arate ecranul telefonului.

Cu mare dificultate deschise ochii, însă doar pentru scurt timp.

Lumina de afară o forță rapid să și-i închidă la loc.

Nu-i venea să creadă că are deja câteva ore de când doarme.

Literalmente nu putea să se miște, nu putea nici măcar să gândească.

- Sună te rog la muncă și spune-i Marianei că astăzi întârzii, nu mă simt deloc bine. Să deschidă ea casa în locul meu.

Radu rămase blocat. Nu-i venea să creadă ceea ce aude și mai ales ceea ce vede.

În toți cei 5 ani de când erau împreună, Andreea nu a întârziat niciodată la muncă!

Ba din contra, ajungea mai tot timpul prima, chiar și după ce a avut incidentul.

Vara trecută a anulat vacanța, spre disperarea lui, deoarece Carmen, colega ei de muncă se accidentase și nu avea cine să-i țină locul.

A observat că în ultimele luni, Andreea cea pe care o cunoștea odată, fata cea roșcată cu ochii ei mari și verzi, ce l-au făcut să se îndrăgostească iremediabil de ea, dispărea din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trecea.

Și a înțeles-o! I-a oferit tot sprijinul! Toată înțelegerea!

Credea că dacă pur și simplu nu va spune nimic și va fi lângă dânsa, în orice are nevoie, își va reveni. Va observa comportamentul lui și va deveni din nou acea Andreea, pe care el o ținea minte.

Nu doar viața ei s-a schimbat acum 6 luni, ci și viața lui!

Nu doar ei i-a schimbat viața acea brută, ci și lui!

Oare ea știa asta? Oare înțelegea acest lucru?

I-a oferit înțelegere când i-a spus că încă nu e pregătită să reia viața sexuală și nu s-a gândit nici măcar o clipă să-și satisfacă nevoile, normale de altfel, în altă parte!

A înțeles ieșirile tot mai dese în club, a înțeles fumatul, a înțeles că are nevoie de timp pentru a se reface, a înțeles până și de ce a amânat data nunții și că are nevoie de mai mult spațiu.

Doar că acum parcă acel spațiu începea să definească relația lor, care devenise ceva gol, ce indiferent cât de mult își dorea el, nu reușea să-l umple.

Fix în acel moment, în timp ce se uita la ea cum doarme și cum razele soarelui se jucau cu firele ei de păr, oferindu-le străluciri de foc și-a pus pentru prima dată întrebarea:

Oare mai merită să continui această relație, oare se mai merită să merg mai departe?

Capitolul 3

Un simplu corp

3.1

Oricât de multă înțelegere i-a oferit șefa ei, se pare că și aceasta avea o limită.

Andreea se uita la directoarea de agenție ce se plimba prin fața ei, nervoasă, pocnindu-și degetele ei subțiri și încercând să explice în mult prea multe cuvinte motivul deciziei sale.

Știa că în ultimul timp a cam ignorat serviciul, știa că a început să facă unele mici greșeli ca de exemplu plusurile și minusurile ce-i ieșeau la numărat seara, însă nu credea că a făcut atât de multe greșeli cât să fie pusă pe liber... cel puțin așa vedea ea situația.

- Nu vreau să mă înțelegi greșit Andreea, spuse Diana,directoarea de agenție. Sunt femeie ca și tine și înțeleg că sunt groaznice momentele prin care ai trecut și încă treci. Simt că nu ți-am oferit destul de mult timp să te refaci. Și este vina noastră. De aceea, continuă ea, vreau să-ți ofer aceste șase luni de concediu plătit, în care să te refaci, să te odihnești și să te întorci la noi sută la sută gata de muncă

- Iar dacă nu doresc odihnă, răspunse Andreea pe un ton ironic, bănuiesc că oricum nu am ce face, nu?

- Nu trebuie să gândești așa. Privește acest lucru ca un concediu, ca o vacanță. Să știi că multe colege te vor invidia când vor afla de ceea ce îți ofer acum, spuse Diana, schițând un zâmbet forțat.

- Dacă tot mă invidază așa mult, le ofer lor vacanța cu tot cu viața și amintirile mele, la pachet.

- Te rog, nu fii supărată Andreea. Ia-ți cele șase luni să te refaci, să te plimbi, să meditezi, să mergi la terapeut. Fă tot ceea ce simți că ai nevoie să faci pentru a-ți reveni. Iar după șase luni, noi te vom aștepta cu brațele deschise!

Andreea zâmbi, se întoarse și ieși din birou fără să mai salute.

În 8 luni de la eveniment nu reușise să schimbe nimic, nu se ameliorase nimic... era aceeași durere acolo, aceeași frustrare.

Cum crede Diana că în șase luni va rezolva ce nu a reușit să rezolve în opt?

Asta e, până la urmă va trece ea și peste asta!

Mare dreptate a avut cel ce a spus că atunci când ești jos, îți vezi prietenii cu adevărat!

Și în ultimul timp, începu să aibe din ce în ce mai puțini.

Dar nu-i nimic, nu are nevoie de ei! E o luptătoare! Se va descurca și fără ei!

Și tot vorbind așa cu ea însăși, din obișnuință pașii au purtat-o spre club, ce devenise o a doua casă pentru ea.

- Mihai, dă-mi te rog o vodkă cu suc de mere, se adresă ea barmanului, ce în scurt timp se conformă comenzii primite.

Cu paharul în mână se așeză apoi pe cea mai apropiată canapea. Își aprinse o țigară și se pregătea să rememoreze evenimentele ce tocmai se petrecuseră, când, observă un bărbat, destul de bine făcut, cu ochelari aurii de vedere și părul brunet ce o fixa cu privirea.

După ce și-a dat seama că a fost observat, bărbatul se ridică de la bar și veni spre canapea.

- Nu vă supărați, este liber?

Vocea lui era metalică și un pic răgușită, însă se simțea că încearca să sune cât mai politicos și mai cald posibil.

- Am venit aici să mă relaxez, nu doresc să fiu agățată de nimeni, sunt deja logodită și urmează să mă căsătoresc în câteva luni, spuse Andreea cu o oarecare neîncredere în glas ce o surprinse și pe ea.

- Nu, nu, m-ați înțeles greșit domnișoară, nu doresc să flirtez cu dumneavoastră. Numele meu este Alex, sunt căsătorit și foarte fericit de aproape doi ani. V-am abordat pentru că, în ultimele săptămâni, am observat venind aici destul de des pentru a vă îneca amarul în băutură.

Astăzi, continuă el, mi-am făcut curaj să vin și să vă ofer ajutorul meu.

- Sunteți foarte perspicace domnule... cum ați zis că vă cheamă?

- Alex, spuse el, în timp ce se așeză în fața ei, fără să mai aștepte să fie invitat.

- Domnule Alex, cine v-a spus că aș avea nevoie de ajutor? Poate doar îmi place să beau un pahar. Poate nu am nici o problemă și pur și simplu îmi plac oamenii de aici.

- Privirea din ochii dumneavoastră v-a dat de gol. Am recunoscut-o prea bine. Era fix privirea ce o vedeam în oglindă în urmă cu câțiva ani, după moartea soției.

- Dar parcă erați însurat de aproape doi ani, nu?

- Da, așa este , însă cu a doua soție.

- Îmi pare rău să aud de prima dumneavoastră soție dar pot să vă asigur că nu am avut nici un deces în familie, așa că...

- Poate nu, o întrerupse Alex, poate nu a murit nimeni, dar ați trecut printr-o mare durere. Se vede acest lucru.

Tocmai de aceea vreau să vă prezint soluția găsită de mine, ce m-a ajutat să trec mult mai ușor peste toate și să-mi revin în cel mai scurt timp. Singurul regret ce îl am, e că nu am găsit-o mai devreme... m-ar fi scutit de multă suferință.

Iar în timp ce vorbea, întinse mâna spre dânsa și puse pe masă niște pastiluțe, jumătate roz, jumătate verzi, fiecare ambalată într-o mică capsulă de plastic transparentă.

- Droguri, asta vreți să mi oferiți pentru a face totul mai bine? Răbufni Andreea când văzu pastilele pe masă.

Cred că glumiți domnule Alex și sincer v-ați găsit persoana nepotrivită. Am deja destule pastile prescrise de doctori, de tot felul, nu am nevoie de o pastilă în plus.

- Nu sunt droguri, credeți-mă. Sunt doar niște pastile mai speciale, ce reușesc să ofere un calm și un focus mai puternic. O determinare mai puternică, ce până la urmă vă va ajuta să treceți peste...

- Domnule Alex, îl întrerupse Andreea, credeam că sunt roșcată, nu blondă. Câte filme ați văzut ce s-au terminat cu bine, unde o femeie acceptă niște pastile de la un necunoscut? Vă mulțumesc pentru intenție, însă vă rog să vă vindeți pastilele la altă masă, doresc doar să stau liniștită și să mă bucur de paharul meu.

Alex se ridică, luă pastilele de pe masă, salută și se îndreptă spre ieșire , nu înainte de a-i lăsa o carte de vizită pe masă, în caz că se răzgândește.

Totul se întâmplă așa repede că nici nu apucă să-i spună că nu are nevoie de cartea lui de vizită... până să-și dea seama ce s-a întâmplat, el dispăru.

Primul instinct al ei a fost să arunce cartea de vizită, însă ceva în sufletul ei nu a lăsat-o, așa că luă cartea de vizită și fără să o studieze prea mult, o aruncă în geantă.

3.2

Măcar atunci când lucra, zilele treceau un pic mai repede, însă de când era numai pe acasă, orele i se păreau zile întregi.

Nu avea chef de nimic. Nici de mâncare, nici de curățenie, nici de televizor, nici de Facebook, nici de citit. Absolut nimic. Doar stătea întinsă în pat toată ziua și serile ieșea în oraș cu prietenile ei de cocktail.

Și uite așa, zilele treceau fără ca Andreea să facă nici o schimbare pozitivă în viața ei, ba din contra devenea din ce în ce mai rece , din ce în ce mai distantă față de Radu.

Zilele se transformară în săptămâni iar când săptămânile deveniră o lună, Radu hotărî să aibă o discuție serioasă și definitivă cu ea.

Era sătul de singurătate, de patul gol aproape în fiecare seară, de mirosul de alcool și fum de țigară de pe hainele ei.

- Andreea, te rog, în seara asta aș aprecia dacă ai rămâne acasă. Vreau să vorbim niște lucruri destul de serioase.

-Discutăm când mă întorc, acum trebuie să fiu gata. În maxim o oră vin fetele după mine și eu nu știu nici măcar cu ce mă îmbrac, îi răspunse Andreea pe un ton nepăsător.

- Andreea, te rog, măcar o seară, poți alege să rămâi acasă, pentru mine. Te rog.

- Radu, sincer, de câte ori a ajutat până acum vorbitul în ultimele luni? Credeam că ne-am înțeles, că îmi acorzi un pic de spațiu și înțelegere până îmi revin, nu?

- Păi tocmai asta e problema Andreea! Am spus că îți ofer spațiu și înțelegere, dar asta a fost acum aproape nouă luni! Mă așteptam ca până acum să treacă totul și să revenim la cum am fost.

Când am spus că îți ofer spațiu, nu mă referream că îți ofer spațiu toată viața!

Doar asta primesc de la tine! Spațiu! Când a fost ultima oară când mi-ai spus că mă iubești? Când a fost ultima oară când m-ai sărutat? Nici nu vreau să mai vorbesc de altceva! Când? Spune-mi când?

- Și ce te aștepți să fac? Răbufni Andreea, sătulă de reproșurile lui. Să șterg totul cu buretele, să mă prefac că nu a existat acea seară blestemată?

- Nu, răspunse el.Nu vreau asta! Vreau doar să nu mai folosești acea seară ca scuză pentru toate lucrurile din viața ta! Vreau să nu mai fii tot timpul doar o victimă!

-Îți este tare ușor să vorbești! Nu tu ai fost acolo în acea seară!

Vrei să zâmbesc în fața ta și să mă prefac că totul e bine,continuă ea nervoasă.Nimic nu este bine și nimic nu o să mai fie bine, vreodată!

Uită-te la mine! Sunt o epavă! Știi de ce nu mă ating de tine? Chiar vrei să știi?

Pentru că mă simt murdară! Și oricât de mult m-aș spăla, simt că nu o să mai fiu curată niciodată! Și nu vreau să te murdăresc și pe tine!

Nu vreau ca mizeria mea să te atingă și să te uiți scârbit la mine, nu aș putea îndura privirea ta!

Nu știu de ce mai ești cu mine! Dacă aș fi în locul tău aș pleca, aș căuta o femeie normală și mi-aș face viața alături de ea! Nu de o nebună, de o epavă ca mine!

Nu înțelegi că nu voi mai fii niciodată la fel? Nu înțelegi că Andreea a murit în seara aceea, iar eu sunt doar un simplu corp, fără suflet ce aștept să mă sting cât mai repede?

De ce mai ești aici? Nici un bărbat normal nu mi ar fi acceptat condițiile mele, nebuniile și libertățile mele.

Mereu am cerut mai mult, gândindu-mă că poate de data asta ți-a ajuns, poate te-ai săturat și în sfârșit vei face ceea ce eu nu am curaj să o fac... în sfârșit vei pleca de lângă mine!

Radu se uită la ea cum țipa și plângea în fața lui, cum tremura de nervi, desculță, îmbrăcată doar cu bikinii roșii, făcuți cadou de el de Ziua Îndrăgostiților și o cămașă albă deschisă, ce îi lăsa la vedere sânii rotunzi și talia subțire.

Era o imagine și sexy și tristă.

Mai multe sentimente îl cuprinseră dintr-o dată și fără alte cuvinte, se ridică, o luă în brațe și o sărută.

O sărută cu o pasiunea ce demult nu o mai simțise, un sărut fierbinte, venit din adâncul inimii. Un sărut în care erau amestecate iubirea, furia, neputiința ce o simțea... totul!

După care o luă în brațe, o întinse pe canapea, îi desfăcu cu totul cămașa și după aproape 9 luni de zile, făcuseră pentru prima oară dragoste.

Andreea parcă se afla în transă, nu reușea să spună sau să facă nimic. Gestul lui a luat-o prin surpindere, nu se aștepta la reacția asta.

Se aștepta la țipete, poate chiar să și plece, sau orice altceva, dar nu la asta.

Ahh... cât de dor îi era și ei de atingerile lui, ce bine se simte... oare cum de a uitat de aceste lucruri?

Capitolul 4

Guru

4.1

Noaptea trecuse repede și ea a avut pentru prima dată în ultimul timp, un somn liniștitor, relaxant.

Imediat cum soarele îi atinse fața, se trezi și îi pregăti în cea mai deplină liniște micul dejun și cafeaua, după care le puse toate pe tava și se așeză pe canapea.

Nu înțelegea ce anume s-a întâmplat aseară, dar ceva s-a schimbat.

Cumva se simțea mai liberă... dispăruse o presiune ce o simțea mai tot timpul în ea.

Parcă i se luase un val de pe ochi și uitându-se la el, întins în pat, gol, dezvelit, cu perna în brațe, o cuprinse o tristețe și începu să plângă înfundat, să nu-l trezească.

De data asta, plânsul nu mai avea legătură cu durerea ei, ci cu durerea ce-și dădu seama că i-o cauzase lui. Erau lacrimi de tristețe, amestecate cu lacrimi de bucurie, de recunoștiință, că a rămas alături de ea, în tot acest coșmar.

Iar dacă el a facut acest lucru pentru ea, vrea să facă și ea ceva pentru el.

În timp ce-și făcea promisiuni, Radu deschise ochii, se ridică în șezut și o trase ușor spre el, fiind cât pe aci, să răstoarne tava cu mancare și cu cafea.

- Hei, te-ai trezit deja? Cărui fapt datorăm micul dejun la pat? Este vreo sărbătoare? Este ziua mea și am uitat? O tachină el, după care îi sărută ușor buzele ei moi și delicate.

- Da Radu, răspunse Andreea cu un glas vinovat și un pic sfios. Este sărbătoare... azi mi-am dat seama cât de mult te-am făcut să suferi și vreau să-mi cer scuze...

- Hei, e ok, încetează. Nu trebuie să-mi ceri scuze! Pur și simplu ai trecut printr-o experiență dură, inumană și...

- Da, așa este, însă tu, din cauza mea ai trecut prin mult mai multe! O dată în seara aia și apoi în fiecare zi de atunci, cu mine. Vreau să știi că de azi voi...

- Nu vreau să mi faci nici o promisiune mie.Vreau să-ți faci ție.Eu deja știu cât ești de puternică și minunată. Dar dacă tot vrei să te răscumperi în fața mea, cred că putem găsi câteva metode spuse el zâmbind, după care puse tava jos, se așeză lângă Andreea și începu să o sărute pe buze, pe gât, pe abdomen și pentru a doua oară în mai puțin de 24 de ore, făcuseră dragoste.

Întregul weekend continuă așa. Parcă erau la început, în primele zile/săptămâni de relație.

Tot weekendul au făcut dragoste, au mâncat, s-au uitat la seriale și s-au comportat de parcă nu au existat deloc în viața lor, ultimele nouă luni.

4.2

Chiar dacă totul era mai bine, Andreea se simțea în continuare foarte pierdută.

Terminase cu ieșirile în club, cu alcoolul... rămăsese doar cu fumatul, ce momentan nu se simțea încă pregătită să renunțe la el.

Însă mai departe ce va face? Cum va reuși să treacă mai departe? Cum își va face ordine în viața ei?

Cum va putea lăsa acea seară în urmă?

Abia începuse recuperarea și nu știa care este următorul pas. Tot ce știa, era că nu dorea să mai fie persoana din ultimele luni.

Mai avea aproape cinci luni de concediu și știa cu ce să-și ocupe timpul.

Sigur au mai fost și alte femei în locul său ce au reușit să depășească aceste momente, dar cum?

Se așeză în fața laptopului și a ănceput să caute pe internet despre alte femei și cum au reușit să treacă peste.

După câteva zile de căutări asidue, a observat că toate poveștile de vindecare, aveau două lucruri în comun: meditația și gândirea pozitivă.

I se părea un pic cam greu de crezut, chiar naiv să pui atâta credință în simpla gândire pozitivă și în meditație, ce nu era altceva decât să stai cu ochii închiși.

Dar dacă alții au reușit, ea de ce să nu poată? Până la urmă era deschisă la orice.

- Radu, spuse Andreea în momentul în care el tocmai intra în casă, ce ai spune dacă... eu m-aș apuca de Yoga?

- Dragă, răspunse el luat prin surprindere de întrebare, cred că ai arăta super în niște colanți mulați și cred că, dacă ai învăța mișcări noi și ai deveni mai elastică, ne-ar ajuta la... știi tu... , și începu să râdă.

Ea, luă pernuța de pe fotoliu și o aruncă spre el.

- Mă bucur să văd că privești partea frumoasă a acestei discipline, spuse ea râzând și chihotind un pic. Dar eu să știi că vorbeam serios.

Am căutat mult în ultimele zile despre alte femei și cum au trecut ele de situații prin care am trecut și eu, și majoritatea au în comun meditația și gândirea pozitivă. Iar singura activitate ce te învață să meditezi și te ajută să ai o gândire mai pozitivă este Yoga. Deci, ce zici?

- Draga mea viitor Guru, răspunse el pe un ton jucăuș, am fost de acord cu fumatul, cluburile și chiar alcoolul. Oare crezi că acum, când în sfârșit te-ai

hotărât să-ți schimbi viața în bine, nu te voi susține? Dacă e nevoie îmi iau și eu colanți și balerini și stau lângă tine.

- Ești adorabil, dar nu va fi nevoie să faci lucrul ăsta, însă îți mulțumesc că ești așa grozav. Abia aștept să merg la prima ședință, la primul curs.

-Sper că instructorul ăla, care o fi el, nu va pune prea mult mâna pe tine... nu? Spuse Radu, încercând să-și ia o față serioasă.

- Stai liniștit, instructorul e o ea, așa că nu ai de ce să-ți faci griji. Am căutat deja care este cel mai recomandat instructor și mai toată lumea vorbea de doamna Adriana. Are multă experiență din ce am văzut și multe recenzii pozitive.

- Super, bravo! Și când ai prima ședință?

- Teoretic în seara asta, pe la șapte, dar nu știu dacă am timp să ajung, e deja ora cinci jumătate.

- Păi și ce? Ce ai așa de mult de făcut? Faci un duș și ești gata,nu? Nu poate dura mai mult de jumătate de oră, nu?

- Off bărbații ăștia, pentru voi totul e așa ușor, dacă s-ar putea să va îmbrăcați sub duș ca să nu mai pierdeți timpul, ar fi grozav, spuse Andreea râzând, în timp ce intra în baie

Fix o oră și jumătate mai târziu ajunsese în fața sălii de curs. Nu știa la ce să se aștepte, așa că intră în sală destul de sfioasă și din ochi o căuta pe Adriana.

Se simțea fix ca în prima zi de gimnaziu, când părinții ei s-au mutat în București cu serviciul și au înscris-o la o școală nouă.

Toți se cunoșteau între ei, toți discutau și nimeni nu îi adresa nici un cuvânt.

Am făcut o greșeală, nu trebuia să vin fără programare. Cel mai bine este să plec și să sun pe mâine să vedem când pot începe, gândi Andreea și se îndreptă spre ușă.

- Bună, ești nouă pe aici? Nu te-am văzut până acum.

Andreea își întoarse capul și în fața ei văzu o femeie micuță, un metru șaisezci și cinci maxim, în jur de vreo 40 de ani, un pic plinuță, cu o față rotunjoară dar cu un zâmbet foarte cald și luminos.

- Bună, da, sunt nouă. Voiam să vorbesc cu doamna Adriana să văd când pot începe și eu cursurile.

- În primul rând, nu e doamna Adriana, ci doar Adriana, zise femeia cu un zâmbet pe față. De fiecare dată când cineva îi spune doamnă, ea răspunde că nu are trecut în buletin numele ăsta.

Andreea se uită la ea și începu să râdă.

- În al doilea rând, sunt convinsă că poți începe chiar azi, nu ai nevoie de nici o pregătire specială. Dar dacă vrei să fii sigură, poți să o aștepți să discuți cu ea. Încă nu a ajuns, dar trebuie să apară în cel mai scurt timp.

Și în al treilea rând, femeia întinse mâna spre Andreea, numele meu este Teodora, dar toți îmi spun Teo. Îmi pare bine să te cunosc!

Andreea se uită la Teo și se întreba de unde are atâta energie această ființă micuță? Părea că emană din toți porii, doar bunătate și căldură.

- Bună Teo, numele meu este Andreea și la fel, îmi pare bine să te cunosc. Participi de mult la cursuri?

- Am aproape șase luni de când vin aici și pot spune că...

În acel moment, ușa la sală se deschise și înauntru intră o femeie ce îi lăsă Andreei o impresie foarte puternică.

Era înaltă, undeva la un metru șaptezeci și cinci, poate chiar mai mult, subțire, cu trăsături foarte feminine, cu părul blond cenușiu, cu ochii de culoarea cerului senin, un albastru foarte deschis, ce aveau o lumină aparte... ceva ce parcă te liniștea.

- Ea e Adriana, șopti Teo.

Dar Andreea știa deja acest lucrul. Nu știa de unde, dar pur și simplu, știa că nu avea cine altcineva să fie femeia din fața ei, decât Adriana.

Nici nu o cunoscuse încă, însă îi provoca așa un sentiment... de nici nu știa cum să-l descrie. De pace, de liniște, de bine.

Pe lângă asta, avea un sentiment ciudat că o mai văzuse pe Adriana înainte... ciudat.

- Adriana, spuse Teo în timp ce se îndrepta spre ea să o îmbrățișeze, ea este Andreea. E nouă și voia să vorbească cu tine.

- Sigur că da, o așteptam să vină de ceva vreme, spuse Adriana.

Andreea se uită mirată la ea și nu înțelegea nimic.

Cum adică o aștepta, când ea nici nu a sunat să-i spună că vine?

Oare a sunat Radu? Nu, n-avea de unde să știe numărul Adrianei. Și cum adică de ceva vreme, când ea abia azi a găsit sala și a decis să înceapă orele de Yoga?

- Mă scuzați, spuse Andreea pe un ton ușor tremurat, cred că poate m-ați confundat? Eu nici măcar nu am sunat să anunț că vin. Abia astazi m-am decis și am găsit sala dumneavoastră, așa că sigur a crezut că este altcineva.

-Nu e nici o confuzie, zâmbi Adriana. Tu zici că abia azi ai hotărât să vii, eu spun că abia azi ai ales să asculți mai bine.

- Să ascult? Pe cine?

-Pe tine, bineînțeles. Dar asta va fi o discuție pe mai târziu, nu te gândi la ea acum.

Andreea se uită fix la Adriana și nu reușea să priceapă nimic. Se simțea de parcă ar fi fost într-un film, unde toți își știau replicile, mai puțin ea.

Cum adică s-a ascultat pe ea?

Pe lângă acest lucru mai era un aspect ce nu-i dădea pace. Teo era fix lângă ele și asculta toată discuția și cu toate astea, se comportă de parcă ce spunea Adriana era perfect logic și normal.

Și, încă ceva. Ea citise foarte bine, înainte să se decidă pe cine să aleagă ca și instructor, calificările Adrianei. Și avea destul de multe.

Zeci de workshopuri, zeci de diplome, sute de recenzii pozitive, curs de un an făcut în Tibet, încă trei ani făcuți în Japonia și Koreea și încă cinci în America, asta pe lângă anii mulți de studiu ce îi avea în România.

Conform tuturor calculelor, ar fi trebuit să aibe un minim 55 de ani, dar Adrianei cu greu îi dădeai 42.

Oare a mințit, sau a făcut într-un an mai multe calificări?

Nu, nu crede că a mințit.

Se uita la ea și simțea că Adriana nu avea nimic ascuns în privirea și zâmbetul ei

Adriana, intuind parcă întrebările din minte ei îi spuse:

- Știu că nu are nici un sens ce tocmai ți-am spus și că pare extraordinar, dar dacă o să ai răbdare, le vei înțelege pe toate, promit.

Cât despre vârstă, știu că par o puștoiacă mai matură un pic, spuse Adriana râzând, însă puștoaica asta are două fete de 31 și 38 de ani și trei nepoțele de doi, șapte și doisprezece ani. Am 63, urmează să fac 64 în câteva luni.

Andreea încercă să murmure ceva, dar nu prea reușea să articuleze nici un cuvânt.

De unde a știut la ce se gândea? Cum să arate așa la 63 de ani? Imposibil!

Și în timp ce își punea o sută de întrebări, Adriana se apropie de ea, o strânse în brațe și îi șopti la ureche.

- Bine ai venit **ACASĂ**!

După care a luat-o de mână și a dus-o în mijlocul grupului, prezentând-o la toți și apoi lăsând-o să facă cunoștiință cu fiecare.

4.3

- Ei cum a fost, o întrebă Radu în momentul în care intră în mașină? A fost ok? A fost așa cum te-ai așteptat?

Andreea se uită la el și în loc să spună orice, s-a apucat de plâns.

- Ei ce s-a întâmplat, ești bine? Ți-a zis cineva ceva? S-a luat cineva de tine, întrebă Radu impacientat cu mâna încleștată pe clapeta de la portieră, gata să iasă afară și să pedepsească pe oricine i-ar fi pricinuit durere Andreei.

- Nu Radu, nu sunt lacrimi de tristețe, nici de durere. Sunt lacrimi de... nici eu nu știu de ce. Aș vrea să spun că de bucurie, dar nu cred că este corect termenul ăsta. Plâng pentru că... plâng, cam atât pot spune. Dar e de bine oricum.

Am întâlnit niște oameni extraordinari: Teo, Liviu, Andrei, Maria și retul pe care momentan am uitat cum îi cheamă. Iar Adriana, parcă e din altă lume cu sfaturile și vorbele ei, cu glasul cald , privirea calmă și pătrunzătoare în același timp.

Cred că am găsit de ce plâng. O fac pentru că mă simt copleșită. Copleșită de bunătatea și oamenia ce am cunoscut-o aici și abia aștept Joi să vin iar.

- Mă bucur sincer iubire că ești așa. Sincer, aveam unele îndoieli cu Yoga și chestii de genul, dar văzându-te așa, mă bucur maxim pentru tine.

Andreea începu să-i povestească de fiecare persoană ce a cunoscut-o. Despre cei doi copii ai lui Teo, despre Liviu, despre Maria și bineînțeles despre Adriana.

Cu toate că nu plănuise lucrul acesta, atunci când a fost vorba să-i spună de cuvintele de bun venit ale Adrianei, de faptul că o aștepta de mult și că i-a urat bun venit acasă, Andreea preferă să le omită momentan.

De ce? Nici ea nu știa, doar că simțea că momentan Radu nu ar înțelege acest lucru. Bine, sincer vorbind, nici ea nu înțelege mare lucru, însă avea încredere în Adriana că o să afle. Și atunci când va înțelege ea, îi va putea explica și lui.

Capitolul 5

Rezolvarea nu este în uitare...

5.1

Atunci când avem parte de lucruri frumoase în viața noastră, timpul parcă nu vrea să mai asculte de legile fizicii și se încăpățânează să zboare mai repede, indiferent cât de mult îl rugăm să se oprească, indiferent ce îi promitem ca și răsplată. El este ca un copil, ce nu îl poți opri din plâns nici dacă îi oferi toate dulciurile din lume.

Acest lucru se întâmpla și în cazul Andreei, timpul începu să zboare și fără să-și dea seama, mâine se împlineau trei luni de când luase decizia de a-și schimba viața în bine.

Între timp aflase că Adriana este și terapeut acreditat iar în limita timpului disponibil, primește pacienți la cabinetul ei privat.

Așa că, având săptămânal două ore de Yoga și o oră, ce de obicei se întindea mult mai mult, de consilere cu Adriana, Andreea începu să înflorească, iar asta se putea observa ușor prin acțiunile sale.

Renunțase la toate prietenile ce și le făcuse în perioada de ”glorie” a cluburilor, alcoolul devenise doar ceva foarte ocazional, la fel ca înainte, își făcuse prieteni

noi, mai ales Teo ce devenise cea mai bună prietenă a ei,avea o săptămână de când se lăsase de fumat, iar relația cu Radu era din ce în ce mai bună.

Chiar dacă amintirile încă o bântuiau, chiar dacă încă mai avea coșmaruri... lucrurile începură să se îmbunătățească vizibil.

Un singur lucru îi umbrea fericirea, Adriana nu a reluat niciodată discuția de la prima întâlnire. Nici la orele de Yoga, nici la întâlnirile private, Adriana nu menționase nimic. Avea totuși încredere în ea și știa că la momentul potrivit, toate vor fi explicate și înțelese.

Deocamdată era mulțumită de viața ei și de drumul ales.

Din păcate însă, nu avea de unde să știe că înainte de a apărea cu adevărat soarele pe strada ei, avea să mai treacă printr-o nouă furtună.

5.2

Pentru a treia oară în ultimele 45 de minute, luă telefonul și se uită la ultimul mesaj trimis de Teo:

"Ne vedem în față la cafenea, la ora 17."

Da, era clar, ca și primele două dăți când se uitase, că nu înțelesese greșit ora de întâlnire.

Oare ce s-o fi întâmplat? Nu era obiceiul ei să întârzie.

Nu termină bine gândul, că ușa cafenelei se deschise și Teo intră grăbită.

- Fată scuză-mă, știu că am întârziat aproape o oră, dar nu reușeam să mă trezesc. Aveam o amețeală și o slăbiciune groaznică!

- Nu-i nimic Teo, dai tu cafeaua, spuse râzând Andreea, încercând să-și ascundă îngrijorarea față de starea prietenei sale.

- Poate e doar lipsa de calciu, magneziu sau poate fi chiar lipsă de fier, continuă Andreea.

- Nu, nu cred că e asta, pur și simplu în ultimul timp nu prea am reușit să mă odihnesc. Nici la Yoga nu am mai fost de o săptămână.

- Copiii au început școala, George, în sfârșit, a primit postul de manager și l-au mutat la un birou mai mare și...

- Bravo fată, felicitări, o întrerupse Andreea. Totuși, nu uita de prietenile tale atunci când George o să fie mare șef de companie IT

- Da fată, fix asta am să fac. Ce mare șef, că deocamdată, împreuncă cu biroul și salariul mai mare, au venit și mai multe responsabilități și mai multă muncă.

Acum parcă e doar în vizită acasă, îl văd dimineața și uneori seara, dar nu tot timpul, că are ședințe de câteva ori pe săptămână cu clienții din America și deseori se întinde și până la 1-2 noaptea.

Și fiindcă el nu mai are timp, am preluat eu și celelalte treburi. O duc pe Amelia la școală, o duc la cursurile de înot, de două ori pe săptămână îl duc pe Matei la cursurile de vioară, la cursurile de engleză, iar pe lângă toate astea am și eu treburile mele plus vizite la mama să văd ce mai face și cu ce să o mai ajut.

Mă culc la 12 și mă trezesc la 5, iar uneori când mi se face foarte dor de George, îl aștept până pe la 1-2, doar ca să-l strâng în brațe, să vorbim un pic și să adormim împreună.

Am nevoie de o vacanță, nu mai pot, simt că mă îmbolnăvesc! Umblu toată ziua ca un zombie, fără nici un chef de viață.

- Îmi pare rău să aud asta Teo, sincer. Dacă te pot ajuta cu ceva spune-mi, te rog. Mai ales că încă mai am concediu și în afară de citit și Yoga nu prea fac mare lucru.

- Merci fată, ești super drăguță ca de obicei, dar, doar în caz că vrei să adopți vreo doi copii, altfel nu prea ai cum să mă ajuți, spuse Teo schițând un zmbet fugar în colțul gurii.

- Eu i-aș adopta, dar am deja unul acasă, mai mare, ce are nevoie de atenția mea sută la sută, răspunse Andreea râzând.

Și începuseră să se amuze pe seama bărbaților, după care discutară de Yoga, de cărți și alte lucruri mărunte, fără să observe că se făcuse ora opt.

- Doamne ce repede a trecut timpul, spuse Teo uitându-se la ecranul telefonului, nu mi vine să cred că e opt deja.

Am profitat de faptul că azi sor'mea e la mine și am rugat-o pe ea să meargă după copii, dar gata, prea îmi fac de cap.Trebuie să merg acasă, mâncarea aia nu se face singură, spuse Teo, în timp ce achita nota de plată.

- Ei fată, ce ne-a învățat Adriana? Puterea credinței! Crede și treaba e rezolvată! Ia, pune-ți intenție ca mâncarea să te aștepte acasă.

- Da, știu că mă așteaptă. Mă așteaptă să o fac, spuse Teo râzând, în timp ce își căuta cheile de la mașină.

Ești cu mașina sau vrei să te duc eu acasă? întrebă Teo.

- Merci Teo, nu sunt cu mașina dar tu ești deja grăbită și în plus nu m-am mai plimbat de mult singură. Sunt convinsă că o să-mi facă bine.

- Bine fetiță, te-am pupat! Stai să te îmbrățișez și ne vedem Marți la cursuri, sper să ajung de data asta.

- Și eu te pup, spuse Andreea în timp ce o îmbrățișa pe Teo, ne vedem Marți cu siguranță! O seară frumoasă! Nu uita, puterea credinței!

- Merci, o seară frumoasă și ție... da puterea credinței, așa am să fac, spuse Teo, după care se urcă în mașina cea nouă primită cadou de la George de ziua ei – ce-i drept încă în leasing- dar până la urmă cadoul este cadou.

Andreea porni agale spre casă și purtând discuție cu ea însăși despre tot felul de subiecte, ajunsese, fără să își dea seama, în parcarea unde, acum mai bine de un an, viața i se schimbase complet.

Când realiză unde se află, începu să tremure din tot corpul fără să se poată opri. Pur și simplu se blocase, nu era în stare să facă nimic. O paralizie totală puse stăpânire pe corpul ei, încât nu putea nici să gândească în vreun fel, să se miște, nici nu intra în discuție..

În acel moment, în timp ce stătea înțepenită în mijlocul parcării, auzi ca prin vis cum îi sună telefonul. Cu eforturi supraomenești, reuși să-l scoată din geantă și să răspundă.

- Alo, da?

- Bună Andreea, ce faci?

Vocea caldă a Adrianei avusese un efect neașteptat în corpul ei, fix efectul ce îl are alarma de la ceas atunci când dormim. Până să-i răspundă la întrebare, Andreea își revenise sută la sută

- Acum fac bine Adriana, sunt bine.

- Ești sigură? Deoarece glasul tău nu e de acord cu tine, zici că tocmai ai văzut o fantomă.

- Da, păi chiar să știi că am văzut o fantomă, spuse Andreea, una ce o credeam îngropată.

- Draga mea, credeam că știi mai bine... fantomele nu stau nicidată îngropate, mai devreme sau mai târziu tot timpul ies la suprafață. Cel mai bine este să le eliberezi.

-Păi cum fac să le spun să nu mă mai bântuie?

- M-ai înțeles greșit Andreea, nu ele trebuie să se elibereze de tine ci tu de ele. Tu le bântui, tu le chemi în prezent. Lasă-le în pace și fii atentă la drumul tău de acum, nu la cel ce l-ai lăsat în urmă și vei vedea că îți va fi foarte bine.

Andreea nu era în stare să rostească nici un cuvânt.

E incredibil cum câteva cuvinte, pot schimba atât de multe într-un om, gândi ea.

- Te-am sunat să te întreb, continuă Adriana, dacă mâine nu vrei să vii mai devreme. Cineva tocmai si-a anulat ședința și mă gândeam că putem sta mai mult de data asta și discuta mai multe... am câteva lucruri să-ți spun.

- Da sigur că vin, spuse Andreea încă sub efectul cuvintelor ce le auzise în urmă cu câteva secunde.

- Bine draga mea, hai ai grijă de tine și ne vedem mâine. Nu uita să lași fantomele în pace, lasă-le să se odihnească.

Andreea închise telefonul și privea în gol. Era atât de logic ce auzise și totuși așa greu de implementat, așa greu de dat drumul.

A încercat atât de mult să uite evenimentul acela, să uite lunile de după, alcoolul, certurile cu Radu, totul! Însă tocmai și-a dat seama că nu le va putea uita cu adevărat niciodată... *fac parte din viața ei.*

Și le-a dorit? *Nu!* Își dorește să nu se fi întâmplat? *Da!*

Însă s-au întâmplat deja și nu poate schimba deloc acest lucru. A înțeles că singurul mod de a trece mai departe este să accepte totul, să accepte că aceste experiențe fac parte din viața ei acum.

Atât timp cât se luptă cu ele, se concetrează asupra lor. Iar dacă se concentrează asupra lor devin și mai reale , provocându-i durere constantă. Iar dacă îi provoacă durere, nu are cum să le uite, durerea le păstrează vii în mintea ei.

Este ca și cum ți-ar intra o așchie în deget și de fiecare dată când încerci să o ignori, pentru a putea continua să-ți faci treaba, ai mai apăsa-o câte puțin înauntru. Clar nu ai avea cum să ignori așchia.

Era un cerc vicios ce în acel moment a hotărâtă să îl rupă! Gata!

Rezolvarea nu este în uitare, ci în acceptare, așa că de acum, eforturile ei vor fi concetrate pe asta! Acceptare! Înțelegere!

Să-și ofere înțelegere pentru modul în care s-a comportat cu toată lumea, mai ales cu Radu, în lunile ce au urmat atacului. Să-și ofere înțelegere și iertare pentru cuvintele spuse, pentru faptele făcute, pentru tot!

Nu poate să uite, dar poate alege să nu mai pună atât de multă ură în acele amintiri. Poate alege ca influența acelei nopți să rămână în trecut și să nu-i mai învenineze prezentul și nici viitorul.

Așa că începând de azi, ea alege să nu mai sufere! Treisprezece luni au fost de ajuns! Gata! E timpul să trăiască cu adevărat în prezent și să lase cu adevărat trecutul în urmă cu toate întâmplările sale!

Capitolul 6

Cei 1000 pași

6.1

Chiar dacă ajunse cu douăzeci de minute mai devreme în fața cabinetului, Andreea nu îndrăzni să intre și se plimbă de colo colo, vorbind cu ea și întrebându-se diverse lucruri.

Aseară a avut o revelație în acea parcare și a înțeles ce trebuie să facă pentru a fi mai fericită, pentru a fii mai liberă de durere, dar asta nu înseamnă că știe cum să se elibereze, cum să pună în aplicare planul său.

Of, totul e așa de greu, de ce nu ar putea fi mai ușor? De ce nu se poate schimba și gata?

În sfârșit, cele douăzeci de minute trecuseră și după ce bătu de două ori în ușa cabinetului, intră înauntru.

Adriana o aștepta relaxată pe fotoliu, cu o cafea în mână și ca de obicei cu un zâmbet larg pe față.

- Intră, intră, s-a răcit un pic cafeaua de când te aștept, dar o punem la încălzit imediat.

- Nu am întârziat, nu? spuse Andreea, gândindu-se care este motivul pentru care Adriana o aștepta de ceva timp.

-Nu, nu ai întârziat, dar tot speram să-ți faci curaj, să nu te mai plimbi prin fața cabinetului și să intri, răspunse Adriana zâmbind.

Andreea se uita la ea și nu știa ce să-i răspundă.

Adriana, mereu o enigmă. De fiecare dată când crede că începe să o cunoască, face câte ceva și o lasă iar în ceață. De ce nu a chemat-o înauntru dacă tot a văzut-o cum se plimba pe afară? Oare a lăsat-o anume să se amuze de ea? Să râdă de ea?

- Păi dacă m-ai văzut că eram afară de ce nu m-ai chemat să intru? spuse Andreea cu un oarecare reproș în glas.

-Păi tu de ce nu ai intrat? Răspunse Adriana calmă, parcă neobservând agitația Andreei.

- Pentru că am vrut să nu deranjez, am vrut să fiu politicoasă.

- Deci în traducere, motivul mai exact pentru care ai stat afară, este că tu ți-ai imaginat un scenariu în care eu aș fi deranjată de apariția ta cu douăzeci de minute mai devreme și fără să mă întrebi nimic, fără să mă consulți deloc, ai ales să trăiești în acea realitatea, corect?

-Da... spuse Andreea pe un ton ușor jenat, înțelegând unde va ajunge discuția asta.

- Tu ți-ai creat realitatea ta, indiferent de dorința și voința mea. Nu ai fost deloc curioasă să afli dacă chiar m-ai deranja sau nu. Ți-ai asumat răspunsul meu. Cumva ție asta ți se pare politicos?

Andreea se uită în pământ și nu spunea nimic. Vocea Adrianei, chiar dacă era calmă și caldă, îi atingea fiecare particulă din corp.

- După care, continuă Adriana, după ce ai aflat că am observat realitatea în care te aflai, creată independent de dorința sau voința mea, te-ai supărat pe mine că te-am lăsat să o creezi în primul rând și să exiști în ea în al doilea rând.

Haide nu te simți jenată, știu că ești o fată minunată, doar am vrut să te fac atentă, să devii un observator mai bun al propriei realități. Oamenii care nu sunt pe deplin conștienți de ce întâmplă cu ei și în jurul lor, vor fi tot timpul nemulțumiți de ceea ce trăiesc și mereu îi vor găsi pe alții vinovați de stările lor.

Uită-te în jur, vei vedea că e plin de exemple de genul ăsta. De fiecare dată când trec printr-o întâmplare mai neplăcută, imediat aruncă vina pe cineva, fie că e vorba de Dumnezeu, sau alte persoane. Mereu e vina cuiva.

- Da Adriana, așa este, o întrerupse Andreea, însă trebuie să recunoști că sunt destule cazuri când tu chiar nu ai nici o vină, nu faci nimic rău și ți se întâmplă totuși lucruri rele din cauza altor oameni. Furturi, accidente și... violuri.

Aici nu poți spune că vina îți aparține. Aici e clar vina altora.

Adriana se uită la ea și după câteva secunde o întrebă:

- Piatra de pe inelul tău de logodnă este diamant, nu?

- Da așa este, într-adevăr este unul mic, dar Radu mi-a spus că la nunta de argint voi primi unul și mai mare, răspunse râzând Andreea.

- Eu sunt convinsă că ți-l va da mult mai devreme, însă ceea ce vroiam să întreb este dacă tu știi de unde vine dimanatul acela?

-Da știu că e descoperit într-o mină, după care este șlefuit, trece printr-un întreg proces de transformare până să arate așa.

- Da, ai dreptate. Acum, dacă Radu ți-ar fi oferit diamantul în starea sa brută, sub formă de piatră, ar mai fi fost special?

- Nu, normal că nu.

- Bine, asta vroiam să știu. Mai am o întrebare pentr tine și apoi gata. Oare crezi că ciocanul ce a bătut această piatră și pila ce a șlefuit-o, sunt personaje negative în viața diamantului?

-Nu, bineînțeles că nu, trebuia să treacă prin procesul ăsta dur ca să devină diamant, dar sincer nu văd deloc asemănarea cu ceea ce vorbeam. Ăsta este procesul lui de transformare, nu are de ales, nu poate deveni strălucitor și frumos fără să treacă prin procesele astea.

- Așa, șopti Adriana cu un glas relaxat și te întreb iar atunci, oamenii crezi că sunt veniți aici doar ca simplii privitori ai vieții și atât? Pleacă la fel cum vin, fără nici o schimbare nimic?

-Nu, normal că nu. Cu toții ne transformăm, am aflat asta de la tine, tu m-ai învățat.

- Ok și atunci, dacă toți ne transformăm, de ce totuși afirmi că diamantul nu are de ales, însă noi avem, dacă dorim schimbarea?

- Pentru că diamantul nu are de ales decât să treacă prin experiența dură de a fi lovit cu ciocanul și pilit cu pila. Oamenii însă sunt convinsă că au alte opțiuni de schimbare. Nu-mi poți spune că schimbarea se face doar prin durere și suferință, refuz să cred acest lucru!

- Normal că nu Andreea. Toți avem opțiunea și ocazia de a ne schimba, de a ne transforma fără durere, fără suferință. Trebuie doar să ascultăm, să înțelem mesajele ce apar în viața noastră.

- Mesaje? Mesaje de la cine?

- De la Univers, de la Lumină, de la Dumnezeu, de la Sinele Superior, oricum vrei să-i spui. Însă mulți aleg să fie surzi și orbi la mesajele din jurul lor. După cum ai spus și tu, transformarea, schimbarea este inevitabilă și atunci mesajele se întorc din nou și din nou în forme din ce în ce mai dure, până când sunt observate, iar de multe ori, din păcate, iau forma unei tragedii mai dure sau nu.

- Și atunci, așa explici tu suferința din lume? Durerea? răspunse Andreea, cu o mare neîncredere în glas. Toate accidentele, toată durerea ar putea fi evitată? Nu cred, este prea de tot.

- Sunt mulți oameni surzi și orbi Andreea în lume, asta este tot ce pot să-ți spun, dar haide te rog să te întreb cum crezi că este mai logic:

Dumnezeu, Lumina, o Ființă perfectă, cu iubire peste puterea noastră de înțelegere, ne-a creeat, ne-a oferit viață, ne-a oferit Pământul, după care decide ca viața aici să fie una mizerabilă, plină de suferință și durere, indiferent de alegerile noastre.

Sau

Această Ființă perfectă după ce ne-a oferit darul vieții, după ce ne-a oferit Pământul, ne-a oferit și calea și modul prin care noi putem trăi o viață minunată, plină de bucurii, satisfacții, lumină și iubire? Oamenii în schimb au ales să nu Îl asculte, să Îl ignore, să fie lacomi, egoiști, avizi de putere, iar când dau de greu, tot spre El se întorc și aruncă vina , pentru toate necazurile din viața lor.

- Păi atunci, de ce nu a avut, de ce nu are grijă ca noi să alegem doar binele? De ce ne lasă să alegem răul?

- Pentru că nu este un asupritor, pentru că ne iubește și ne lasă dreptul de liber arbitru.

- Da, dar totuși, insistă Andreea, aducându-și aminte de discuțiile sale ce le avea în fața cabinetului, de ce nu face atunci totul să fie mai ușor? De ce nu ne dă opțiunea de a ne transforma instant? De ce trebuie 1000 de pași și nu doar unul? De ce durează așa mult?

- Păi fiecare pas care îl faci, dacă alegi, poate fi pasul transformării, însă oamenii sunt obișnuiți să ofere valoare unui lucru în funcție de timpul investit în dobândirea lui.

De exemplu dacă tu ți-ai permite câte un diamant în fiecare zi, nu ai mai prețui așa mult o bijuterie cu diamant, așa cum o faci acum, când pentru obținerea ei, trebuie să investești două luni, trei sau poate chiar mult mai multă muncă de atât.

Știi și tu vorbele din popor, ce multă lume chiar le crede: ” Dacă nu muncești până îți rupi spatele, nu reușești”, ”Cine nu luptă, nu merită ce are” și multe alte vorbe asemănătoare. Este fixat în mintea noastră că pentru a obține ceva prețios, trebuie multă muncă și mult sacrificiu. De aceea oamenii nu pot face transformarea într-un singur pas. Mintea lor nu ar accepta că pot primi ceva așa valoros, într-un timp atât de scurt.

Dar fiindcă îmi ești dragă, haide să-ți spun un secret:

Până la urmă nu sunt 1000 de pași spre transformarea reală, este doar unul, ultimul, restul... cei 999 sunt doar baza scuzelor noastre de a accepta schimbarea.

Andreea stătea pe fotoliu și nu spunea nimic. Încerca doar să-și adune gândurile. Simțea că i s-au deschis ochii în atât de multe privințe, că a primit atât de multe informații, încât nici nu reușea să le proceseze.

- Nu trebuie să încerci să asimilezi toate informațiile deodată, spuse Adriana, ghicind ce se petrece în sufletul Andreei. Lasă-le să se așeze și până diseară o să te simți mai bine, o să înțelegi mai bine totul. Acum, haide spune-mi ce mai este nou în viața ta...

6.2

Se uită la ceas, era deja ora unu.

Nu mi vine să cred că e trecut de miezul nopții și eu nu pot adormi, gândi Andreea

Discuțiile avute cu Adriana astăzi, nu-i dădeau voie să doarmă, iar pe măsură ce în mintea ei se formau anumite legături și conexiuni, devenea din ce în ce mai tristă. Miliarde de oameni ce își trăiesc viața pe pilot automat, fără să simtă nimic. Iar asta din cauza faptului că, fie din lipsă de timp, de interes sau doar din simplă ignoranță, nu au acces la informațiile reale. Informații ce i-ar ajuta să trăiască mai liberi, mai bine.

Oare chiar avea dreptate Adriana în legătură cu mesajele? Și dacă da, ce mesaje primise înainte de atac? Oare putea fi evitată acea seara, dacă ar fi fost mai atentă?

Acestea erau întrebările ce nu o lăsau în pace să doarmă și oricât de mult își dorea să înțeleagă, parcă se afunda și mai mult. Cu fiecare răspuns, mai apăreau două întrebări noi.

Până la urmă adormi, dar mintea îi era în continuare activă, oferindu-i doar vise agitate, astfel încât atunci când se trezi, la ora zece, se simți mai obosită decât era atunci când a adormit.

Întrebările nu-i dădeau pace. Parcă nu mai avea răbdare până la următoarea întâlnire, iar la orele de Yoga nu putea discuta prea multe.

Ar fi vrut să o sune pe Adriana, dar nu vroia să deranjeze. În acel moment îi răsunară în gând cuvintele Adrianei de ieri:

”... tu ți-ai creat o realitate bazată pe ceea ce credeai că am să fac, fără să mă întrebi...”

Își dădu seama că era pe calea de a face aceași greșeală ca ieri, numai că acum a fost mai agilă! A luat în serios sfatul Adrianei de a fi un Observator mai atent.

Așa că învingându-și îndoielile, luă telefonul și sună:

- Bună Adriana, Andreea la telefon.

- Bună Andreea.

- Te deranjez cumva?

- Doar dacă tu vrei asta, răspunse râzând Adriana

- Nu, mă refer dacă poți vorbi.

- Dacă nu puteam, nu vorbeam. Tu dacă nu poți face un lucru, îl faci?

- Nu, răspunse Andreea, ai dreptate.

- Mă bucur că am stabilit aspectul acesta, acum haide să lăsăm falsa politețe la o parte și spune-mi cu ce te pot ajuta.

- Păi știi ieri, am plecat cu mai multe întrebări decât aveam când am venit și vroiam să te întreb dacă ne putem întâlni să discutăm mai multe, să-mi mai răspunzi la unele dintre ele.

- Aham, da e ok, putem să ne vedem, însă ai reușit să procesezi informațiile primite ieri?

- Încă nu, dar cred că sunt pe aproape.

- Drăguța, nu vreau să crezi că nu vreau să ne vedem, însă te întreb, atunci când paharul e plin, tu mai torni apă în el?

- Nu, normal că nu, îl beau sau îl golesc, după care îl umplu iar, nu văd totuși ce legătură are cu ce vorbim noi acum.

- Păi, tu ești plină de informații noi, ce încă nu ai reușit să le asimilezi și cu toate acestea vrei să afli lucruri noi. Înțelegi acum legătura?

- Da, acum o înțeleg, răspunse Andreea cu un glas stins.

- Lasă nu fii tristă, eu nu plec nicăieri momentan. Asimilează ce ți-am explicat ieri, după care vei putea reveni cu întrebări noi. Și nu uita, înainte de a cere un răspuns, fii sigură că știi valoarea întrebării, în felul acesta vei prețui mult mai mult informațiile primite.

- Cum adică?

- Păi ca să poți știi exact valoarea unui diamant, trebuie să ai unele cunoștințe în domeniu, nu? Atunci vei înțelege mai bine ce înseamnă culoarea, claritatea și tăietura sa.

Așa e și cu răspunsurile, că să poți prețui cu adevărat o informație, trebuie să cunoști valoarea, importanța ei.

- Iar m-ai băgat în ceață Adriana. Încep să cred că ăsta este talentul tău, spuse Andreea râzând ușor, sau cel puțin unul din ele.

- Haha, poate așa o fi, sau poate încă nu ești gata să înțelegi anumite răspunsuri.

Gândește-te, dacă m-ai întreba ce distanță este de la pământ la soare, iar eu ți-aș răspunde 150 milioane de kilometri, nu prea ai fii impresionată de număr și cel mai probabil l-ai uita în maxim o zi.

Dacă însă ai studia, dacă ai învăța că distanța asta este fix distanța potrivită pentru susținerea vieții așa cum o știi, dacă ai afla că un un milion de kilometri mai aproape sau un milion de kilometri mai departe ar înseamna extincția noastră, atunci cifra aceea, 150 milioane, ți-ar părea extraordinară și ți-ar rămâne întipărită în minte multă vreme.

- Da, acum că spui așa, are o oarecare logică.

- Mă bucur că am dreptate drăguțo! Așa că astăzi, dacă nu ai nimic de făcut, oferă-ți timp să meditezi și să înțelegi valoarea ce ai primit-o ieri. În felul acesta vei înțelege și valoarea răspunsurilor ce vrei să le afli în viitor.

- Da, așa am să fac, încă un lucru, dacă nu deranjez.

- Am stabilit deja cum stăm cu deranjul, nu?

- Da, scuze, obișnuința. Vroiam să te întreb, dacă mai ții minte cuvintele ce mi le-ai adresat prima oară când ne-am întâlnit. Mi-ai spus că mă așteptai și mi-ai urat bun venit acasă.

Acum, am înțeles de ce mi-ai spus că în sfârșit m-am ascultat, dar celelalte două lucruri, nu reușesc încă să le înțeleg.

- Da, țin minte perfect ce am discutat, însă după cum vorbeam mai devreme, cât crezi că ești de pregătită să afli acum răspunsurile?

-Cred că sunt... murmură Andreea.

- A crede că ești nu e totuna cu a fi. Uite, până ne vedem, încearcă să meditezi cât mai mult și să te relaxezi cât mai mult, pentru a asimila toată informația cât mai bine și promit că la următoarea ședință ce o avem, îți voi răspunde la toate întrebările, fără nici o excepție. Ce zici?

- Da, da, răspunse Andreea entuziasmată. Promit să fac lucrul acesta. Merci mult, ești minunată! Sincer ești o comoară în viața mea!

- Mulțumesc mult drăguța, însă adevărul este că tu ești minunată! Să-ți spun un secret, ce vedem în alți oameni sunt lucururile ce le avem în noi, ce suntem și alegem să le vedem, alegem să le observăm. Așa că, tu ești cea minunată, eu... doar sunt! O zi frumoasă îți doresc și ne vedem la cursuri!

6.3

Următoarele zile, Andreea nu a făcut altceva decât să înțeleagă cât mai bine informațiile, să mediteze și să facă exericiții.

Toată ziua cânta prin casă, era numai un zâmbet, într-un cuvânt era fericită.

Și iată că zilele trecuseră și era iar Marți, zi de mers la cursuri.

Abia aștepta să se vadă cu toți și să vorbească. Abia aștepta să vadă ce mai face Teo și poate, dacă are timp pe weekend să organizeze o întâlnire în 4, ea cu Radu și Teo cu George, ar fi amuzant.

Data trecută, a râs cu gura până la urechi, când Radu, la jocul de Activity a desenat un tren ce semăna cu un șarpe nemâncat de săptămâni întregi.

Imediat ce intră în sală, după ce salută pe toată lumea, o căută din priviri pe Teo, însă spre dezamăgirea ei nu o găsi.

Începuse un pic să se îngrijoreze, așa că și-a propus să o sune imediat ce termină cursul.

Zis și făcut, imediat după încheierea cursului, după ce salută pe toți, inclusiv pe Adriana, o apelă pe Teo.

Nici nu sună bine telefonul, că imediat o voce răgușită îi răspunse.

- Alo?

- Alo... Teo? spuse Andreea nedumerită.

- Nu, sunt George, Andreea tu ești?

Da, eu sunt, am sunat să văd ce face Teo, vorbisem să ne vedem la cursuri azi, la Yoga și cum nu a venit m-am gândit să...

- Teo e la spital, Andreea, iar eu sunt cu dânsa, spuse iar Geoege cu vocea răgușită.

Un tremur a luat-o în tot corpul și cu o voce panicată îl întrebă pe George:

- Ce s-a întâmplat? E bine? A avut vreun accident?

- Nu , nu a avut nici un accident, însă nu este bine... este în comă iar doctorii sunt rezervați în privința ei...

- Cum adică în comă, a răspuns Andreea, neînțelegând ce se întâmplă. Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Eu nu eram acasă, copii mi-au spus că se pregătea pentru cursul de Yoga, când dintr-o dată a căzut și nu s-a mai mișcat.

- Doamne ferește, cum este posibil așa ceva? La ce spital sunteți, haide că vin imediat.

După ce primi numele, Andreea se urcă în mașină și goni spre spital.

În sufletul ei simțea totuși că norii abia au apărut și că furtuna adevărată încă nu începuse.

Capitolul 7

Roz cu verde

Nu trecură nici douăzeci de minute de când vorbise cu George, că Andreea intra deja în parcarea spitalului.

Știa că Teo este mai solicitată în perioada asta, vorbise cu ea săptămâna trecută la cafenea, își mai dăduseră câteva mesaje pe WhatsApp, dar totuși, parcă nu era nimic așa grav cât să intre în comă.

Și în timp ce vorbea cu ea însăși, fără să-și dea seama, ajunse la etajul trei, iar acolo pe hol, îl zări pe George.

De obicei, George, având munca pe care o avea, la birou, tot timpul era aranjat impecabil, de la pantofii ce avea grijă mereu să fie curați până la ultimul fir de păr blond din capul său.

Făcuse handbal, de performanță chiar, însă din cauza unui mic accident la umărul stâng fusese nevoit, la 24 de ani, să-și schimbe cariera.

Așa a ajuns să facă un curs de specializare în IT, pe partea marketing, după care a ajuns intern într-o mare companie și de acolo în ultimii doisprezece ani urcase până la poziția actuală de manager.

Chiar dacă lăsase handbalul în urmă, totuși, practicând cincisprezece ani aproape acest sport, dezvoltase o structură atletică, iar la aproape un metru nouăzeci ai săi, era un bărbat ce ieșea ușor în evidență.

Așa că atunci când Andreea îl văzu, ghemuit pe banca din hol, cu părul în toate părțile, cu cămașa ieșită din pantaloni, cu lacrimi ce nu le putea opri, ce curgeau una după alta, se sperie și mai tare decât era până atunci.

Se apropie și după câteva cuvinte de încurajare îl întrebă:

- Deci, ce părere au doctorii? Din ce cauză e în starea asta? Nu pot să cred că este doar din cauza stresului, nu?

- Nu, nici eu, spuse George. Da, știu că de când am devenit manager, Teo este mai ocupată și mai obosită, dar nu cred că este din cauza asta. Mai ales că în ultimele zile, în ultima săptămână părea mult mai energică ca niciodată.

- Ei bine, nu putem sta aici, fără să știm nimic, cineva trebuie să știe ceva, spuse Andreea hotărâtă, după care se ridică și se îndreptă spre un doctor ce tocmai ieșise din salonul lui Teo.

- Bună seara, știți ceva de starea lui Teo? Adică Teodorei, se corectă Andreea.

- Și dumneavoastră sunteți... cine mai exact? o întrebă doctorul uitându-se peste ochelari la ea, cu un oarecare aer de superioritate.

- Sunt sora ei, răspunse fără nici o ezitare Andreea. Acum, doriți să mă legitimez în fața dumneavoastră ca la poliție, să-mi scot buletinul sau îmi spuneți ce s-a întâmplat cu ea?

- Domnișoară, fiecare încearcă să-și facă treaba aici, nu putem spune oricui date despre starea pacienților. Teodora, se află încă în stare de comă iar analizele arată prezența unei substanțe necunoscute în sânge.

- Cum adică substanță necunoscută?

- Adică substanță necunoscută. Nu o putem identifica. Și până nu aflăm ce anume este, nu putem oferi o soluție. Am trimis rezultatele la un laborator partener din Germania, însă abia pe mâine vom primi rezultatul.

- Bine și până mâine ce facem, stăm așa?

Dcotorul se apropie de ea și cu glas scăzut îi spuse

- Până nu știm ce să facem e în mâinile lui Dumnezeu... Tot ce puteți face este să vă rugați.

- Păi, îi răspunse Andreea indignată, credeam că doctorii nu cred decât în știință, nu în miracole.

- Asta poate doar cei ce se află în primii ani de medicină domnișoară. Noi ceilalți, ce avem zeci de ani prin spitale, la câte lucruri vedem, ar fi imposibil să nu credem în miracole.

După aceste cuvinte, telefonul doctorului sună iar el își ceru scuze și se îndepărtă în grabă să vorbească.

Andreea alterna dintr-o stare în alta. Din neputință în furie și din furie în deznădejde, apoi speranță, apoi toate într-una.

Nici nu știa ce să-i spună lui George.

- Ei, ce a zis doctorul? o întrebă el în momentul când o văzu iar pe hol, se simte mai bine?

- Da George, se simte mai bine. îi vor da niște medicamente în seara asta și cred că pe mâine va ieși cu totul din comă, minți Andreea.

Și până la urmă ce putea să-i spună?

Nu avea puterea să-i spună adevărul. Simțise speranța din glasul lui și nu putea să-i ia acest lucru.

- George, doctorul mi-a spus ceva de o substanță străină. Știi cumva dacă Teo lua pastile noi, sau poate a inhalat vreo substanță de prin casă în timp ce făcea curățenie?

După ce se gândi câteva secunde, George îi răspunse.

- Nu, nu lua nimic nou și Teo nu folosește decât produse naturale pentru curățat. Îi este frică să nu dea copii peste ele, sau să nu ia contact în vreun fel cu ele. Așa că în afară de detergent și balsam de rufe, nu avem nimic toxic în casă.

- Ciudat atunci, oare ce substanță o fi? Și mai ales de unde? răspunse Andreea.

- Aa da, lua câteva pastile dar nu cred că e de la ele. Lua vitamina C, un pliculeț de magneziu și încă niște pastilițe, îmi scapă numele lor dar mi a zis că i le-a recomandat medicul nostru de familie.

- Nu cred că doctorul vostru, i-ar fi recomandat ceva ce i-ar dăuna, spuse Andreea.

- Nici eu, of, nu reușesc să-mi aduc aminte deloc numele lor.

- Nu-i nimic, oricum nu e de la ele. Trebuie să fie totuși o cauză.

- Știu că nu-i nimic, dar îmi stă pe limbă și e enervant. Mai ales că râdeam de ea mereu când le lua. Îi spuneam că parcă sunt din Matrix, roz cu verde.

- Ce ai spus? Sări dintr-odată Andreea de pe scaun. Prin inima ei, trecu un fior. Roz cu verde? Micuțe? În capsule de plastic fiecare?

- Da, da alea. De ce? Le-ai luat și tu?

- Nu George, nu le-am luat, am fost aproape, dar dacă sunt alea, nu cred că doctorul de familie i le-a recomandat. Ai cumva vreo pastilă din alea la tine?

-Nu n-am, dar sunt jos în mașină sigur. Știu că tot timpul avea o rezervă în torpedou la mine.

Din păcate, după ce le văzu, Andreea era sigură, că ceea ce avea în mână erau pastilele oferite ei, lunile trecut, de către acel personaj dubios, Alex, parcă îl chema.

- George cred că o pot ajuta pe Teo, însă trebuie să plec, spuse Andreea grăbită.

- Da, sigur. Pot face ceva?

- Deocamdată nu, dar ține-ți telefonul aproape. Tu mai rămâi aici?

- Am să plec în câteva minute acasă, probabil cei mici sunt speriați. Am să-i bag în pat și după ce au adormit am să revin. Oricum telefonul îl am lângă mine, în caz de ceva, sună.

- Bine George, hai că plec și ne auzim. Doamne Ajută să reușesc!

- Doamne ajută Andreea și ai grijă! Sună-mă! Ține-mă la curent, nu mă lăsa așa.

- Sigur! Salută-i pe copii din partea mea, ne auzim acuși, îi spuse Andreea în timp ce urca în mașină.

În toată nebunia cu Teo, ea uitase de Radu și când se uită la ecranul telefonului ce îl lăsase în mașină din greșeală, văzu 28 de apeluri pierdute de la el plus trei mesaje.

Ceasul era trecut de zece.

Oare, îl găsește pe Alex în club? Oare mai merge pe acolo?

Porni motorul și ieși din curtea spitalului.

Pe drum îl sună pe Radu ce era foarte îngrijorat, panicat de a dreptul și după ce își ceru scuze îi explică toată situația.

- Și acum vrei să mergi în club singură, la ora asta, să cauți un posibil traficant de droguri? Vorbești serios? De ce nu îți pui și o țintă pe spate, ca să faci totul să fie mai ușor, îi spuse Radu pe un ton ridicat, în care se citea teama și îngrijorarea.

Chiar nu ai învățat nimic din experiențele anterioare? Trebuie să ai grijă de tine în primul rând Andreea! Unde e clubul ăsta că vin și eu imediat!

- Radu, liniștește-te, nu are rost să vii și tu. E plin de oameni așa că nu-mi face nimeni nimic, dacă e ceva te sun.Plus de asta nu vreau să-l sperii, vreau doar să știu ce conțin pastilele, să știu ce să-i spun doctorului.

Am învățat destul din experiențele anterioare, dar asta nu înseamnă că voi trăi în frică tot restul vieții mele.

Adriana m-a învățat că trecutul ne poate defini viitorul doar în măsura în care îl lăsăm noi. Și putem alege în a fi victime ale vieții și ale întâmplărilor, sau stăpâni pe viața noastră și creatori ai evenimentelor ce ni se întâmplă. Eu să știi că aleg ultima variantă.

M-am săturat să stau în frică.

- Andreea, știi că te încurajez cu Adriana și Yoga și tot, dar unele lucruri trebuie să recunoști și tu că nu au logică. Suntem creatorii evenimentelor din viața noastră?

Adică Teo și-a creat evenimentele din seara asta? Așa a vrut ea să fie în comă?

- Nu Radu, normal că nu, doar că dacă mă gândesc bine, își dorea foarte foarte mult o deconectare de la tot, de la toate și punea foarte multă putere pe dorința asta.

- Da bine și de ce nu s-a materializat o vacanță? Vezi nu prea are sens ce spune Adriana aici.

- Pentru că nu a crezut că are timp de o vacanță Radu. Și-a dorit să se deconecteze și în același timp spunea că nu mai poate, că o să se îmbolnăvească.

- Da, în fine... nu prea cred în lucrurile astea, dar fiecare cu părerea lui. Te rog sună-mă imediat ce ieși din club, da?

- Bine, sigur. Te iubesc!

- Și eu te iubesc, chiar dacă mă sperii și mă îngrijorezi uneori. Ai grijă!

Capitolul 8

Drumul de o sută de metri

8.1

După ce dădu turul clubului de vreo două ori, Andreea ieși dezamăgită că nu îl găsise pe Alex și se sui în mașină.

Off... își spuse ea, *cum fac să dau de el în seara asta?*

Dacă aș avea o adresă ceva, un număr de telefon. În secunda următoare tresări! Își aduse aminte! Da, i-a dat atunci o carte de vizită.

Își aduce aminte de ea albă, mare, pătrățoasă cu litere albastre.

Oare unde a pus-o? O fi aruncat-o?

Și fără să se gândească prea mult luă poșeta și o răsturnă pe scaunul din dreapta.

Yupi! Chiui de bucurie atunci când o zări printre toate lucrurile ei!

Bravo Andreea, știam eu că este un motiv să nu fac curat prin geantă.

Luă cartea de vizită și apelă numărul.

Haide, haide, te rog răspunde. Doamne ajută să nu și-l fi schimbat, murmură ea.

- Alo, da? Se auzi o voce metalică în telefon.

- Alo , bună seara, Alex?

- Cine-i la telefon?

- Andreea, o cunoștiință mai veche, nu știu dacă mă mai ții minte.

- Nu cunosc nici o Andreea, îmi pare rău, o seara bună!

- Stai, stai, mi–ai dat cartea de vizită acum câteva luni, în club. Înaltă, cu păr roșcat, ochii verzi, subțire. Eram acolo în fiecare zi și–mi înecam amarul în alcool. Mi-ai zis de prima ta soție. Mi-ai zis că mă poți ajuta.

- Aaa, da, scuze, nu cred că mi-ai spus numele tău atunci, altfel sigur nu te-aș fi uitat. Glasul său să schimbase brusc, devenise mai mieros, mai cald.

Din câte țin minte nu ai vrut ajutorul meu atunci, cum de ți-ai schimbat părerea?

-Să spunem că mi-a ajuns cât am suferit, îi răspunse Andreea. Aș dori să ne vedem, se poate?

- Sigur, ne puteam vedea mâine la același club, dacă dorești. Pe la ce oră ești liberă?

- Sincer, mă gândeam că poate ne putem vedea în seara asta?

- E aproape 11 ceasul, e un pic cam târziu, nu crezi? Adică soției mele nu prea o să-i convină și...

- Alex, îți promit că se va merita deranjul îi spuse Andreea pe un ton cald... cu o nuanță de mister.

- Bine atunci, dacă tu îmi promiți asta, hai să ne vedem într-o oră în parcul...

- Nu, sincer aș prefera într-un loc mai public, îl întrerupse ea. Hai la o cafenea mai bine, ce zici?

- Fie și așa, doream doar să discutăm nestingheriți de nimeni, dar dacă te simți mai bine așa, dă-mi adresa și ne vedem acolo într-o oră.

După ce îi dădu adresa, Andreea închise telefonul și rămăsese pe gânduri.

De ce i-a spus că o să se merite? Oare ce așteptări a creat în mintea lui? Dacă o să vrea mai mult decât o simplă cafea? Și până la urmă de ce nu? doar ea l-a stârnit că nu o să-i pară rău. Of... uneori gura ei vorbește fără să gândească.

Cel mai bine ar fi să sune și să anuleze. Dar nu o putea lăsa pe Teo așa.

Dacă s-ar întâmpla ceva cu ea și ar știi că ar fi putut-o ajuta și nu a făcut-o, nu și-ar ierta-o niciodată.

Așa că se îmbărbătă, porni mașina și se îndreptă spre cafenea.

Pe drum îl sună pe Radu și îi spuse totul, mai puțin promisiunea ei. Se simțea destul de sigură pe ea că îi va face față lui Alex așa că preferă momentan să nu-i spună prea multe lui.Nu vroia să-l îngrijoreze mai mult decât ar trebui.

Cafeneaua era mult mai aproape decât își aducea aminte, așa că ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme.

Cu toate că fusese foarte sigură pe ea până acum, parcă nu reușea să prindă putere să iasă din mașină. Picioarele nu o ascultau iar mâinile îi tremurau ușor.

Doamne, ajută-mă te rog, nu mă lăsa singură.

Dă-mi putere să reușesc!

Își făcu semnul crucii după care ieși din mașină, activă alarma și se îndreptă spre cafenea.

Ahh, ce bună ar fi acum o țigară, se gândi ea, în timp ce sorbea din cafeaua fierbinte.

Se uită la ceas, în câteva minute trebuia să ajungă și Alex.

Sper că am luat decizia potrivită și nu m-am priprit, se gândea Andreea în timp ce parcurgea încă o dată în mintea ei, cum credea ea că va decurge discuția.

Până la urmă, dacă ceva nu mergea cum trebuie, avea tot timpul opțiunea să-l sune pe Radu.

8.2

Punctual ca un ceas elvețian, la fix, Alex intră în cafenea și se îndreptă spre dânsa.

Cu toate că venea spre ea cu fața zâmbitoare, ochii lui aveau ceva diabolic în ei, un întuneric ce nu putea fi ascuns de zâmbetul lui fals.

- Bună Andreea, sper că nu am întârziat, aștepți de mult?

- Bună Alex, nu. Am ajuns și eu acum câteva minute.

- Nu prea se întâmplă să fiu sunat de o femeie frumoasă în miez de nopte și să fiu rugat să ies la cafea, spuse el zâmbind.

- Sunt convinsă că nu e prima dată, răspunse ea și oricum, încă nu e miezul nopții, mai sunt câteva minute, zâmbi ea.

- Da, așa e. Acum, oricât de mult mi-ar place să cred că pur și simplu ai avut o dorință de a mă vedea știu că nu e cazul. Mai ales ținând cont de prima și ultima noastră discuție în același timp. Așa că te rog, spune-mi ce pot face pentru tine.

- Eeh, nu mai sunt acea persoană de atunci, am devenit mai... maleabilă să spunem, spuse ea, zâmbindu-i într-un mod ușor senzual.

- Cât de maleabilă? O întrebă el, intrând parcă în jocul ei.

- Destul,însă asta ai să vezi mai târziu. Acum după cum ți-am spus și la telefon, m-am săturat de suferință și aș vrea să vorbim despre pastilele acelea, vreau să cumpăr câteva.

- Aa, nu, nu mai am, erau câteva pastile experimentale, primite de la doctorul meu atunci, minți el.

Simțea că ceva nu e în regulă, că Andreea nu e chiar sinceră cu el și nu vroia să riște nimic. *Dacă ea vrea să-l mintă, poate face și el același lucru*, își spuse el.

- Păcat spuse ea, încercând să-și păstreze fața zâmbitoare. După cum mi le-ai prezentat atunci, chiar aș fi avut nevoie de ele maximă.

- Da, știu, îmi pare rău. Poți încerca pe la farmacii poate gasești ceva.

- Am căutat, dar nu e nimic interesant. Nu știi de la cine altcineva pot lua?

- Nu, îmi pare rău, nu cred că mai există. După cum ți-am spus, era doar un mic lot, experimental, oferit de doctorul meu.

- Și cum îl cheamă pe doctorul tău, aș vrea să iau legătura cu el, să-l întreb, poate mai are ceva, insistă Andreea.

- Nu contează cum îl cheamă, nu poate să te mai ajute. S-a mutat în Canada acum vreo 2 luni. După cum ți-am spus nu mai există pe piață.

Andreea nu se mai putu stăpâni și sătulă de jocul ăsta îi răspunse:

- Ciudat, că o prietenă de a mea, ia pastilele astea în mod regulat în fiecare zi, iar soțul ei trăiește cu impresia că doctorul lor de familie i le-a prescris. Teodora, îți spune ceva numele ăsta?

Fața lui Alex se preschimbă imediat și zâmbetul lui fuse înlocuit de o privire dură.

Până la urmă avea dreptate să nu se încreadă în ea, se gândi el.

- Ce jocuri faci aici Andreea? Credeam că dorești să stăm împreună să te ajut, să vorbim.

- Nu fac nici un joc! Și eu credeam că o să vorbești pe bune cu mine, nu ai să mă minți, dar se pare că amândoi ne-am înșelat.

Alex, nu mă intersează pastilele tale, de unde le iei și ce faci cu ele. Tot ce mă intersează este să-mi spui ce conțin. Teodora se află în spital, în comă și am nevoie de informația asta să o pot salva.

- Spital, comă ? Ce tot vorbești acolo? Se pare că într-adevăr ai nevoie de pastile... de cap! Ce aveam eu, erau doar niște vitamine atât!

- Niște vitamine? țipă Andreea fără să se mai poată controla. Înseamnă că nu va fi nici o problemă dacă mergem cu ele la poliție să faci o declarație, nu?

Fața lui Alex deveni mov însă cu o voce destul de calmă îi spuse

- Andreea nu știu ce ai pățit, însă să știi că e destul de periculos să faci acuzații și să vorbești asemenea lucruri cu cineva străin, nu crezi?

Tocmai atunci observă că în afară de ei doi, în cafenea nu mai era decât o singură masă la care stăteau 2 bărbați, foarte înfiorători, plini de tatuaje, inclusiv pe gât, ce se uitau spre masa lor.

Oare, se întrebă ea și un fior îi puse stăpânire pe întregul corp*, nu cumva sunt toți împreună?*

Hai Andreea curaj, nu va fi nimic. Nu arăta frică.

Era însă prea tîrziu, ochii ei o tradaseră.

Alex scoase un zâmbet până la urechi și îi spuse aproape în șoaptă:

- Ți-a pierit glasul? Ce-ai pățit? Nu mai vrei să mergem la poliție?

- Nu, n-are rost. Poate am exagerat și eu, spuse ea. Stii, ea e cea mai bună prietenă a mea și uneori când vine vorba de persoanele iubite, nu mai sunt coerentă, nu mai sunt logică.

Ai dreptate, nu e vina pastilelor, m-am luat eu aiurea.Și acum dacă stau și mă gândesc mai bine chiar nu cred că erau la fel.

Doamne, mă simt așa prost că te-am scos din casă, pentru nimic, la ora asta, spuse ea.Dar uite că să mă răscumpăr, dau eu cafeaua în seara asta și mâine poate ne întâlnim la masă dacă ai timp să discutăm mai multe, fac cinste.

- Dar unde te grăbești așa dintr-o dată? o întrerupse el. De abia am început să discutăm.

- Mi-am dat sema că e târziu și probabil soțul meu, care e polițist, minți ea, încercând să-l impresioneze pe Alex, a început deja să mă caute și nu vreau să-l îngrijorez.

- Soțul tău ar trebui să aibă mai multă grijă de tine, spuse Alex, încercând să zâmbească, reușind însă doar să-și schimonosească fața într-un mod respingător.

Dacă aș fi în locul lui, continuă el, în timp ce mâna lui se apropie de mâna ei aflată pe masă, nu te-aș lăsa nici o secundă nesupravegheată. O femeie frumoasă ca tine, merită toată atenția.

- Atunci sunt sigură, îi răspunse Andreea în timp ce își trăgea mâna repede de pe masă, că soția ta este o femeie norocoasă.

- Hmm, răspunse el, treburile nu mai sunt cum erau acum ceva timp și sincer mă gândesc să-mi caut fericirea în altă parte, eventual o femeie tânără și frumoasă așa ca tine, cu picioare lungi, cu forme și tinerică.

- Alex, mă flatezi, sunt sigură că sunt destule femei ce le cunoști, mult mai frumoase decât mine.Chiar și dacă nu aș fi cu Radu, crede-mă, nu m-ai vrea.Am atât de multe probleme, încât problemele mele au ajuns să aibă probleme.

Sincer nu mai pot sta, chiar trebuie să plec.

Între timp scosese banii din geantă, calculă în cap cam cât costă două cafele și o apă plată și după ce numără banii se grabi să își stranga lucrurile, să plece.

Tremura îngrozitor de tare și simțea că pământul de sub dânsa fuge, însă trebuia să-și mai păstreze calmul încă câteva minute.

- Stai, permite-mi măcar să te conduc până la mașină, spuse Alex, nu pot să te las să mergi singură, sunt mulți golani la ora asta pe afară.

- Nu, e ok Alex, nu vreau să te deranjez mai mult decât am făcut-o deja. Mă descurc. Numai bine am timp să-l sun pe Radu și să-i spun că sunt bine și...

- Nu, nu, insist, răspunse Alex. Nu vreau să pățești ceva și să te am pe conștiință. Poți să-l suni pe Radu după, din mașină.

Și fără să mai aștepte confirmarea ei, se ridică și ieșiră împreună din cafenea.

Drumul de o sută de metri până la mașină i se părea cel mai lung drum din viața ei, însă nu putea spune nimic, nu vroia să-și arate frica.

- Mulțumesc că m-ai condus, spuse ea oprindu-se în fața mașinii. Și scuză-mă pentru ieșirea mea de adineauri. Știu că ești un om ok, doar că nu mai gândeam cum trebuie.

- Nici o problemă Andreea. Haide să te îmbrățișez și să-ți urez noapte bună. Sunt convins că vrei să–l suni pe Radu cât mai repede.

În timp ce îl îmbrățișa, Andreea simți o durere ascuțită în umăr.

Durerea a fost atât de neașteptată încât nu se putu abținu și scoase un țipăt scurt.

Când se uită la Alex, văzu o seringă micuță în mâna lui.

Panica se instaurase iar în sufletul ei și nu știa cum să reacționeze.Dădu un pas în spate ca să-și găsească echilibrul însă se lovi de cineva.

Întoarse capul și văzu unul din cei de la masă.

- Ajutoor, încercă să țipe, însă, orice i-ar fi dat Alex își făcea deja efectul.

O amețeală și o slăbiciune puse stăpânire pe întregul corp și după ce încercă să se sprijine de bărbatul din spatele ei și apoi de mașină, se prăbuși la pământ.

Cu ultimele puteri se gândi la Radu.

Oare cum o să suporte vestea dispariției ei? Of săracul.

Sper ca Teo să se facă bine și... iar în secunda următoare își pierdu cunoștiința.

Pentru a doua oară în viața asta, era la pământ, întinsă pe jos într-o parcare.

Imediat Alex, ajutat de celălalt bărbat, o ridică pe Andreea, o puse pe bancheta din spate a mașinii lor și după ce ieșiră din parcare se îndreptară în trombă spre o casă din afara orașului, unde obișnuiau să-și depoziteze marfa nou primită.

Capitolul 9

Limba japoneză

În timp ce Andreea era inconștientă în mașina lui Alex și se îndreptă spre ieșirea din oraș, Radu nu mai știa ce să facă.

Telefonul Andreei era închis, George nu vorbise cu ea și nimeni nu știa nimic.

De ce oare nu se ascultase el să meargă după ea?

Off Radule, Radule, de câte ori vrei să te lovești cu capul de tocul ușii ca să înveți să te apleci odată? se întreba singur.

A sunat și la poliție dar i-au spus că abia după 24 de ore pot da pe cineva dispărut, 24 de ore! *Sunt nebuni și aștia cu legile lor tâmpite!*

Păi în 24 de ore poate fi omorâtă de 24 de ori și tranșată în bucățele și... se opri aici.

Trebuia să se liniștească, dacă continua așa va înnebuni.

Trebuie să se calmeze și să facă un plan, dar ce plan? Cu cine să vorbească?

Oare...? Nu, e prea târziu, nu poate să sune.

Se uită la ceas, era ora 12:30, era deja trecut de miezul nopții.

Totuși e o situație disperată și Andreea tot timpul a vorbit frumos de Adriana, căci da, pe Adriana se gândea să o sune, poate știe ceva, însă din cauza orei târzii avea unele rețineri.

După câteva minute de luptă cu el însuși, luă telefonul, căuta în mesajele ce le avea cu Andreea și dădu de numărul Adrianei. Știa el că va avea nevoie de numărul ei vreodată atunci când i-l ceruse Andreei, credea doar că o să fie pentru alte circumstanțe.

Nu sună telefonul nici de două ori că imediat vocea caldă a Adrianei se auzi în receptor.

- Alo, da?

- Alo, bună seara, îmi cer mii de scuze că vă deranjez. Nu aș fi făcut-o dacă nu era o situație atât de urgentă.

- Nu-i nici o problemă Radu, să înțeleg că Andreea nu a ajuns acasă?

Era prima dată când vorbea cu femeia asta și deja știa cine este? Cum de este posibil așa ceva? Oare avea și ea numărul lui de telefon?

Și cum de știa de Andreea că nu a venit acasă, oare au vorbit amândouă?

- Mă scuzați că vă întreb, dar de unde ați știut că sunt Radu și că Andreea nu e acasă?

- Să zicem că știu să ascult Radu. Dar haide, să revenim. Când ai vorbit ultima oară cu ea?

- Acum o oră și jumătate aproape, mergea să se vadă cu un tip ce putea să o ajute cu starea lui Teo, nu știu dacă știți, dar Teo este la spital.

- Da, știu despre asta.

- Da, ei bine, ea crede că tipul ăsta Alex, i-a dat Teodorei niște pastile, niște droguri din cauza cărora în spital.

- Am înțeles. Și a decis să facă pe salvatoarea, nu?

- Da, așa e, știți doar cum e ea. Mereu să salveze pe toată lumea.

- Da știu, așa sunt salvatorii, tot timpul au nevoie de cineva pe care să-l salveze. Dar în fine, eu nu am vorbit cu ea. Ultima oară am văzut-o în seara asta la yoga.

- Păi și atunci de unde știți totuși de...

- După cum am spus Radu, știu să ascult, dar haide să ne concentrăm pe discuția noastră. Subiectul ăsta e un subiect ce îl vom atinge altă dată.

Oricum, nu te alarma, sunt convinsă că dimineață, sau până atunci, va ajunge acasă teafăra și nevătămată.

- Cum puteți fii atât de sigură?

- Pentru că aleg să cred.

- Să credeți? Să credeți ce, în cine?

- Să cred că totul va fi bine.

- Și doar pe asta vă bazați? Pe credință oarbă, pe speranță deșartă?

- Credința e cel mai puternic instrument de creație ce îl are omul la dispoziție Radu, însă am fost învățați nu doar s-o disprețuim ci și să privim la cei ce își pun încrederea în ea, ca la niște oameni smintiți, nebuni.

- Speram totuși să mă puteți ajuta mai mult decât niște vorbe fără sens, se enervă Radu.

- Dacă eu ți-aș vorbi acum în japonează Radu, m-ai înțelege?

- Nu, nu știu Japoneza și nu văd legătura cu subiectul nostru.

- Te rog doar, fă-mi pe plac. Deci poți spune că ar fi niște cuvinte fără sens pentru tine, nu?

- Da,spuse Radu, cu o urmă de neîncredere în glas.

- Dar dacă ai învăța japoneza și după, ți-aș spune aceleași cuvinte, ar mai părea cuvinte fără sens?

- Nu, normal că nu. Atunci aș înțelege

- Și totuși ce s-a schimbat de la o situație la alta? Că îți spun aceleași cuvinte.

- Înțelegerea mea, răspunse Radu. Cunoștiințele mele, iar în momentul acela realiză unde vroia să ajungă Adriana.

- Exact Radu, mă bucur că ai demonstrat pentru mine. Vezi tu, ca să facă sens cuvintele ce ți le spun, trebuie să înveți limba lor, trebuie să ai cunoștiințele necesare, atunci vei înțelege.

- Da, probabil, însă, continuă el cu aceeași neîncredere în glas, tot nu știu cum ne poate ajuta asta. Credința și atât.

- Îți mai spun un lucru atunci Radu și apoi cred că vei înțelege. Spune-mi știi cine a inventat telefonul cu care vorbim acum?

- Sincer știam odată, dar acum, nu știu și nu mă pot gândi la asta.

- Nu contează. Ce contează este că telefonul a fost inventat de cineva. Și știi de unde a pornit?

- Nu, nu știu așa multă istorie, continuă el, vizibil iritat de această conversație.

- Nici nu trebuie să știi. A început fix la fel ca orice alt lucru. Mai întâi cu o idee și apoi cu o credință. O credință a omului respectiv că va face acest lucru. Deci practic noi putem vorbi acum, pentru că cineva acum mulți ani a decis să aibă credință în ceva ce toți îi spuneau că nu este posibil.

- Da bine așa e dar, nu cred că se aplică acum în cazul nostru, răspunse Radu, încăpățânându-se să înțeleagă cu adevărat profunzimea cuvintelor spuse de Adriana.

- Bine Radu, ai dreptate, nu are. Haide mai bină să credem că Andreea este moartă, că nu o vei mai vedea niciodată în viață și că este foarte posibil să nu i se găsească niciodată cadavrul.

- Doamne ferește, cum puteți vorbi așa doamnă? țipă Radu. Nici măcar în glumă să nu spuneți asta, nu aș putea gândi așa ceva.

- De ce? îl întrebă Adriana.

- Cum adică de ce? se bâlbâi Radu. Pentru că nu, pentru că nu pot gândi așa... pentru că aș putea atrage acest lucru...

- Deci Radu, fă-mă te rog să înțeleg, la lucrurile rele îți este frică să te gândești pentru că te temi să nu le atragi, iar la cele bune nu vrei, pentru că nu crezi că le poți atrage? Trebuie să te hotărăști. Poți atrage evenimente sau nu?

- Ăă... păi... da... cred.

- Atunci ai încredere că totul va fi bine și uite, după ce se termină totul, poate ne vedem toți 3 să stam la un ceai ce zici?

- Da, ar fi bine.

- Bun Radu, acum liniștește-te și bagă-te la somn, ai să vezi că totul va fi bine când te vei trezi. Ai credință!

Radu închise telefonul și nu știa ce să gândescă.

I-a spus Andreea de câteva ori că Adriana este o femeie interesantă și diferită, ce îți lasă o impresie foarte puternică dar, nu se aștepta la asta.

Se simțea totuși așa liniștit după ce a vorbit cu dânsa, așa calm, parcă nu mai avea nici un motiv de îngrijorare. Ce stare ciudată.

Parcă îi este și somn, dar nu va dormi, va sta aici un pic pe canapea întins cât să se gândească ce face de acum, doar câteva secunde stă întins ca să... of cât mai cască, dar nu vrea să adoarmă, trebuie să o aștepte pe Andreea...

Acesta a fost ultimul gând a lui, înainte să adoarmă buștean. Se pare că discuția cu Adriana îl relaxase mai mult decât își dădu seama.

Capitolul 10

Povestea Zmeului

Capul o durea îngrozitor de tare și parcă alergase ore întregi, atât de obosită se simțea.

Totul în jur era întunecat.

Câteva voci se auzeau înfundate, dar nu putea să-și dea seama de unde vin.

Încercă să se miște, însă își dădu repede seama că este legată de scaun.

Începu să plângă.

Off Andreea, ce a fost în capul tău? își spuse ea.

De ce nu l am ascultat pe Radu?

Oare ce o să-i facă Alex acum? Oare o să o mai lase în viață?

Ușa de la cameră se deschise iar înauntru pătrunse o lumină ce o ajută să-și dea seama că se află într-un salon, într-o cameră mare , plină de paleți încărcați cu diferite mărfuri.

- Ooo, dar uite cine s-a trezit, se auzi vocea zeflemitoare a lui Alex. Ce face frumoasa adormită?

- Dacă aș fi fost frumoasa adormită, îi răspunse Andreea cu dezgust în glas, acum îl aveam în fața mea pe Prințul cel frumos. Din păcate eu îl am pe Zmeul cel urât, așa că este clar, nu suntem în aceeași poveste.

- E bine că ai simțul umorului, șuieră Alex vizibil iritat de faptul că fusese comparat cu zmeul. O să ai nevoie de el noaptea asta. După ce terminăm cu tine, sunt curios dacă o să mai ai zâmbetul ăla pe față.

După care se întoarse pe loc și se duse înapoi în cealaltă cameră închizând ușa în urma lui și cufundând totul iar în întuneric.

Ciudat, cuvintele lui Alex, în loc să o sperie, o calmară. În loc să o agite, o liniștiră. Dezgustul ce l-a simțit, a făcut-o mai puternică.

Știa că urmează să fie iar violată și de data asta poate mult mai crunt decât prima dată, că sunt mai mulți, dar cumva lucrul ăsta nu o mai sperie. Cumva parcă, epuizase toată frica din corp și nu mai rămăsese nimic altceva decât curajul.

Da bine putea să cedeze, dar asta înseamnă că toată călătoria ei de până acum a fost degeaba. Înseamnă că toată învățătura ei de până acum a fost degeaba.

Și refuză să creadă acest lucru.

Refuză să creadă că Adriana i-a apărut fără nici un motiv în viață, că toate experiențele ei din ultimele 13 luni și bune și rele au fost degeaba. Nu!

Știe că acest lucru nu are cum să fie adevărat.

Atunci înseamnă că mai are ceva de învățat, de înțeles, de făcut, dar care ar fi lucrul ăsta? Ce trebuie să-și dea seama acum, înainte ca Alex să se întoarcă în cameră?

Chiar dacă părea de necrezut, știa că dacă își dă seama de ce trebuie să facă, ar putea evita nenorocirea ce o aștepta.

În timp ce își punea întrebărilea astea, își aminti de sfaturile date de Adriana azi la cursurile de Yoga:

”Concentrează-te doar pe ce vrei să trăiești, pe ce vrei să experimentezi. Tu controlezi realitatea, nu ea pe tine...”

Concentrează-te pe ce vrei să trăiești.

Bun, păi eu vreau să fiu acasă să-mi fie bine și să mă bucur de film alături de Radu, își spuse ea.

Vreau să fiu bine, liberă, în siguranță.

Însă oricât își spunea asta, mintea ei nu putea să creadă ceea ce spune.

Trebuia să-și dea seama ce nu vede, era singura cale de scăpare!

Oricât de absurd suna totul și oricât de ilogic suna totul, asta era ceea ce simțea și plus de asta ce alternativă avea?

Să se gândească la ce îi vor face acei nenorociți, odată ce vor intra în cameră? Nu și-ar face deloc bine și oricum e legată, nu are acces la telefon, nu se poate mișca.

Asta e singura ei cale de scăpare. Să–și dea seama ce anume trece cu vederea, ce lecție trebuie să învețe. Of Adriana, unde ești tu acum?

E convinsă că Adriana ar știi să-i spună, ce trebuie să faca acum.

Tot timpul femeia asta știa ce să spună și niciodată nu o văzuse nervoasă, sau speriată. Dacă ar putea măcar să o contacteze.

Deodată în mintea ei auzi glasul Adrianei, ceea ce era imposibil, dar îl auzea la fel de clar cum îi auzea pe bărbații de lângă camera ei.

Și nu, nu era o amintire, pur și simplu era în capul ei.

Ce stare ciudată, cum de este posibil acest lucru?

Totuși nu reușea să înțeleagă ce îi spune. Era o frază care parcă o repeta în continuu, însă mult prea încet ca să poată fi înțeleasă.

Trebuie să mă calmez, e mult prea mult zgomot în capul meu, mult prea multe gânduri.

Așa că începu să mediteze și în câteva minute reuși să-și potolească gândurile. După acest lucru se concentră din nou pe vocea Adrianei și de data aceasta, spre bucuria ei, o auzea foarte clar.

”Mulțumește pentru faptul că ești liberă și manifestă recunoștiință cu adevărat.”

Cum adică să mulțumească că e liberă când ea e legată de scaun?

Oare cumva ce i dăduse Alex, îi provoca halucinații?

Este imposibil ca ăla chiar să fie glasul Adrianei, probabil și–l închipuie.Dar dacă chiar e doar în mintea ei, de ce nu putea să-și imagineze niște instrucțiuni mai clare, nu ceva fără noimă.

Se gândi iar la toate sfaturile oferite de Adriana pe parcusul celor 3 luni , la toate discuțiile și dintr-o dată avu o revelație!

Nu o dată ci de mai multe ori, Adriana îi spuse, că pentru a crea ceva cu adevărat în viață, nu e de ajuns să-ți imaginezi rezultatul ci să și te bucuri și să fii recunoascătoare pentru că s-a întâmplat deja ce îți dorești!

”*Nu te ruga dimineața când te trezești, ca să primești lucruri.Doar mulțumește că le-ai primit deja!”*

Astea era vorba ei, destul de des!

Da, asta e!

Și cu o emoție reală în suflet și un avânt puternic de credință Andreea se rugă.

Doamne îți mulțumescă că sunt liberă! Îți mulțumesc că sunt fericită acasă cu Radu și că nu am pățit nimic! Îți mulțumesc că m-ai apărat de tot și toate!

În acel moment un val de căldură o lovi pe Andreea, după care o răceală i se urcă de la baza coloanei până în creștetul capului, iar când răceala ajunse în creștetul capului, declanșă o explozie de fericire și liniște ce nu puteau fi reproduse în cuvinte.

Era extrem de bucuroasă și fericită încât începu să plângă. Dar de data asta erau lacrimi de recunoștiință și de bucurie pentru că totul era bine!

Se simțea minunat, chiar dacă era legată de scaun într-o cameră întunecată. Mintea ei, ignora realitatea din jurul ei cu totul.

Ea se afla într-o stare euforică, de bucurie și pace maximă și simțea că nu mai are nevoie de nimic niciodată!

Simțea că are tot ce ar putea avea nevoie vreodată.

În timp ce Andreea își trăia starea de extaz, Alex împreună cu cei doi bărbați de la cafenea, intrară în cameră, aprinseră lumina și cu rânjete pe față se contraziceau pe subiectul care să înceapă primul.

Alex se uită la Andreea, încercând să caute frica din ochii ei, însă avu o supriză neplăcută, când o văzu cu zâmbetul pe buze. Ceva nu era în regulă.

- Se pare că te-ai dat pe brazdă, spuse el, încercând să glumească.Fața ta îmi spune că ești nerăbdătoare să începem.

- Totul se va întâmpla așa cum trebuie să se întâmple și nimic altcumva, spuse Andreea cu un calm suprinzător.

Cuvintele acelea avură un impact nebănuit de puternic asupra lui Alex.

Chiar dacă era un traficant de droguri, un violator, un om de nimic, totuși nu minți asupra unui singur lucru atunci când o cunoscuse pe Andreea.

Prima lui soție chiar murise și el a suferit enorm după ea. Era fix opusul său și poate de aceea o iubise atât de mult. O fire caldă, gingașă, plină de iubire și compasiune.

Soția lui se îmbolnăvise de cancer și pe patul de moarte, în ultimele ei clipe, Alex o învinuia că nu l-a lăsat să meargă la Viena sau în Buxelles, la niște clinici foarte cunoscute, să încerce să găsească un tratament.

Ea însă , îl luă de mână, i-o strânse , îi sărută ușor și cu ultimele forțe îi spuse:

- E ok scumpul meu, nu te agita. Totul se întâmplă așa cum trebuie să se întâmple și nimic altcumva, după care zâmbi spre el și închise ochii pentru totdeauna.

Așa că puteți să vă dați seama ce șocat a fost să audă din gura Andreei, ultimele cuvinte ale soției sale.

- De unde știi cuvintele astea nenorocito? urlă el.

Și o apucă pe Andreea de braț și începu să o zgâlție puternic!

Spune de unde le-ai auzit? Spune sau te omor cu mâna mea chiar acum!

Andreea, fără să-și schimbe cu absolut nimic calmul din glas, îi răspunse:

- Am observat în spatele tău, în timp ce ai intrat pe ușă, o tânără, cu părul brunet, într-o rochie mov cu nasturii albi.

Ea mi-a spus să–ți spun cuvintele alea.

Alex paralizase, nu mai reușea să spună nimic. Fața lui, care oricum în mod normal, nu era atrăgătoare, devenise și mai respingătoare.

Ochii îi erau bulbucați, gura parcă era strâmbă și nu reușea să spună nimic.

Andreea tocmai o descrisese pe Laura, soția lui, îmbrăcată în rochia ei preferată, ce i–o făcuse el cadou în vacanța din Veneția, la aniversarea celor cinci ani de căsătorie.

Opt luni mai târziu ea fusese diagnosticată cu cancer de piele ..după care la trei luni jumătate distanță, muri.

Așa ceva nu este posibil, nu are cum să se întâmple, își repetă el în cap.

Poate, a aflat dinainte de toate astea și acum își bate joc de el, încercând să îl sperie.

Însă oricât de mult își dorea să se mintă, știa că în afară de el, nimeni nu știa de rochia ei preferată și nici care au fost ultimele ei cuvinte.

Nu, nu poate fi adevărat, așa ceva nu există!

Datorită zguduiturilor primite din partea lui Alex, sfoara ce o ținea legată de scaun se slăbi și căzu jos.

Andreea, cu un aer foarte natural se ridică și se uită la cei 3 bărbați aflați în fața ei. Nu simțea nici un fel de frică, știa că totul este bine.

- Și acum, își făcu curaj Alex, acum bănuiesc că ce? Vrei să pleci? Așa crezi? Mi ai spus 2 cuvinte fermecate și m-ai impresionat? Așa crezi că suntem noi fetițo? Femei ce scuipă în sân de frică?

În timp ce vorbea, parcă reușea să se mai calmeze și parcă se simțea din nou stăpân pe situație.

- Am văzut iadul cu ochii mei nemernico, continuă el și nici măcar n-am clipit. Nu-ți dai seama prin câte am trecut și ce am văzut! Dacă era să fiu fricos ca o școlăriță, nu mai eram aici, nu i așa baieți?

- Da, da, spuseră ambii bărbați în cor, în timp ce râdeau.

- Atunci, îi răspunse Andreea pe un ton la fel de calm, înseamnă că nu o să te sperii prea mult când o să te întorci la el, curând.

Alex făcu un pas spre ea și o prinse de gât

- Mă amenințI tu pe mine? Tu? Voiam să nu fiu așa dur cu tine, voiam doar un pic să te sperii, dar după toate astea, promit, că ce va rămâne din tine, va fi o bucată de carne ce nici cânii nu vor vrea să se atingă de ea!

Și în timp ce spunea asta, îi luă mâna din gât și căuta să-și desfacă cureaua.

Andreea, nu schiță nici măcar un gest, parcă nici nu era acolo așa se simțea.

Parcă doar citea despre acest lucru sau se uita la un film la televizor. Nu avea nici o emoție. Doar o stare de siguranță și liniște.

- Nu te amenint Alex, nici pe tine nici pe prietenii tăi, pur și simplu era un mesaj primit.

- Un mesaj din iad ? îi răspunse unul dintre bărbați pe ton zeflemitor.

- Nu, răspunse Andreea, ci din partea lui Flaviu și Alin, prietenii voștri.M-au rugat să vă spun că vă așteaptă.

Dacă poliția și mascații ar fi apărut acolo dintr-o dată și i-ar fi arestat pe toți, ar fi fost mai puțin uimiți și speriați decât erau acum, după ce au auzit cuvintele rostite de ea.

Unul dintre bărbați, urlă dintr-o dată.

- Vrăjitoare, satana satana, își făcu cruce și fugi imediat afară.

Celalalt bărbat, se dădu un pas înapoi, se împiedică de o găleată răzleață, se ridică și după ce scuipă de două ori și își făcu semnul crucii, fugi și el din cameră.

Motivul pentru această reacție, era că Flaviu și Alin, au făcut parte din gașca lor ani la rând, însă anul trecut au fost arestați și la câteva luni distanță au fost găsiți spânzurați în celulă.

Dosarul fusese clasat ca sinucidere, mai ales că pe fiecare îl aștepta minim 15 ani de pușcărie, însă băieții știau că nu a fost vorba de nici o sinucidere, ci doar de o răzbunare, un mesaj adresat lor, cu scopul de a-i înspăimânta.

De aceea cei doi bărbați au fugit din cameră și după sunetul mașinii de afară se pare că fugiseră cu totul.

Alex se blocase cu mâna pe curea și nu mai știa ce să facă, ce să spună. Era pur și simplu fără glas.

Trecuse prin multe încercări în viața asta, din cauza activităților sale. A fost chiar și împușcat în 2 locuri, în picior și în burtă.

Fusese de multe ori la un pas de moarte, dar niciodată nu simțise frica și groaza ce o simțea acum.

Cu ultimele puteri o întrebă pe Andreea:

- Cin... cine ești tu cu adevărat? Și ce vrei de la mine?

- Eu sunt... spuse Andreea și făcu o scurtă pauză, eu sunt tot ce pot fi și nimic mai mult. Sunt tot potențialul, sunt toate speranțele și toate rugăciunile mele ascultate și împlinite.Eu doar sunt și atât.

Și ca să-ți răspund la a doua întrebare, vreau să mă ajuți.

Scrie-mi pe o bucată de hartie ce anume conțin pastilele tale, am nevoie să salvez viața prietenei mele.

- Și dacă fac asta și te las să pleci, nu o să mergi la poliție? întrebă el temător.

- Nu Alex, poți sta liniștit.Am înțeles că nimeni nu ne poate pedepsi mai dur de cât o facem chiar noi, prin acțiunile noastre, așa că, nu voi face absolut nimic împotriva ta... ai făcut tu destule.

Alex nu înțelegea ce îi spune Andreea dar nici nu vroia să înțeleagă, vroia doar să scape de ea. Simțea că nu mai poate respira lângă dânsa.

Așa că lua repede o bucată de hârtie și după ce consultă un carnețel, scrise ingredientele și îi dădu hârtia în grabă.

- Na! Ia de aici și sper să nu te mai văd niciodată!

Acum dispari din fața mea! Simpla ta prezență îmi provocă fiori pe șira spinării și stare de greață.

Andreea lua hârtia, se uită pe ea, își luă geanta aruncată la câțiva pași de dânsa și fără să spună nimic, puse hârtia în geantă și ieși din casă.

Din păcate bărbații luară mașina cu care venise, însă observă la nici 100 de metri o benzinărie și în fața ei văzu un taxi rătăcit.

Așa că fericită, mulțumi Universului și se îndreptă în pas grăbit spre benzinărie. Trebuia să ajungă cât mai repede la spital!

În timp ce Andreea se îndrepta spre benzinărie, Alex era cuprins de paranoia și frică.

Dacă totuși Andreea l a mințit?

Nu trebuia să o lase pe scârba aia să plece.

Ah, mai bine s-ar duce dupa ea...

Dar Laura și Alin și Flaviu, cum e posibil?

Dacă vor veni după el acum?

Dacă, totuși Andreea a chemat poliția?

Nu, n-o să-l prindă pe el niciodată!

În timp ce discuta cu el, cu coada ochiului observă ceva... o femeie, care semăna un pic cu Laura lui, doar că se uita acum la el cu ochii reci și fuma o țigară.

Nu nu poate fi adevărat Laura e moartă! Nu are cum să fie real! Nu o să-l prindă nimeni pe el și în secunda următoare, într-un moment de nebunie, scoase pistolul, îl puse în gură și apăsă.

Se prăbuși la podea plin de sânge, dar cu zâmbetul pe buze.

Ha! Le-a arătat el la toți! A zis doar că nu-l va prinde nimeni! A avut dreptate!

Hei uite-l pe Flaviu și pe Alin!

Ce faceți băieți? Hei dar unde mă duceți? Stați, stați, nu vreau să merg acolo... ăsta a fost ultimul lui gând, după care ochii deveniră opaci și muri.

Atât de multe greșeli, atât de multe decizii proaste. Putea să fie fericit, putea să aibe o familie, dar dorința lui de bani și putere îl aduse până la urmă aici.

Întins pe o podea mizerabilă, plin de sânge, într-o casă încărcată cu marfă de contrabandă și droguri, abandonatată la marginea orașului.

Capitolul 11

O altă persoană

11.1

Nici nu bătuse bine ceasul de pe perete ora opt, că Andreea intră pe ușă cu zâmbetul până la urechi și sări pe canapeaua unde dormea Radu.

Oare cumva visează?

Oare chiar pe Andreea o strânge la piept sau nu?

Cum este posibil așa ceva?

Însă, cuvintele erau de prisos. Pur și simplu se bucura de momentul acela și atât.

Era așa cum îi spusese Adriana: ”... *totul va fi bine în final*.”

După un minut în care amândoi s-au contopit într-o lungă îmbrățișare, Radu curios din cale afară începu să o întrebe pe Andreea ce s-a întâmplat în ultimele ore de când nu au mai vorbit.

Andreea îi povesti aproape totul, mai puțin ”mesajele” primite de ea de la persoanele de dincolo.

Îi povesti despre întâlnirea la cafenea, despre casa părăsită, despre norocul de a găsi un taxi la ora aceea târzie , îi povesti despre cum a mers la spital și i-a dat lui George hârtia cu substanțele conținute de pastilele lui Alex, ca el să o dea mai departe doctorului când va ajunge la spital, absolut tot.

Nu obișnuia să ascundă lucruri față de el, mai ales că știa destul de bine că până la urmă totul iese la suprafață, mai devreme sau mai târziu, doar că nici ea nu reușise să înțeleagă chiar totul.

Toate cuvintele ce le rostise în urmă cu câteva ore celor ce o țineau prizioneră, sunt lucruri ce minte ei încă nu reușește să le înțeleagă, chiar dacă le-a trăit. Era conștientă doar de faptul că cineva i-a șoptit totul la ureche, tot ce a zis ea.

Nu a văzut femeia ce i-o descrisese lui Alex, nu i-a văzu pe cei doi prieteni, ci parcă cineva îi șoptea la ureche ce să spună, iar ea, oricât de ciudat sună, avea încredere în acea voce și repetă absolut tot.

Așa că momentan a preferat să le țină pentru ea aceste lucruri și după ce le va înțelege ea însăși, i le va explica și lui.

- Nu-mi vine să cred că te-au răpit și apoi ți-au dat drumul așa, fără nici o problemă, spuse Radu, parcă un pic neîncrezător.

- Vezi tu, spuse ea, ei sunt traficanți mărunți.Să mă fi răpit deja ar fi fost mult prea mult pentru ei. Așa că imediat ce și-au dat seama ce au făcut, m-au forțat să promit că nu merg la poliție și mi-au dat drumul.

- Și asta după ce ți-au dat și compoziția pastilelor... hmm, nu știu Andreea, pare mai mult o poveste ce spui aici. Niște oameni ca ei, din ce mi i-ai descris, nu par să dea înapoi de la lucruri de genul ăsta. Oricum, mulțumesc cerului că te-a adus înapoi, însă să știi că ești foarte norocoasă. Ai pe cineva care te iubește foarte mult acolo sus, asta e sigur!

- Da, sunt convinsă dragule, că așa e, răspunse Andreea, zâmbind ușor și amintindu-și trăirea ce a avut-o, bucuria ce a simțit-o și starea de recunoștiință.

Știa că ceva se schimbase în ea.Nu știa ce anume, dar o simțea.Experiența aceasta profundă o schimbase într-o nouă persoană, mai puternică, mai încrezătoare.

- Apropo de îngeri păzitori, spuse Radu, aseară, sau mai bine zis azi noapte, că era trecut deja de miezul nopții, am vorbit cu Adriana. Nu te supăra, dar eram disperat și nu mai știam la cine să apelez.

- E ok, nu am de ce să mă supăr, îl întrerupse Andreea, în timp ce își plimba mâna prin părul lui și îl sărută pe frunte.

Și cum a fost discuția? te-a închis și pe tine, cum o face cu mine de obicei? chihoti ea ușor.

- Da, da și nu numai o dată, spuse el râzând cu gura până la urechi. Mi-ai spus tu de multe ori că e specială dar totuși nu mă gândeam că e chiar așa. Pur și simplu nu aveam argumente în fața ei, sau mai bine zis le aveam, dar erau degeaba. Am vorbit și despre limba japoneză si despre credință, am vorbit de multe lucruri și chiar dacă eu eram disperat și nervos ,ea era perfect calmă.

- Știu, așa e ea. Are obiceiul să te ducă dintr-una în alta ca până la urmă să ajungi la aceeași concluzie ca și ea.

- Da, acum știu. Oricum ea mi-a spus să nu ma îngrijorez că totul va fi bine și că dimineață vei fii în brațele mele Cum de aștiut acest lucru?

Aaa da și mi-am mai amintit ceva ciudat. Când am sunat-o, mi-a zis pe nume și m-a întrebat dacă tu încă nu ai venit acasă. Cum de știa lucrurile astea?

- Păi nu ai întrebat-o?, întrebă Andreea zâmbind.

- Ba da, dar tot ce mi-a zis este că știe să asculte. Dar asta tot nu explică nimic. Unde sau ce anume să asculte?

- Eeh, trebuie să avem răbdare, până la urmă o să înțelegem și noi cum de știe atât de multe. Poate părea ciudat dar chiar dacă nu înțeleg multe lucruri legate de ea, totuși am o stimă și o încredere absolută în ea.

- Nu zic că e rea, se grăbi el să răspundă, doar că nu știu. Eu sunt un om pragmatic. Mie îmi plac cifrele și lucrurile dovedite științific. Nu prea sunt de acord cu toate nebuniile astea, New Age.

- Da, știu că îți plac lucrurile logice dar să nu uităm că acum 400 de ani, oamenii erau arși pe rug dacă nu erau de acord cu teoria conform căreia Pământul e în centrul Universului.

Acum o sută și ceva de ani, era o nebunie să te gândești că poți zbura sau că vor exista căruțe mecanice fără cai. Era chiar o aberație acest lucru, o nebunie cum spui tu și totuși azi lumea e plină de avioane și mașini.

- Da, probabil ai dreptate. Știi ce, spuse Radu, având zâmbetul larg pe față, de acum, continuă el fără să aștepte un răspuns din partea Andreei, de acum am să îți spun Adriana cea mică, sau mini-Adriana. Nu-ți mai spun Andreea, că se pare că ai început să te asemeni ei, în a da răspunsuri la tot și a dezarma omul.

- Și asta nu ar fi un lucru bun, întrebă Andreea, cu ochii strălucind de bucurie. Fără să știe, Radu îi făcuse un compliment extraordinar. Ea o respecta, după cum tocmai afirmase în urmă cu câteva secunde, foarte mult pe Adriana. Și acum să-i spună Radu că seamănă cu persoana ce o admiră foarte mult, era mai mult decât o onoare pentru dânsă.

- Nu nu ar fi, spuse el, încercând să-și ia un aer trist. Înseamnă că tot timpul am să fac ce vrei tu, sau am să ajung la concluziile tale și dacă e așa mai bine scot de pe acum steguleț alb să mă predau.

- Nu tot timpul iubire, ci doar când voi avea dreptate, sau dacă nu, poate găsești pe altcineva, spuse ea , intrând în jocul lui și luându-și un aer de resemnată. Poate găsești pe cineva pe care să o poți conduce cum vrei tu și care să-ți dea dreptate de fiecare dată, indiferent de situație.

- Nu, nu, spuse el și o împinse ușor pe canapea după care se întinse deasupra ei.

Nu, continuă el în timp ce o săruta, mai degrabă prizionerul tău de război, decât general într-o țară străină.

Era atât de bucuros că ea se afla din nou în brațele lui.

Dacă ar știi Andreea câte gânduri negre își făcuse el toată noapte, dacă ar știi cât de mult i-a fost frică că nu o să o mai strângă niciodată în brațe, că nu o să o mai sărute, sau să îi spună cât de mult o iubește vreodată...

În scurt timp hainele căzură lângă pat și trupurile lor însetate și flâmânde unul de celălalt se contopiră și deveniră un singur tot.

11.2

Un zgomot înfundat se auzea, însă Radu nu avea nici un chef să vadă ce se întâmplă, dormea mult prea bine.

Totuși după câteva secunde în care refuză să-și deschidă ochii, se trezi , se ridică încet de pe canapea, să nu o trezească pe ea și încă buimac de somn se plimba prin cameră încercând să deslușească sursa zgomotului.

La un moment dat văzu telefonul lui că vibra pe masă.

Hmm, gândi el, încă pe jumătate adormit*, oare telefonul face gălăgia asta?*

Și luându-l în mână se uită pe ecran. Opt apeluri nepreluate, toate de la muncă.

Ciudat nu înțelegea de ce l-ar suna cineva de la muncă azi doar e... și dintr-o dată somnul dispăru!

Azi nu e Sâmbătă, nici Duminică! Azi e Miercuri! Iar el uitase complet de acest lucru.

Mintea lui fusese ocupată cu evenimentele recente și uitase complet de serviciu. Ceasul era deja 2. E bine, chiar dacă e târziu, încă mai poate salva ceva.

Așa că în cea mai mare viteză, se îmbrăcă și după ce o sărută pe Andreea pe creștetul capului, se opri două secunde în pragul ușii să se bucure de imaginea corpului ei gol întins pe canapea, după care ieși din casă și se îndreptă în mare grabă spre birou.

La nici o oră după plecare lui Radu, Andreea deschise și ea ochii. După câteva secunde de strigat după el, își aduse aminte că azi e zi de lucru și că cel mai probabil dimineață, după ce a adormit-o pe ea, a plecat la muncă.

Așa că se ridică, își făcu o cafea, după care se îndreptă spre duș.

După ce își făcu și un mic dejun, ce ar fi trebuit să fie masa de prânz, se trezi cu totul și parcă era gata de acțiune, doar că nu avea nimic de făcut.

Dădu câteva ture de apartament, cu ochii ațintiți în gol după care, luă telefonul și apelă numărul Adrianei.

Se întâmplaseră atât de multe lucruri.

Vroia să-i povestească totul!

Din păcate pentru ea, se pare că Adriana era ocupată, deoarece nici după ce telefonul sună a șasea oară, nu răspunse nimeni. Lăsă telefonul din mână dezamăgită și începuse să se gândească la ce activități să facă.

Bun, păi serviciu nu, Adriana nu, ce ar putea face pentru următoarele 3 ore minim până când se întoarce Radu ?

De când a fost trimisă în concediu, nu mai fusese deloc la bancă. Poate ar trebui să dea o fugă până acolo, să le salute pe fete și poate să vorbească cu Diana, să vadă dacă nu cumva se poate întoarce mai devreme.

Zis și făcut! În 30 de minute Andreea se suia în mașină și porni spre bancă.

Traficul era realtiv leje, așa că în nici 20 de minute ajunsese în fața ușii.

După ce salută pe toată lumea, după ce discută un pic cu Diana, după ce primi complimente pentru felul cum arată, Andreea simți ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci: simți ca e o străină în acel loc.

Nu i-a cerut Dianei să revină, cu toate că asta își puse în plan de acasă, pentru simplu fapt că nu se mai regăsea acolo.

Ciudată viața asta uneori.

Cinci ani a dedicat acestei bănci și a sacrificat destule, chiar uneori și relația ei cu Radu, pentru că i se părea că acolo se află viitorul ei, asta e ceea ce își dorește să facă.

Acum însă, uitându-se la acele mici birouri și imaginându-și următorii 30 de ani. stând doar acolo zi de zi, simți o stare teribilă de disconfort și sufocare.

Așa că după ce discută un pic cu fiecare în parte, după ce povesti ce s-a mai întâmplat în viața ei, lăsând la o parte bineînțeles ce se întâmplase cu o seară în urmă, salută pe toată lumea și se grăbi spre mașină. Pe drum, trecu pe lângă părculeț și hotărî să facă un scurt popas pe o bancă.

Nu-i venea să creadă ceea ce se întâmpla în mintea ei!

Dacă cineva i-ar fi spus acum un 6 luni, un an sau 2 că nu-și va mai găsi locul în acea bancă, că-și va dori altceva, probabil i-ar fi râs în față acelei persoane și i-ar fi spus că e nebun.

Însă totuși acum, simțea până în adâncul ființei sale, că locul ei nu e acolo și nu doar asta. I se părea extrem de absurd, ca la cât de mare și minunată e această lume, ea sau oricine altcineva să-și petreacă viața în 10 metri pătrați. *Asta nu e viața, e mai mult sclavie* își spuse ea.

Începu să devină din ce în ce mai revoltată.

Da, știe că este nevoie să muncești și că ai nevoie de bani, știe asta prea bine. Știe cum funcționează economia și tot, doar a studiat asta ani la rândul, a făcut și masterul pe domeniul economiei.

Era conștientă de aceste aspecte,dar totuși, *cine spune că trebuie să te mulțumești cu puțin?*

De când faptul că ai o casă și îți permiți să mânânci, a ajuns să fie considerat un lux?

I se părea totul atât de greșit și pe măsură ce gândea aceste lucruri, parcă i se ridica un val de pe ochi.

Sute de milioane de oameni, miliarde chiar, se nasc doar pentru a muri câte un pic în fiecare zi.

Își fac datorii toată viața pentru a supraviețui.

Sunt bombardați de media, prin televiziune și internet cu tot felul de informații făcute să-i țină în tensiune constantă. După care se îmbolnăvesc din cauza tensiunii și li se bagă pe gât tot felul de pastile, ce doar le ameliorează simptomele, nicidecum cauza.

Li se spune constant că nu ai nici o putere și că nu trebuie să viseze prea sus.

Tot sistemul de învățamânt se bazează pe a rupe spiritul liber al copiilor și a-i transforma în persoane docile, care trebuie să execute și atât, fără întrebări prea multe.

Suntem cu toții niște șoareci într-un mare laborator de experimente, conduși de cei ce doresc lumea asta doar pentru ei.

Nu! Așa ceva nu se poate, își spuse ea scrâșnind din dinți.

Nu știa de unde îi vin asemnea idei ,dar știa un lucru clar!

Toată viața ei de acum înainte și-o va dedica eliberării oamenilor!

Cum? Nu știe, dar știe că asta vrea să facă și asta va face!

Va găsi o metodă prin care mesajul ei să fie transmis la cât mai mulți oameni,va găsi o metodă să interacționeze cu cât mai mulți!

Era convinsă că dacă, din ce în ce mai mulți vor începe să vadă lucrurile cum le vedea ea acum, dacă din ce în ce mai mulți vor alege să-și dea jos valul de pe ochi, dacă vor alege să privească cu adevărat realitatea, lumea se va schimba!

Cine ar fi privit-o în acel moment pe ea, stând pe o bancă cu ochii pierduți, cu greu ar fi putut crede că acea domnișoară minunată, făcea planul pentru eliberarea lumii.

Și totuși ăsta era adevărul.

Era atât de recunoscătoare pentru decizia ei de a face această ieșire.

Își dădu seama acum, că într-adevăr devenise o altă persoană și trecutul nu-i mai definea deloc viitorul.

Oarecum simțise acest lucru și înainte dar, frica de necunoscut, cercul de confort, o opriră în a-și da frâu liber gândirii.

Se încăpățânase să se identifice cu o persoană ce nu mai exista de ceva timp.

După încă câteva minute de gândire, se ridică, se urcă în mașină și se îndreptă spre casă.

Tocmai parcase mașina când telefonul începu să sune.

Băgă mâna în geantă și când se uită la ecran, văzu numele Adrianei.

Așa că bucuroasă, scoase cheile din contact și răspunse:

- Alo, ce faci Adriana? Ce dor îmi era să vorbesc cu tine, spuse Andreea într-un acces necontrolat de bucurie și recunoștiință.

- Ce faci drăguța? Și eu vroiam să vorbesc cu tine. Mă bucur să te aud. Înseamnă că totul s-a terminat cu bine, așa cum am crezut.

- Da, totul s-a terminat cu bine și am doar ție să-ți mulțumesc. Oarecum sunt convinsă că într-un fel sau altul ai avut de-a face cu eliberarea mea miraculoasă.

- Ee... nu știu cât am avut eu sau nu, dar știu sigur că tu ești cea care a reușit să ajungă cu bine înapoi acasă.

- Am atat de multe să-ți spun, spuse Andreea, știu că abia ne-am văzut ieri după amiază dar, nu am avut timp să vorbim, eram preocupată de Teo.

- Da știu, m-am întristat să aflu despre starea ei, răspunse Adriana, dar știu că se va face bine.

- Da, asta știu și eu, defapt tocmai am fost la vechiul meu loc de muncă și pe drum m-a sunat George, mi-a zis că Teo s-a trezit, dar că până diseară nu poate primi vizitatori, așa că am să trec mai pe seara pe la ea.

- Cred că am să trec și eu pe mâine, spuse Adriana, dar m-ai făcut curioasă cu un lucru Andreea.

- Eu, am reușit să te fac eu curioasă pe tine? deja mă simt mult mai bine, spuse râzând Andreea.

- Da, da, așa e răspunse râzând Adriana. Tocmai mi-ai spus că ai fost la vechiul loc de muncă? Știam că ești încă în concediu, dar că revii acolo. Ce-ai pățit, te au dat afară cu totul?

- Nu, nu, nimic atât de dramatic. Să spunem doar că... am avut parte de o trezire de care aveam nevoie de mult. Un duș cu apă rece.

- Și când te gândești, continuă pe același ton amuzat Adriana, că tot ce a fost nevoie pentru această trezire a fost să fii răpită de niște traficanți de droguri. Ar trebui să-ți programezi câte una din asta lunar, cine știe de câte treziri vei mai avea parte.

- Nu, nu, mi-a ajuns una și bună. De acum nu voi mai avea nevoie de experiențe de genul ăsta. Am început să ascult mai bine totul.

- Bravo Andreea, nici nu știi cât de mândră sunt să te aud vorbind așa! Ai parcurs un drum lung în ultimul timp, un drum al transformării! Te-ai luptat cu multe îndoieli, frici, dar se pare că ai reușit să le birui pe toate și rezultatul este unul minunat.

- Merci Adriana, să știi că înseamnă foarte mult aceste cuvinte, venind de la tine.

- Drăguța, cred că în sfârșit ești gata.

- Gata, gata pentru ce anume?

- Ești gata pentru absolvire, bineînțeles.

- Nici nu știam că există o absolvire.

- Bineînțeles că există. Motivul întâlnirilor noastre la cabinet a fost ca tu să-ți revii, ca tu să devii din nou stăpână pe situație și din ce văd, ai devenit! Da ,încă mai sunt lucruri ce trebuie să le înveți și poate unele mici schimbări, dar în mare ești gata!

- Asta bănuiesc, spuse Andreea cu o oarecare tristețe în glas, nu înseamnă că nu o să ne mai vedem, nu? O să mai putem ieși la un suc, la o discuție.

- Sigur că da, atât timp cât mai stau în oraș, ne mai putem vedea cu siguranță.

- Nu înțeleg, cum adică cât stai în oraș?

- Păi, fata mea cea mare, m-a invitat la ei, în Londra și s-ar putea, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, să mă mut acolo, dar încă nu e nimic hotărât, așa că deocamdată nu plec nicăieri.

- Mă bucur atunci, răspunse voioasă Andreea, pentru că mă speriasei un pic. Acum spune-mi, când puteam să ne vedem, pentru a discuta mai multe? Știu că stabilisem deja pe mâine, dar nu cred că ne va ajunge timpul, aș vrea să putem discuta mai mult.

- Zilele astea sunt un pic cam ocupată, dar Sâmbătă, am liber toată ziua, așa că ne putem vedea, la orice oră vrei și putem să stăm cât de mult dorim. Ce spui?

- Da, e perfect așa, chiar dacă aș fi vrut să te văd mai devreme, o să am răbdare. Știu că trebuie să te împart cu restul lumii, spuse râzând Andreea.

- Mulțumesc de înțelegere drăguța și o seara frumoasă! Transmite-i salutări Teodorei și spune-i că mâine îi voi face o vizită.

- O seară frumoasă și ție! Am să-i transmit salutările tale și abia aștept să ne vedem. Oricum ne vedem și mâine la cursul de Yoga, dar nu putem să discutăm așa multe. Merci încă o dată suflet drag!

După ce închise telefonul, Andreea mai zăbovi câteva minute în mașină, rememorând întreaga discuție, după care, ieși, puse alarmă și se îndreptă spre casă.

Capitolul 12

Un nou drum

Credea că va ajunge înaintea lui acasă și că va avea timp să îl surprindă cu masa gata făcută, însă în momentul în când a deschis ușa, un miros plăcut de paste îi gândili nările și când a intră în bucătărie, l-a văzut pe Radu cum amesteca în tigaie.

Făcea paste carbonara, preferatele ei.

- Ah, ai venit prea devreme acasă, spuse el cu un pic de amărăciune în glas, mai du-te pe afară și mai plimbă-te.Vroiam să-ți fac o surpriză!

- Ieri abia așteptai să ajung și azi mă trimiți deja de acasă, spuse ea râzând. Nu știe omul ce să mai creadă cu tine.

- Nu, nu, normal că te vreau acasă, dar vroiam să te surprind cu pastele gata făcute și o sticlă de vin bun.

- Partea amuzantă e că și eu vroiam să-ți fac o supriză și să-ți gătesc felul tău preferat, lasagna. Nu mă așteptam să fii deja acasă. Ai plecat mai devreme azi, nu?

- Păi... nici nu am stat la muncă. M am trezit pe la două și am ajuns pe la trei aproape. Am avut niște discuții cu șeful meu și se pare că nu prea sunt văzut cu

ochi buni de ceva vreme la birou. Așa că după niște discuții și amenințări din partea lui, m-am hotărât să-mi depun preavizul de 15 zile și să-mi dau demisia.

Sper că nu te superi pe mine că nu am discutat despre această decizie, doar că nu am mai suportat să fiu insultat, mai ales de cineva care nu poate lega bine două cuvinte în limba română și singurul lui merit este că s-a însurat cu fata directorului zonal.

- Nu am de ce să mă supăr pe tine iubire, doar că sunt uimită. Nu-ți stă în fire să faci asemenea lucruri.Tu ești mai precaut de fel, stai de obicei si calculezi tot înainte să...

- Da știu, o întrerupse el, dar prin câte lucruri am trecut în ultimul timp, parcă vreau să fiu un pic mai spontan, un pic mai nebun, nu știu, pur și simplu mai altfel.

Sper că ai să mă iubești în continare și că ai să-ți petreci mai departe viața cu mine, chiar dacă mă schimb!

- Numai dacă îmi promiți că vei fii tot timpul așa minunat cum ești acum, spuse Andreea și sări în brațele lui.

Totuși continuă ea, ce vrei să faci de acum? Te-ai gândit?

- Ai reușit, spuse el zâmbind, să scapi tu de o bandă de traficanți de droguri și eu oare nu reușesc să–mi găsesc un serviciu nou? nu cred asta.

- Ce ai spune totuși, spuse Andreea uitându-se fix în ochii lui, dacă nu ar trebui să-ți mai găsești nici un serviciu nou, dacă nu ar trebui să te mai angajezi?

- Aș spune să mă duci la copacul cu bani pe care l-ai găsit și să-l mutăm în balcon ca să nu îl fure nimeni, răspunse Radu, în timp ce râdea amuzat.

- Nu, nu un copac cu bani dragul meu, ci mai bine de atât! Să fim independenți, să deschidem propria afacere!

Și Andreea începu să-i povestească despre revelația ce a avut-o azi pe bancă și de promisiunea către ea, de a găsi o cale să a elibereze oamenii de iluziile și minciunile în care au fost obișnuiți să trăiască.

- Îți dai seama, spuse ea entuziasmată, nu are cum să fie o simplă coincidență că fix în ziua în care decid că vreau să fac altceva cu viața mea, că nu mai vreau vechea viață, vechiul loc de muncă, decizi și tu să-ți dai demisia și să încerci altceva.

- Sincer Andreea, nu știu ce să spun. Nu avem nici un plan. Ce am putea face? Și cu ce bani? Chiria vine în fiecare lună, nu avem nici măcar apartamentul nostru, iar ratele la mașina mea, se termină abia la anul. Ca să nu mai spun că tot vara viitoare avem și nunta și nu știu cât de mult ne mai pot ajuta ai mei sau tatăl tău.

- Radu, de ce mergem din prima pe premisa că va merge rău? De ce să nu mergem pe premisa că va merge bine?

- Pentru că dacă va merge apoi ceva rău... nu știu... vom fi pregătiți, se bâlbâi Radu.

- Păi și dacă ne gândim că va fi rău, de ce oare am mai începe?

- Pentru că nu am știi sigur că va merge rău sau va merge bine.

- Exact, păi dacă nu știm sigur, hai să alegem să credem în varianta pozitiva a viitorului nostru, că o să fie bine și vedem ce se întâmplă după. Mai bine investestim energie în faptul că o să meargă bine, decât în faptul că nu o să meargă, nu?

- Mda... spuse Radu cu o oarecare neîncredere. Nu știu ce să spun.

- Spune da iubire, ai încredere în mine.

Sunt convinsă că motivul pentru care majoritatea oamenilor nu fac ceva în viață, este fix faptul că se gândesc la eșec prima dată. Îi cuprinde frica și dau înapoi, preferă să nu mai facă nimic. Dar este total ilogic acest comportament, nu înțelegi?

- Nu Andreea, oamenii sunt pur și simplu prevăzători, nu oricine reușește în viață.

- Așa e Radu, dar nu înțelegi adevărul aici? Nu oricine reușește în viață pentru că nu oricine vrea să reușească! Toți se tem de nereușită și se folosesc unul de

altul ca exemplu, de ce nu trebuie să meargă mai departe. Este fix povestea drobului de sare, de Ion Creangă, la scară mondială.

- Totuși trebuie să înțelegi Andreea că nu toți pot face acest lucru. Unii au familie și copii și...

- Da Radu, și ăsta ar trebui să fie un motiv pentru care îți dorești să faci și mai multe, pentru că ai copii. Nu e un motiv care ar trebui să te limitezi ci din contra, este o motivație în plus.

- Îmi place noua ta persoană, dar, la fel ca și Adriana, unele idei sunt un pic cam să spunem nu pentru toată lumea.

- Știu Radu, de aceea vreau să fac ceva în privința asta, ca toți să înțeleagă mai bine lucrurile astea, să deschidă ochii și să vadă că au libertaea de a alege cum doresc să trăiască.

- Înțeleg că vrei să faci bine, dar oare, punctul tău de vedere este cel mai bun? De ce ar trebui toți să își dorească să gândescă ca tine? Poate unii se simt bine așa cum sunt.

- M-ai înțeles greșit iubire. Nu vreau să-mi impun nici un punct de vedere. În primul rând aici vorbesc de o imagine de ansamblu, nu doar un punct. În al doilea rând, îmi doresc este ca oamenii să înțeleagă adevărul, să îl vadă. Ce fac ei cu el după este fix alegerea lor... vreau doar să fie conștienți că au o alternativă.

Cât despre cei ce se simt bine, aceștia traiesc într-o așa este o iluzie.

Pasărea ce se naște în colive nu-și dorește nimic altceva, pentru că nu știe nimic altceva. Însă imediat după primul zbor, inima ei tânjește libertatea și aerul proaspăt!

- Bine atunci, spuse Radu, recunoscându-se înfrânt de toate argumentele, logice de altfel, aduse de Andreea.

- Și ce ai vrea să facem? Te-ai gândit la ceva?

- Sincer nu, nici nu am avut timp, dar știu că vreau să fac ceva. Și dacă amândoi ne dorim acest lucru, dacă amândoi avem credință, sunt sigură că în cel mai scurt timp, ceva va apărea în calea noastră.

- Bine atunci, dacă tu ești sigură de drumul ăsta, eu nu mai zic nimic.

Poate m-aș fi împotrivit mai mult în trecut, dar la câte am văzut și cu tine și cu Adriana, aleg să cred și să te urmez.

Andreea îl luă în brațe și îl sărută lung.

Dacă a reușit să îi deschidă lui ochii, sigur va reuși să le deschidă și altor oamen. Și de acolo alții și alții, până când mesajul ei va ajunge la toată lumea.

Nu știe cum, dar cumva o va face, se gândi ea, fără să știe că în acel moment, Universul atent la dorințele Andreei, puse deja în mișcare rotițele sale și în scurt timp avea să-i ofere tot ce avea nevoie pentru ca mesajul ei să fie ascultat de cât mai multă lume și astfel dorința sa să fie îndeplinită.

Avea un drum lung în față și momentan abia se afla la început însă avea credință că totul va fi bine și că soarele a ieșit în sfârșit pe strada ei.

Capitolul 13

Bine ai venit acasă

Încă nu sunase ceasul și Andreea deschise ochii.

În sfârșit era ziua de Sâmbătă! Avea atâtea emoții, simțea că ziua de azi va fi foarte specială!

Era nouă fără un sfert. În două ore trebuia să se întâlnească cu Adriana.

Radu era la birou și punea la punct plecarea sa, anunțându-și clienții că urmează să fie preluați de un nou agent.

Așa că, își făcu ceva de mâncat, un duș rapid și după ce petrecu 30 de minute să-și aleagă hainele, ieși pe ușă grăbită să nu întârzie.

Traficul era un pic aglomerat așa că alese să meargă cu taxiul, în felul ăsta avea și un răgaz să-și facă ordine în gânduri.

Ultimele zile, le petrecuse în fața calculatorului, căutând idei de afacere, însă până acum nu găsise nimic care să se poată face cu bani puțini, care să aducă câștiguri cât de cât consistente și în același timp, să-i permită să interacționeze cu cât mai mulți oameni.

Teo își revenise, însă era tot la pat acasă. Nu a discutat cu ea despre pastile și... nu știa dacă o va face vreodată. Până la urmă a fost alegerea ei să le ia și să mintă pe toată lumea.

Acum devenise conștientă că din cauza lor ajunsese în spital și credea că este de ajuns. Tot ce poate face este să fie alături de ea și atât, se gândea Andreea.

La ora 11 fără 10, taxiul ajunse în fața casei. Ținând cont că întâlnirea de azi era mai mult o întâlnire între prietene, decât o ședință de terapie, Adriana hotărî să se vadă acasă la ea.

Așa că după ce ieși din mașină, sună la interfon iar după câteva secunde de așteptare, poarta se deschise oferindu-i Andreei un peisaj feeric, de poveste. În fața ei se întindea o gradină mare, frumoasă plină de flori care mai de care mai colorate , toate aranjate într-o ordine și o combinație atât de perfectă, de parcă ar fi fost pictate. În lateralul casei se afla un foișor, amenajat cu foarte mult bun gust une o aștepta gaza acestul mic colț de rai.

Adriana se ridică, o îmbrățișă și o invită să se facă comodă.

- Spune-mi drăguța, spuse Adriana, cu ce anume să te servesc? Cafea, ceai, ceva mai tare? zâmbi ea.

- Mi-a ajuns destul ceva tare, spuse zâmbind Andreea și cafea tocmai am băut acasă. Cred că un ceai ar fi grozav.

- În primul rând, spuse Adriana în timp ce așeza ceaiul pe masă, știu că abia aștepți să-mi povestești despre răpirea ta, corect? Din câte am reușit să înțeleg Joi, la curs, salvarea ta a fost plină de lucruri mai... neobișnuite, nu?

-Da, așa este. Sincer dacă nu mi s-ar fi întâmplat mie, îmi era foarte greu să cred. Parcă uneori simt că totul a fost un vis, că este imposibil să se fi întâmplat. Dar mai întâi să încep cu începutul:

Imediat după ce George mi-a arătat pastilele, am știu că... și Andreea începu să-i povestească tot ce s-a întâmplat, inclusiv vocea din capul ei ce a învățat-o ce să zică.

După ce au discutat un pic despre toată întâmplarea, Adriana se ridică din nou pentru a aduce o nouă ceașcă de ceai, după care se așeză pe canapeaua din fața ei și fără să spună nimic o măsura pe Andreea din cap până în picioare.

- Te uiți la mine de parcă mă vezi pentru prima dată, îi spuse Andreea, ușor inhibată de privirile insistente ale Adrianei.

- Păi te văd pentru prima dată, îi răspunse Adriana zâmbind. Te văd în sfârșit așa cum ești tu, fără măști, fără nimic.

- Să știi că nu m-am schimbat de Joi, de la Yoga, până azi.

- Așa e, dar Joi nu am avut timp să te privesc cum trebuie.

- Și ce vezi așa schimbat la mine ? Eu sincer nu prea văd mare lucru, în afară că am slăbit un pic, sunt aceeași ca întotdeauna.

- Permite-mi să te contrazic Andreea. Când ai venit la mine la sală pentru prima dată purtai haina victimei și a fricii, pe lângă multe altele. După care încet-încet, ai început să conștientizezi și să dai una câte una jos. Abia acum mă uit, în sfârșit, la tine cu adevărat.

- Da, probabil ai dreptate.M-am schimbat mult față de fata aia ce era nehotărâtă, speriată și foarte confuză.

- Știu, ai avut mult de lucru cu tine. Însă alegerile tale, convingerile tale, te-au făcut ușor-ușor să-ți dai toate hainele jos, una câte una și ai ales să rămâi tu.

- Da, totuși am întrebare. Cum știi când le-ai dat pe toate jos și ai rămas cu adevărat tu cea reală? Dacă totuși mai ai una sau două dar tu nu vezi? Și, explică-mi un pic mai bine ce înseamnă cea reală?

- Bine, răspunse Adriana cu o voce atât de caldă și de calmă încât indiferent cât de multe lucruri ai fi avut pe cap, la auzul acelui glas, te-ai fi relaxat complet.

Uite vezi tu, noi oamenii ne asemănăm cu o ceapă. Purtăm sute de straturi pe noi.

Fiecare experiență dură devine un strat nou, cu care ne identificăm și prin care analizăm viața noastră.

Dacă cineva te-a înșelat, vei fi mult mai atentă dățile viitoare la orice semn cum că ar putea indica acest lucru. Abia vei aștepta să vezi primele gesturi suspecte pentru a le putea prinde, pentru că tu vei privi prin intermediul stratului, hainei, de persoană ce a fost înșelată.

Dacă ai făcut afaceri cu cineva care te-a furat, data viitoare, cu următorul partener, vei analiza absoult orice. Te vei aștepta ca și persoana respectivă să încerce să te fure. Il vei suspecta și urmări cu intenția de a-l putea prinde și de a îți dovedi ție faptul că acum ești vigilent, în felul acesta.

- Da, bine, scuză-ma că te întrerup dar asta chiar se numește vigilență. De asta trăim și avem expeirențe, ca data viitoare să nu se mai întâmple același lucru. Devenim din ce în ce mai înțelepți cu fiecare eveniment din viața noastră.

- Așa ar fi trebuit să se întâmple Andreea, însă majoritatea oamenilor nu devin din ce în ce mai înțelepți, ci devin din ce în ce mai temători. Și fiindcă sunt temători, nu vor mai face alegeri noi, nu vor mai crea experiențe noi.

Iar dacă nu vor mai crea experiențe noi, normal că vor merge pe aceleași lucruri vechi, cunoscute de ei și vor face foarte puține greșeli sau chiar deloc.

Iar fiindcă nu vor mai face greșeli, lumea îi va considera înțelepți. Dar adevărul este că sunt doar niște oameni ce trăiesc în frică și atât.

Dacă firul de apă ce iese din stânca muntelui nu va avea curaj să meargă mai departe, să-se alimenteze din alte pârâuașe, să–și crească albia, niciodată nu va deveni un râu puternic, va rămâne un simplu fir de apă.

Experiențele ce le trăim, sunt experiențe și atât. Sunt lucruri care le experimentăm aici pe pământ pentru că suntem în viață.

Este ca și cum ai merge cu mașina pe autostradă și ai vedea diverse semne de circulație. Unele te limitează, altele te avertizează, unele îți arată pe ce drum să o iei iar altele îți afișează simple informații. Așa sunt și experiențele în viață.

Indiferent de natura lor, nu trebuie să ne limiteze gândirea.

Trebuie să le luăm ca atare și atât. Fără să ne creeze așteptări pe viitor, fără să ne înfrâneze avântul.

- Bine, răspunse Andreea cam neîncrezătoare și data viitoare când se va întâmpla ce vom face? Cum ne vor privi alții, cum ne vom privi noi, dacă am fost înșelați de două sau trei ori? Dacă am fost furați, mințiți, maniulați, de două sau de trei ori?

- Greșeala ta și a oamenilor în general, este să crezi că faptul că ai fost mințit, înșelat, furat, zice ceva despre tine. Este total fals. NU tu ai făcut aceste lucruri, ci ție ți s-au întâmplat.

Totul e despre cei ce fac aceste lucruri, ei trebuie să se simtă rușinați, ei vor avea de înfruntat consecințele faptelor lor.

Tu, trebuie doar să mulțumești că ești aici și să treci peste. Iar data viitoare când se întâmplă, îți vei aduce aminte cum ai trecut prima dată peste și vei trece mai ușor. Și data viitoare și mai ușor și mai ușor până când vei observa că aceste lucruri nu te mai afectează în nici un fel. Atunci vei fi liberă!

Vei fii liberă să faci și să fii oricine, pentru că știi că nimic nu te poate opri, nimic nu te poate învinge.

- Da, sună frumos Adriana ce spui dar totuși, dacă pleci capul tot timpul, lumea te va lua de prost și lumea reală este ca o junglă, toți vor să-ți ia capul, să te mănânce.

- Da, așa este, lumea este ca o junglă, pentru că oamenii o văd așa. Toți își motivează deciziile lor egosite, deciziile lor ce uneori distrug vieți, cu această frază, ”Lumea este o junglă”.Dar nu-și dau seama că ei înșiși mențin această junglă activă.

- Da, dar aici deja vorbim de o problemă globală. Nu pot să ies eu acum pe stradă și să spun gata, hai să fim cu toții buni și să schimbăm lumea. Au fost mulți care au spus asta și au fost ridicularizați și poate chiar mai rău uneori.

- Bineînțeles că au fost și nu avea cum să fie altfel, spuse impasibilă Adriana.

Andreea nu mai înțelegea nimic.

- Cum adică nu avea cum să fie altfel? Păi tocmai mi-ai zis că lumea se poate schimba.

- Da, Andreea, se poate schimba. Însă știi de ce nu au reușit oamenii aceia să facă o diferență notabilă în lumea asta? Pentru că au vorbit despre schimbare, nu au DEVENIT schimbarea!

Nu poți vorbi despre schimbare, poți FII schimbarea și influența prin puterea exemplului.

Și dacă nu mă crezi, uită-te la sfinții din Biblie.

De la cei din antichitate până la cei contemporani nouă, vei vedea că toți au devenit schimbarea și au schimbat sute de mii de inimi prin puterea exemplului lor.

Toată lumea se pricepe la vorbit și dat sfaturi, puțini sunt cei care fac cu adevărat lucruri.

Și fiindcă văd că încă nu ești pe deplin convinsă, haide să-ți mai dau un exemplu, sau mai bine haide să folosim exemplele de adineauri.

Să zicem că ești înșelată și că în următoarea relație intri foarte vigilentă, cum spui tu.

Dacă tu îl vei trata pe el, prin prisma experienței tale, vei căuta să interpetezi fiecare gest al său ca și formă de înșelat. La un moment dat, chiar dacă nu vei găsi nimic, după un timp, mintea ta va fabrica ceva, pentru a-și hrăni egoul.

Un mesaj, un telefon, ceva care să ți-se pară suspect și care în sfârșit să-ți confirme faptul că te înșeală. În felul ăsta egoul tău e hrănit, deoarece ești mândră de vigilența ta. Ești mîndră că de data asta ți-ai dat seama la timp și cu această mândrie în suflet pornești în următoarea relație în care abia aștepți să descoperi iar că te înșeală și să-ți confirmi încă o dată superioritatea gândirii tale. Să îți demonstezi ție cum pe tine nu te înșeală nimeni pentru că te prinzi, pentru că ai școala vieții.... etc.

Pe genul acesta de oameni, îi vezi la bătrânețe fie singuri, fie într-o relație de neîncredere totală, un fel de șoarecele cu pisica, însă în ambele cazuri, triști, nefericiți, cu inima blocată dar cu egoul enorm de mare și satisfăcut.

Iar acest exemplu îl putem lua și folosi și la cei care au fost furați sau mințiți sau orice altă experiență negativă dorești tu.

Dacă alegi să îți continui viața prin prisma experienței sau experiențelor neplăcute, vei avea parte doar de acest lucru. Vei observa doar acest lucru și atât. Vei avea o viață nefericită.

- Păi asta înseamnă, răspunse Andreea, că cea mai mare parte din oamenii de pe pământ sunt nefericiți.

- Și uitându-te în jurul tău, chiar ți se pare o afirmație exagerată?

- Nu, dar sunt și oameni fericiți sunt și oameni veseli, ce au trecut prin experiențe dure, sunt sigură de acest lucru.

- Da sunt, pentru că aleg să nu fie definiți de experiențele lor dure.

Suntem aici cu toții să experimentăm diverse lucruri, de la bucurie la durere, de la extaz la agonie. Toate aceste lucruri, la baza lor sunt doar sentimente și emoții de moment și nu ar trebui să ne oprească să mergem și să experimentăm mai departe.

- E mai ușor de vorbit decât de făcut, dar în fine, am înțeles partea asta. Cum rămâne cu straturile. Când știi cu adevărat că ești tu? Că nu mai ai de dat nici un strat?

- Asta e simpu. Când te poți uita în oglindă și poți iubi cu adevărat ceea ce vezi, înseamnă că ești tu cu adevărat.

- Parcă totuși e prea simplu lucrul ăsta nu crezi? spuse Andreea.

- Da, este simplu dar totuși funcționează. Vezi tu atunci când ne privim în oglindă, Sinele Nostru se observă pe el însuși, măreția sa, puterea sa de creație. În acel moment nu are cum să nu iubească ceea ce vede. Creația de lumină, creația lui Dumnezeu, sau a Universului cum vrei să-i spui.

Atunci când încă avem straturi pe noi, când încă ne identificăm cu ele și nu suntem conștienți de cine suntem noi cu adevărat, Sinele Nostru vede acest lucru și realizează că nu este El ceea ce vede în oglindă, că nu își privește relexia reală ci doar o imitație palidă și atunci răspunde prin respingere. Mulți înțeleg că repulsia ce o simt atunci când se uită în oglindă e despre ei, dar este fals!

Repulsia ce o simt este despre masca ce o aleg să o poarte și atât. Suntem cu toții creaturi de lumină, nu avem cum să simțim repulsie față de acest lucru.

Andreea rămăsese fără cuvinte... totul era așa de logic, așa de clar.

Cu o voce rușinată o întrebă pe Adriana:

- Ce spuneai acum câteva minute de ceva tare? Sunt atât de multe informații încât cred că voi avea nevoie de un ajutor.

- Și abia suntem la început, spuse Adriana râzând...

În timp ce Adriana se îndepărtă să aducă un lichior foarte bun - după spusele ei- ușor și slab ca pentru femei, Andreea se uită la ceas. Deja trecuseră două ore de când se afla acolo, dar ea le simțise ca fiind maxim 10 minute.

Timpul chiar zboară atunci când te simți bine, se gândi ea.

- Bun, acum că m-ai lămurit cu straturile și persoana reală, spune mi te rog, sau mai bine, spune mi ce dorești tu. Nu mai vreau să te chestionez, știu că o să-mi spui exact ce am nevoie și îmi trebuie, se răzgândi Andreea.

- Chiar te-ai schimbat foarte mult Andreea, îi răspunse Adriana în timp ce așeză cele două păhărele mici de lichior pe masă. Persoana veche, m-ar fi chestionat fără nici o problemă ore în șir despre tot ce este posibil chiar și despre lucruri ce nu le știu nici eu. Acum însă, e total diferit, ești total diferită! Bravo!

- Da, mulțumesc. Să spunem doar că acum știu că sunt lucruri ce momentan nu le pot înțelege și dacă nu le înțeleg ce rost are să le aflu? Mi-aș umple capul cu informații nefolositoare.

Așa că prefer să am încredere în tine și să discutăm despre ceea ce crezi tu că sunt pregătită să aflu.

- Bine atunci, mă bucur că ai încredere totală în mine, dar nu vreau să te duci nici în cealaltă extremă. Eu știu ce e mai bine pentru propria persoană și pot ajuta oamenii cu un sfat însă nu trebuie să pui prea multă putere în mine. Puterea ta ține-o la tine, dă-ți seama cine ești și de ce ești capabilă, nu transfera puterea ta mie.

Singura persoană ce știe ce e mai bine pentru tine ești tu! Dacă toți ne-am vedea de propria noastră persoană, fără să asumăm că știm ce e mai bine și pentru celălalt, lumea ar fi un loc mai frumos.

- Bine dar ce spui tu aici, spuse Andreea, nu sună un pic a egoism? Să ne vedem doar de persoana noastră?

- M-ai înțeles greșit. Eu nu am spus să ne vedem doar de persoana noastră, ci să conștientizăm, că știm ce e mai bine pentru noi și atât. Nu și pentru soțul, soția, copilul, după o anumită vârstă bineînțeles, prietenii sau oricine altcineva.

Putem să oferim sfaturi bazate pe experiența noastră, pe cunoștiințele noastre, dar doar atât. Să nu asumăm că știm ce este mai bine pentru celălalt. Pentru că ei au propriile lor credințe, experiențe, gânduri ce nu sunt în concordanță cu gândurile noastre.

Ba chiar mai mult, pe lângă asta, fiecare a venit pe acest pământ cu rolul său. Iar acesta este doar a lor și atât. Nu putem să îi punem să joace rolul nostru. Putem doar să le oferim sfaturi și să-i susținem.

- Chiar dacă drumul lor duce spre suferință? Nu e de datoria noastră să-i oprim?

- Cu excepția copiilor mici, nu, nu e datoria noastră să-i oprim. Datoria noastră este să-i avertizăm, să le dam sfaturi, să le povestim din experiențele, din victoriile și din înfrângerile noastre, însă într-un final este decizia lor de a continua pe drumul acela sau nu.

Poate, au nevoie de experiența aceea pentru a evolua. Și atunci ce faci? Îl oprești din evoluție, pentru că așa vrei tu? Pentru că așa decizi tu? Dumnezeu oferă liberul arbitru, însă tu decizi că ești mai bun decât EL, știi mai multe și decizi să suprimi acest drept, oferit tuturor?

- Da... așa este, ai dreptate.

- Bine, acum că am lămurit lucrul ăsta haide să–ți explic de ce ți am spus când te-am văzut prima oară că te așteptam și de ce ți-am urat bine ai venit acasă. Bănuiesc că ești extrem de curioasă în legătură cu subiectul acesta, corect?

- Da, da, ai dreptate, răspunse râzând Andreea. Sincer e un subiect ce pot spune că m-a obsedat un pic.

- Hai să începem cu bun venitul acasă, e mai ușor de explicat.

- Începem cu ce vrei tu, răspunse Andreea zâmbind în continuare, atât timp cât nu mă amâni pe data viitoare.

- Nu, nu, voi face acest lucru, după cum ți-am promis, azi discutăm despre tot ce trebuie discutat. Deci, după cum spuneam, motivul pentru care ți-am urat bun venit acasă e chiar simplu.

Datorită zecilor de ani de meditație, am dezvoltat o sensibilitate aparte și recunosc ce se află în interiorul oamenilor, uneori chiar înainte de a conștientiza ei însăși că se află ceva acolo.

Atunci când te-am văzut, am simțit durerea în tine, dar mai puternic, poate, decât durerea, am simțit **căutarea**. Sufletul tău era, să spunem neliniștit, căuta ceva, tu căutai ceva. Nu erai conștientă de acest lucru și probabil îți ofereai diverse scuze pentru ceea ce simțeai. Confundai acest sentiment cu alte senzații., dar adevărul este că erai în căutarea a ceva, ce nici tu nu știai.

- Și deci, ce căutam? M-ai făcut curioasă, zâmbi Andreea. Sper că am și găsit ceea ce căutam, că altfel mă oftic, continua ea râzând ușor.

- Căutai un loc de apartenență. Oameni ca tine, sensibili, care sunt pe punctul de a se trezi cu totul.

Vezi tu, atunci când ți-ai dat seama că nu vrei să aluneci pe panta alcoolului, că vrei să te schimbi, chiar dacă trecusei printr-o dramă destul de marcantă, pur și simplu, te-ai ridicat impotriva conditiei tale umane.

- Adică? întrebă Andreea ușor mirată.

- Adică, tu atunci, în momentul acela, nu aveai nici un motiv să vrei să te schimbi în bine. Trecusei printr-o experiență dură, ai fost pusă pe liber de la muncă, relația cu Radu era pe terminate, erai mereu într un anturaj mai dubios, tot timpul cu alcoolul în tine, nu te aștepta nimic bun la orizont.

Deci practic, nu aveai nici un motiv exterior, nici o motivație exterioară pentru schimbare, pentru evoluție și totuși, în ciuda a toate, tu ai găsit o motivație interioară.

Iar atunci când ai făcut acest lucru, când nu ai mai ținut cont de mediul exterior, când nu ai aștept o șansă din exterior ci pur și simplu ai creat-o tu prin propria voință, atunci ai început să te trezești.

Atunci ai început, încet să-ți dai seama de potențialul tău adevărat, ai început să-ți dai seama că ești mai mult decât un simplu costum de carne.

Iar în momentul când ai început să te trezești, ai simțit nevoia să fii cu suflete la fel de evoluate ca și tine. Atunci a început cautarea.

De aceea ți-am zis bine ai venit acasă. Toți cei ce eram acolo, toți cei ce se aflau acolo, erau persoane ca și tine, proaspăt trezite, în căutare de mai mult, în căutarea unui scop.

- Cum adică în căutarea unui scop, ce scop? Din ce știu, sunt cea mai tânără dintre toți. Mi-e greu să cred că Liviu la 45 de ani sau restul la 50 sau poate chiar 60 de ani, nu și-au găsit scopul în viață, ținând cont că mai un pic și ies la pensie.

- Asta nu înseamnă nimic Andreea.

Vezi tu odată ce te-ai trezit sau mai bine zis începi să te trezești, realizezi un lucru:

Nu mai poți exista pe planeta asta, dacă nu îți aduci și tu aportul la bunăstarea ei, la bunăstarea oamenilor.

Realizezi că dacă nu îi ajuți pe cei din jurul tău și nu numai, viața nu are nici un sens, este goală, așa că începi să îți cauți rolul.

Munca care ai făcut-o toată viața, chiar nu înseamnă nimic. Doar ceea ce ai ales să faci pentru propria supraviețuire și atât.

Adevăratul scop, adevărata împlinire vine abia după ce a început procesul de trezire.

- Înțeleg asta, spuse Andreea dar, totuși, sunt atâția profesori, învățători, oameni care în jobul lor ajută alți oameni, fără să fie treziți. Ăsta e munca lor dintotdeauna.

Cum poți explica că și fără trezire, oamenii fac bine semenilor lor?

- Bineînțeles că fac bine Andreea, oamenii nu sunt născuți fără bine în ei. Eu doar spun că atunci când se trezesc își dau seama că opțiunea de a fi rău, de a fi

egoist, de a te gândi doar la tine, nu mai există. Că este atât de ridicol să simți aceste lucruri încât nu merită.

Da, sunt mulți profesori, mulți pompieri, polițiști care își riscă viața pentru alți oameni, însă o mare parte dintre ei, pe parcusul anilor, uită de ce au început această meserie și nu o mai fac cum trebuie.

De aceea vezi cazuri de corupție, profesori care oferă exemple negative, preoți, medici și tot felul de oameni ce au uitat motivul ce i-a determinat să-și aleagă acea meserie.

Undeva pe drum, îți pierd motivul și aleg alte căi.

Acum ai înțeles de ce ți-am zis bine ai venit acasă?

- Da, acum da și mulțumesc mult! Să știi că, m-am simțit acasă din prima zi cu voi acolo. Acum explică-mi te rog, de unde știai că am să vin?

- Bine, asta este un pic mai mult de explicat și ca să mă înțelegi trebuie să ne întoarcem un pic în timp.

Înainte de a face lucrul ăsta, lasă-ma să-ți mai aduc un pahar de lichior,văd că ai terminat.

- Vrei să mă îmbeți, zâmbi Andreea.

- Nu, chiar deloc. Vreau doar să fii relaxată și să înțelegi ce îți explic. Vreau să ai mintea deschisă pentru tot ceea ce urmează să afli.

Și după ce reveni cu încă 2 păhărele mici de lichior, Adriana se reașeză pe canapea și începu să povestească:

- Nu știu dacă mă crezi, însă eu nu am fost tot timpul persoana care sunt acum și aici mă refer că nu am fost mereu atât de calmă, atât de împăcată cu tot ce se află în jurul meu și înauntrul meu.

- Oarecum, o întrerupse Andreea cu un zâmbet pe față, mi-e foarte greu să te văd pe tine rebelă .

- Da, nu-i așa, începu să râdă Adriana. Nu, nu am fost rebelă, sau poate am fost, acum depinde cum privești lucrurile. Însă eu mă referam la faptul că am fost un ateu convins.

Defapt nu doar ateu, ci mai mult decât atât. Încercam cu ardoare să demonstrez oricui începea să vorbească despre Biserică, Dumnezeu, îngeri și alte lucruri de genul ăsta, că se înșeală.

Pot spune că îmi făcusem o mini-misiune, în viața asta, de conving cât mai multe persoane că totul este o minciună. Că nu există Creație, Creator, Lumină, Iad, sau orice altceva. Că totul e doar știință.

-Wow, spuse Andreea, nu mi-aș fi imaginat niciodată. Dar continuă, scuze că te-am întrerupt.

-Da știu că nu ți-ai imaginat. Nimeni din cei ce mă cunosc astăzi nu ar crede că în urmă cu 40 de ani am fost un ateu înfocat.

Vezi tu, avusem o copilărie plină de lipsuri.

În primii ani a fost bine, mama și tata lucrau amândoi și atat eu cât și frații mei aveam tot ce ne trebuie.

- Scuze că te întrerup din nou, tu ai frați? Nu știam acest lucru.

- Un frate și o soră. Amândoi erau mai mari ca mine, eu eram mezina familiei. Apoi pe când aveam cinci ani, tatăl meu a avut un accident la picior și nu a mai putut merge cum trebuie.

Trebuie să înțelegi că până atunci, eram o familie foarte fericită. Aveam cu toții ce să mâncăm, haine frumoase și jucării. În fiecare Duminică mergeam la Biserică, iar seara mama îmi citea mici povestioare pentru copii, despre Isus și viața sfinților, ce îmi plăceau foarte mult.

După cum am spus au fost niște ani foarte frumoși, cei mai frumoși ani ai copilăriei mele.

Însă după ce tata s-a accidentat, nu a mai putut să lucreze și l-au pensionat pe caz de invaliditate.

Cum el fusese obișnuit toată viața să fie activ, schimbarea aceasta bruscă nu a avut un efect foarte bun asupra lui și din păcate a început să-și înece amarul în băutură.

La început de câteva ori pe lună, apoi de câteva ori pe săpămână și într-un final era beat tot timpul.

Odată cu băutura a venit și scandalul cu mama și apoi au apărut bătăile, atât asupra noastră, cât și asupra mamei.

Lucrurile acestea au continuat ani de zile până când într-o seară, nervos că mama îi ascunde banii să nu-i mai bea, o lovi atât de tare în cap, încât după seara aceea, mama devenise doar o legumă, fără să poată să vorbească, sau să recunoască pe cineva.

Bineînțeles că a fost arestat și trimis în pușcărie, însă răul era deja făcut.

Am îngrijit-o cât am putut, atât eu cât și frații mei, însă nu prea aveam ce face. Nu mai era deloc prezentă.

La trei ani după acest eveniment, cu câteva zile după ce am împlinit 16 ani, mama a plecat de lângă noi. La două zile după ce tatăl meu a primit vestea morții ei, copleșit de vină și-a pus capat zilelor.

Aici Adriana a făcut o pauză și după ce luă o gură de apă începu din nou să povestească.

- Deci vezi tu, de aceea eram ateu convins. Pentru că știam că Dumnezeul despre care îmi citea mama când eram mică nu avea cum să existe. Dacă ar fi existat, părinții mei ar fi fost amândoi în viață.

Am ajuns la 23 de ani, în punctul maxim al înverșunării mele pe tot ceea ce se numea credință. Eram căsătorită cu un bărbat pe care nu îl iubeam cu adevărat. Era un prieten de al fratelui meu și mai mult pot să spun că am fost împinsă de la spate să fac pasul ăsta, pentru a nu rămân nemăritată...

- Abia aveai 23 de ani, o întrerupse iar Andreea. Cum să se gândească că rămâi nemăritată?

- Da așa este, însă uiți, drăguța, că vorbim de alte timpuri. Eram la începutul anilor ’70. Erau alte mentalități atunci și pe lângă acest lucru, eram tânără și îi lăsam pe alții să ia deciziile în locul meu.

Iar cândă fratele meu, ce era cu opt ani mai mare, mi-a spus să mă mărit cu Ștefan, așa îl chema pe soțul meu, am făcut acest lucru fără a sta prea mult pe gânduri.

Și cum spuneam, aveam 23 de ani, eram căsătorită și lucram într-o uzină. Viața mea părea deja trasată. Mă aștepta un viitor plin de copii, deoarece Ștefan își dorea mulți copii, la cratiță mai tot timpul și... cam atât.

Nu pot spune că mă împotriveam prea mult. Așa mi se părea normal. Așa făcea toată lumea.

Ne naștem și după ce ne bucurăm de primii ani de viață, dacă și ăia, e gata fericirea! Vin responsabilități și facturi și responsabiltăți și... cam atât. Așa priveam atunci vieța.

Toți din jurul meu trăiau așa, deci n-aveam cum să cred că ar putea fi altceva rezervat pentru mine.

Până când într-o zi caniculară de vară, mă grăbeam să prind autobuzul, când din greșeală am dat peste o bătrânică.

Mi-am cerut scuze, după care am dat să merg mai departe, însă ceva în mine m-a făcut să mă uit înapoi. Când am făcut-o, mi-am dat seama că bătrânica încerca să traverseze strada, însă nu reușea să vadă nimic și doar se ținea de stâlp, vărsând câte o lacrimă din când în când.

Știam că dacă mă opresc, voi pierde autobuzul și apoi va trebui să aștept următorul poate chiar și 40 de minute, că era doar unul mai special care ajungea unde aveam eu nevoie.

Așa că pe moment m-am gândit că o să o ajute altcineva, însă chiar dacă creierul spunea acest lucru, picioarele nu îl ascultau. Pur și simplu eram blocată în mijlocul străzii și uitându-mă la ea.

Știam că Ștefan își va face griji dacă întârzii, dar nu aveam ce face.

Așa că m-am întors, am luat-o pe bătrânică de mână și am traversat strada împreună.

În timp ce traversam, printre lacrimi, îmi spuse că niște băieți îi furară geanta, în timp ce se odihnea pe o bancă și citea din viața ”Sfintei” –se referea la Sfânta

Fecioară Maria- și că în geantă avea și ochelarii de distanță, fără de care nu putea vedea aproape nimic.

Chiar dacă pe moment vroiam să mă apuc să îi vorbesc despre cât de inutil este să citească despre aceste lucruri inventate să robească mințile oamenilor, mi-am dat repede seama, că era deja la o vârstă respectabilă și nu mai avea rost să discut asemenea lucruri cu ea.

Așa că am întrebat-o unde stă și fără să mă gândesc am condus-o acasă. Norocul meu era că garsoniera ei se afla la nici un kilometru distanță de locul unde o găsisem, așa că încet-încet, în scurt timp ajunsesem în fața scării.

- Vreți să va ajut să urcați? am întrebat-o eu.

- Nu maică, lasă că ai făcut destule. Uite dacă stai aici și mă aștepți mă duc până sus să-ți aduc niște parale că ai ajutat baba. Știe baba că fetele tinere au nevoie de parale în zilele noastre să-și ia haine frumoase.

Nu mai e ca pe timpul meu maică, când toată lumea ședea cu fuiorul în mână. Acum toți lucreză în fabrici maică și se grăbesc de zici că au venit în fugă pe lumea asta.

- Mă uitam la ea, continuă Adriana și nu mi venea să cred câtă înțelepciune și câtă generozitate se află în acea bătrânică.

Însă fiind mai neastâmpărată, mi-am dorit să o mai încerc un pic și i-am răspuns:

- Păi cum tanti să nu fugim că, avem de ajuns la muncă, avem de ajuns acasă, la aprozar, trebuie să prindem autobuzul. Nu mai e ca pe vremea dumitale cu furca în mână toată ziua și bărbații pe câmp. Acum avem tot felul de activități pe care trebuie să le facem.

- Eee... da maică dar viața e ca un drum. La capăt ne așteaptă pe toți moartea. De ce să fugim, când putem merge domol, să ne bucurăm de plimbare?

Hai că se urcă baba până sus să aducă niște parale la fată.

- Văzând-o cât este de înțeleaptă și generoasă, nu am mai putut și i-am luat mâna, am pupat-o pe frunte și i-am spus că nu vreau nici un ban si că doar am vrut să fac o faptă bună și atât.

Atunci ea, uitându-se fix în ochii mei și stângându-mă de mână îmi spuse:

- Mulți oameni au trecut pe lângă mine pe stradă, dar nici unul nu s a oprit să ma ajute. Iar tu, după ce ai făcut-o, te-ai îndurat să mă aduci și acasă și refuzi orice plată. Să știi copila mea, că Dumnezeu are planuri mari cu tine și că ai să ajuți multă lume în viața asta.

- În orice altă conversație, discuția despre Dumnezeu m-ar fi stârnit imediat, însă atunci nu reușeam să spun mai nimic. Parcă era ceva în cuvintele ei și în privirea ei, ce mă atrăgeau ca un magnet.

- Văd că dai din cap neîncrezătoare maică, dar să știi că El se încrede în tine, chiar dacă tu nu te încrezi în el și... o să-l vezi acuși maică. Vrea să vorbiți, are multe să-ți spuie...

După care, fără să aștepte alt răspuns din partea mea, se îndreptă spre scară.

Cred că am mai rămas încă zece minute acolo, sub efectul privirii și vorbelor ei. Locul în care îmi atinsese palmele, îmi vibra și simțeam o oarecare căldură.

Nu am băgat prea mult în seamă, am pus-o pe seama oboselei și am pornit spre caspă.

Adriana iar făcu o pauză, luă o gură de apă și se uită la ceas.

- E deja două ceasul, a trecut o oră de când povestesc. Poate ar fi mai bine să mai scurtez din poveste, să nu mă mai întind.

- Nu, te rog frumos continuă, spuse Andreea. Povestești foarte frumos și oarecum mă bucur să văd că și tu ai avut cândva dubiile și frământările tale.

- Am avut, am avut destule Andreea.

După întâlnirea aceea, nimic neobișnuit nu se mai întâmpla în viața mea timp de aproape o lună.

Însă după această lună, am avut un vis în care Ștefan a avut un accident de mașina. A fost un vis atât de clar și real, încât am văzut fiecare detaliu,parcă era o amintire.

Am ignorat-o iar a doua zi, în jurul amiezii, am simțit dintr-o dată o căldură puternică în piept și o amețeală de nu puteam sta în picioare. În acel moment

am știut, fără nici un dubiu, că Ștefan avuse accidentul. Cum? Nu știu, doar simțeam în mine acest lucru.

Mă simțeam foarte agitată și neliniștită și îți poți imagina cât de nerăbdătoare eram să ajung acasă și să-mi dovedesc că totul nu a fost decât un vis prostesc.

Însă ajunsă acasă, am avut neplăcerea și surpriza de a afla că accidentul chiar se petrecuse și că Ștefan era în spital. Nu era nimic foarte grav dar totuși se întâmplase.

A doua zi când s-a întors din spital, mi-a dat detalii despre cum se petrecuse și era exact cum am visat eu.

M-am speriat ce i drept, credeam că poate înnebunesc și mi-am făcut programare la doctor, am făcut toate analizele posibile, care bineînțeles, mi-au ieșit perfect, eram sănătoasă tun.

La câteva zile distanță am avut din nou un vis, de data aceasta era despre mine. Culmea, a doua zi s-a întâmplat fix ce visasem cu o seară înainte.

Eram foarte speriată, nu înțeșegeam, nu știam ce se întâmplă cu mine.

Știam sigur că nu sunt bolnavă, dar totuși... așa ceva.

După încă câteva întâmplări de genul ăsta, îmi era frică să mai dorm.

Nu vroiam să mai visez.

Bineînțeles că nu am spus la nimeni, nu credeam nici eu, darămite să spun la alții. Nu știam cum să rezolv acea problemă, cum să ies din acea situație.

Am început să mă gândesc din ce în ce mai mult la poveștile ce mi le spunea mama, la ce spunea preotul la Biserică, de oameni posedați, de duhuri, de vrăjitoare.

Dacă asta mi se întâmpla mie? Dacă eram posedată sau ceva de genul?

Îmi era încă greu să cred lucrul acesta, pentru că dacă eram de acord cu existența întunericului, trebuia să accept și prezența luminii și asta mă încăpățânam să o fac.

Experiențele deveneau din ce în ce mai dese, așa că a trebuit să iau în calcul că mama și preotul au avut dreptate iar eu m-am înșelat în toți acești ani. Nu era un sentiment prea plăcut și nici ușor de acceptat.

De la treisprezece ani, de când tata intrase în închisoare și mama devenise o legumă, eu refuzasem să mă mai rog sau să mai cred în El.

După ce am reușit în sfârșit să accept acest adevăr, în aceeași seară cu o oarecare rușine în glas, m-am rugat:

”*Doamne, nu știu dacă mă mai ții minte sau nu și nu știu dacă mă mai auzi sau nu, după tot ce am zis despre tine, însă dacă ești acolo, dacă mă auzi, te rog ajută-mă să nu înnebunesc și apară-mă de duhurile rele, iar eu în schimb am să mai merg pe la Biserică. Amin.*”

Gata, mi se păruse că am făcut o învoială destul de bună.Eu mă mai duc la Biserică, El mă ajută.

Nu cred că trecură nici 10 minute de când am adormit și iată că îmi apare în vis bătrânica ce am ajutat-o să treacă strada. Doar că acum era... mai altfel, parcă mai strălucitoare.

Eu eram pe deplin conștientă și nu știam ce să spun sau de ce îmi imaginez lucrul ăla.

- Hai vino mai aproape, îmi spuse ea, vino lângă mine.

Fără să pot face nimic altceva, m-am dus lângă ea și după ce îmi luă mâinile în mâinile ei, începu să-mi facă semnul crucii pe fiecare.

După care le lăsă jos, îmi luă capul în mâini și mi spuse.

-Maică, hai că ai dormit destul. E timpul să te trezești. Trebuie să te apuci de lucru.

După care îmi făcu semnul crucii pe frunte și mă puse să îngeunchez pe o băncuță ce apăruse lângă noi dintr-o dată.

În momentul când am îngenunchiat, am simțit o căldură cum îmi străpunge creștetul capului și îmi pătrunde în tot corpul. Totul se umpluse de o lumină puternică, care însă nu îmi rănea ochii deloc.

În acea lumină, după câteva secunde, am început să deslușesc o formă de om ce venea spre băncuța mea. Când a ajuns aproape, am început să țip de bucurie! Era mama mea, care arăta așa cum era ea, când eram mică.

Mă luă în brațe, mă sărută pe frunte și-mi spuse cât e de mândră de mine și că eu voi fi cea ce va oferi Trezirea oamenilor.

Nu am înțeles ce înseamnă acest lucru, dar nu mai conta, eram în brațele ei, eram fericită și nu mai vroiam să mă mai întorc niciodată înapoi.

După câteva minute de strâns în brațe, mama se ridică și se dădu într-o parte așteptând parcă pe altcineva să vină.

Eu vroiam să-i spun să stea lângă mine, dar nu reușeam să scot nici un cuvânt.

În foarte scurt timp, o altă femeie a apărut și s-a așezat în fața mea.

Era foarte diferită de orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Nu pot să ți-o descriu Andreea... pur și simplu parcă era făcută din lumină.

Cu zâmbetul pe buze, se apropie de băncuța mea și îmi atinse mâna. Am simțit în acel moment cum parcă tot corpul meu era pătruns de raze de lumină, ce schimbau totul în mine.

Știu că e o descriere inexactă, dar asta am simțit. După atingerea ei și după acel moment am realizat că și eu devenisem acum luminoasă, la fel ca ea. Era o senzație foarte ciudată și nu mă puteam mișca sau spune nimic.

În cealaltă mână avea un buchet imens de flori, de tot felul, pe care mi-l oferi și-mi spuse că sunt pentru victoriile ce le voi avea. Nu am înțeles la ce se referă, dar oricum eram blocată și nu puteam vorbi deloc.

Mă luă apoi de mână și lăsând băncuța și pe mama în urmă, spre tristețea mea, am început să mergem pe un drum cam strâmt și șerpuit. Nu era nimic altceva decât doar drumul pe care mergeam împreună fără să pot să mă împotrivesc sau să pot spune ceva.

După ce am mers un pic, m-au întâmpinat două fetițe frumoase, care după ce ne-am jucat un pic împreună, au dispărut.

Atunci nu știam cine sunt cele două, pur și simplu credeam că sunt parte din lumea ce o vedeam. Abia după câțiva ani, după ce am născut, mi-am dat seama că cele două fetițe, erau fetele mele, ce încă nu le cunoscusem.

Andreea, era fascinată de povestea Adrianei și era numai ochi și urechi.

Poate în trecut s-ar fi îndoit de povești de genul ăsta, însă acum, prin câte a trecut... să spunem doar că era mai deschisă la nou.

- Drumul se termină în scurt timp și ajunsesem pe o câmpie. O câmpie ce... nu poate fi descrisă în cuvinte, minunată! Plină de verdeață, de copaci care mai de care, de păsări colorate.

Parcă nu-ți mai venea să pleci de acolo, atât de frumos era.

Lângă această câmpie imensă, ce nu o puteai măsura cu ochii, era o prăpastie destul de mare, iar după prăpastie se afla o câmpie mai mult arsă, fără copaci prea mulți, fără umbră, fără prea multă verdeață.

Acolo se aflau milioane de oameni, sau cel puțin așa vedeam eu atunci. Era plin ochi, nu cred că aveai loc să arunci nici măcar un ac.

Toți, de toate felurile, se îmbrânceau sub un loc la umbră, se călcau în picioare și se uitau cu poftă spre copacii roditori și câmpia verde pe care mă aflam.

M-am întors spre femeie și i-am făcut semn că vreau să-i ajut. iar ea mi-a oferit o frânghie lungă și groasă.

Fără să-i spun nimic, am înțeles ce trebuia să fac, așa că m-am apropiat de marginea prăpastiei și cu toată forța am aruncat sfoara spre malul celălalt în speranța că va ajunge până acolo. Era însă în zadar, oricât de mult încercam, nu reușeam să arunc până acolo.

După câteva tentative, m-am așezat pe iarbă și am început să plâng. Plângeam de ciudă, de neputiință că nu pot ajuta acei oameni.

Ea se apropie de mine și luându-mă de mână, mă ridică.

- Degeaba, am reușit eu într-un final să vorbesc, nu reușesc deloc să arunc frânghia pe malul celălalt, pur și simplu nu pot.

- Și atunci dacă nu poți, de ce nu mi-ai cerut ajutorul? Întrebă ea.

Glasul ei cristalin, mă umpluse de rușine... Avea dreptate, nu m-am gândit nici o secundă să apelez la ajutorul ei, credeam că voi reuși singură.

Ea, fără să mai spună nimic, luă frânghia și cu o mare ușurință aruncă unul dintre capete pe cealaltă câmpie.

În timp ce vroiam să o felicit și să-i mulțumesc, am observat că frânghia devenise un pod în toată regula. După care ea se întoarse și mi puse celălalt capăt în mână.

- Este imposibil pentru mine să țin singură tot podul acesta, nu voi reuși, i-am spus eu un pic speriată.

La fel ca și data trecută, fără să spună nimic, a făcut un semn și deodată am observat șase oameni ce se apropiau de mine.

Ea a luat frânghia, a puse-o în mâinile noastre și a spus

- Eu v-am ajutat să o aruncați, acum este rândul vostru să susțineți podul.

După care, pur și simplu dispăru, fără nici o altă explicație.

Noi cei rămași, ne-am uitat unul la celălalt și fără să mai spunem nimic, am început să strigăm la oamenii de pe cealaltă parte, care parcă nu vedeau că a apărut acel pod.

După care m-am trezit.

- Wow ce vis! asta da experiență într-adevăr.

- Da, așa este. Când am deschis ochii, Ștefan era lângă mine foarte speriat. Spre surprinderea mea, am aflat că dormisem 36 de ore. Mi-a povestit că a chemat si doctorul să mă consulte cu o seară înainte, când s-a întors de la muncă, acasa și m-a gasit dormind exact cum m-a lasat dimineață când a plecat.

Bineînțeles că după ce m-am trezit a venit iar doctorul și concluzia a fost oboseală excesivă.

Mi-a dat niște pastile și mi-a spus să stau câteva zile la pat.

- Și crezi că ce ai visat atunci, spuse Andreea, a fost adevărat?

- Da, drăguța, sunt sigură. Vezi tu, nu doar că mă întorsesem total schimbată, dar luasem și o amintire cu mine. Pe ambele palme aveam o urmă ușoară de frânghie, ca și cum aș fi strâns foarte puternic de ea sau mi-ar fi alunecat din mână.

Și spunând aceste lucruri, Adriana se ridică, veni spre Andreea și-i arătă palmele.

După mai bine de 40 de ani, semnele erau încă acolo, micuțe ce-i drept, dar puteai vedea foarte clar urma lăsată de frânghie

- Și ce a fost atunci dacă nu a fost un vis? o întrebă mirată Andreea.

- A fost o trezire, răspunse Adriana. A fost o trezire la adevărata viață.

Însă pe cât de interesantă a fost această experiență, au urmat altele și mai și. Multe alte experiențe mult mai intense și mai incredibile.

- Sunt numai ochi și urechi, răspunse Andreea.

- Da, știu că ești, zâmbi Adriana, însă momentan nu avem timp să ți le împărtășesc pe toate. Poate vom vorbi despre ele cu alte ocazii[1]. Sunt multe de povestit.

Momentan ți-am povestit acest lucru ca să înțelegi de ce ți-am spus că te așteptam.

- Păi, oricât de frumos a fost ce mi-ai povestit, eu tot nu am înțeles ce treabă au lucrurile acestea cu întâlnirea noastră.

- Au treabă și știi de ce? Deoarece unul din cei șase oameni care țineau frânghia impreună cu mine, erai tu draga mea.

Andreea se lăsă ușor pe spătarul canapelei. Se aștepta la multe lucruri dar la ceea ce a aflat acum, nu.

Se uita la Adriana cu un aer mirat și parcă ar fi vrut să-i spună că totuși prea sună a fantezie. *Dar oare, scăparea ei de săptămâna trecută nu sună tot a fantezie?* Nu știa ce să mai creadă.

---

[1] - Celelalte aventuri ale Adrianei, vor fi găsite în seria ”Viața Adrianei”(N.A)

- Și adică asta ce înseamnă? spuse într-un final Andreea pe un glas ce-i trăda toate stările ce le simțea momentan.

Cine sunt oamenii aceia și ce înseamnă podul ăla? Ce trebuie să fac eu de acum?

- Stai liniștită, nu trebuie să faci nimic mai mult decât ceea ce faci deja.

- Ce vrei să spui?

- Ești deja hotărâtă să schimbi lumea, nu? Mi-ai spus că te-ai decis să faci tot ce-ți stă în puteri să ajuți cât mai mulți oameni să vadă realitatea, nu?

Da, așa este, chiar dacă momentan nu știu cum am să fac asta.

- Bine, spuse Adriana, fără să bage în seamă problema Andreei, atunci nu trebuie să mai faci nimic. Deja vrei să ajuți.

Oamenii aceia sunt cei ce așteaptă să fie treziți.

Se uită pe câmpia verde și își doresc și ei să fie acolo.

Mai exact își doresc o viață frumoasă, liniștită, îndestulătoare, însă nu reușesc să treacă peste prăpastie.

Părpastia neîncrederii, a fricii, a geloziei. Prăspastia creată de credințele lor, de dorințele lor goale.

Iar noi îi putem aduce, îi putem ghida, spre fericirea reală, spre mulțumire, spre pajiștea cea verde.

- Da, sună frumos, sper doar să am destulă putere încât să nu dau drumul podului.

- Sunt convinsă că ai tot ceea ce ai nevoie Andreea. Ești mai puternică decât crezi. Iar dacă îți dorești cu adevărat să faci ce ți-ai propus, atunci vei reuși. Adu-ți aminte ce spune Isus:

”Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ia-ți spune muntelui să se arunce în mare și el se va arunca.”

Observi, spune credință, nu credință în El. Ci doar credință.

Lumea a înțeles atât de eronat mesajul divin. Din cauza unor persoane ce doresc să se folosească de credința în Dumnezeu pentru a controla tot, oamenii au ajuns să se lase conduși ca o turmă de oi.

- Da, așa e, spuse Andreea, sunt multe lucruri greșite.

- Da, însă vestea bună e că totul se poate repara. Totul se poate explica și e așa de ușor de înțeles odată ce deschizi ochii.

Iau iar exemplul lui Isus, pentru că e cel mai cunoscut de toată lumea, continuă Adriana.

Isus a venit în lume ca să fie un exemplu de credință, însă oamenii au înțeles cu totul altceva.

Isus a fost trădat și răstignit și totuși s-a rugat pentru cei ce îl asupreau, a fost jignit, insulatat scuipat și totuși El a mers mai departe cu zâmbetul pe buze și a făcut o diferență.

Poți spune că Isus a fost o persoană slabă de caracter și luată de prost, după cum vă place vouă să spuneți?

- Nu, murmură Andreea.

- Nu, exact. A fost un exemplu de putere și cu toate astea s-a umilit, a tăcut și a întors și celălat obraz.

Oamenii au considerat exemplul lui, exemplu de Dumnezeire, însă exemplulul Lui a fost unul de umanitate. El nu a venit ca Dumnezeu, el a venit ca om să le dovedească tuturor că se poate.

A luat forma noastră umană, a urmat toate obiceiurile noastre, inclusiv Botezul, tocmai pentru a ne demonstra că este posibil pentru fiecare, indiferent de cine este și de unde provine, să atingă iluminarea.

Putea să vină pe Pământ sub forma Sa perfectă, strălucitoare, în adevărata sa glorie și gata, dar a ales să ia forma umană, normală și să lucreze cu ea până o va aduce la gradul de iluminare deplină, lucru ce l-a făcut atunci când a înviat și s-a înălțat.

Câți oameni oare au înțeles cu adevărat acest mesaj?

El a deschis drumul spre iluminare, dar oamenii au ales să nu vadă acest lucru.

L-au pus în icoane și pe pereți, îl caută peste tot, mai puțin în ei.

Spun rugăciuni lungi și sofisticate, în timp ce gândul lor e în altă parte, comit furturi, crime în numele Lui și totuși ei sunt convinși că așa este bine.

- Ai dreptate Adriana, așa este iar în ziua de azi, mai este și confuzia că nu știm cine e Dumnezeu cu adevărat? Este Dumnezeu așa cum îl știm noi? este Allah? este Universul? Cine este cu adevărat?

- Da Andreea sunt multe zeități, dar vezi tu, dacă iau acum o piatră de jos și întreb mai mulți oameni ce am eu în mână, unii îmi vor spune piatră, alți o bucată de rocă, alții îmi vor spune denumirea în alte limbi și tot așa, însă aceste lucruri, nu va schimba cu nimic faptul că vorbim de aceeași piatră.

Așa și oamenii. Pun multe nume, dar vorbim despre aceeași entitate, de aceeași sursă de energie, fie că îl numim Dumnezeu, Univers, Allah.

Dar haide să ne întoarcem la ceea ce vorbeam. Observ că mă abat de la subiect, zâmbi Adriana.

- Am o curiozitate, Adriana.

- Spune, te rog.

- Ai spus că eu eram una din cei 6, restul de 5 i-ai găsit?

- Haha, începu să râdă Adriana, chiar mă întrebam cât o să dureze până îmi vei pune această întrebare.

- Sunt așa previzibilă? întrebă Andreea, prefăcându-se supărată.

- Nu e vorba de previzibilă, ci doar că știu că ești curioasă. Și ca să ți răspund, da, i-am cunoscut pe ceilalți, doar pe tine te mai așteptam.

- O să pot să-i cunosc și eu cândva?

- Cu siguranță, răspunse Adriana. În viitorul apropiat vă veți întâlni cu toții.

- Acum haide, spune-mi despre planurile tale. Ce vrei să faci mai departe? Te-ai hotărât deja?

Andreea oftă ușor și scutură din cap.

- Nu, din păcate am căutat și nu am nici o idee.

- Hmm... spuse Adriana, cu un zâmbet în colțul gurii, poate nu ai căutat unde trebuie.

- Crede-mă că am căutat peste tot, dar nu am găsit nimic. Nu vreau să-mi pierd speranța, mai ales acum că știu ceea ce știu, dar nu am nici o idee.

- Păi ia să vedem... în tine ai căutat?

- Cum adică? răspunse Andreea afișând o față mirată.

- Adică, în tine. Ce anume din experiențele tale, ar putea aduce un plus de ajutor oamenilor? Cum anume i-ai putea ajuta, cu tot ceea ce știi acum?

- Păi asta e, că nu prea știu.Din școală am aterizat direct în bancă și altceva nu am învățat să...

- Andreea, o întrerupse Adriana, eu nu te-am întrebat ce ai învățat. Te-am întrebat de exeprientele tale și o privi fix în ochi pe Andreea parcă așteptând să vadă o reacție.

După 2-3 minute de gândire Andreea spuse dintr-o dată entuziasmată:

- Aș putea... să fac un centru de ajutor și recuperare pentru femeile abuzate, ce au trecut prin diverse traume... inclusiv prin viol. Ce zici de ideea asta?

- Zic că tocmai ai găsit scopul tău sau cel puțin ești pe calea cea bună.

- Da, da, zâmbi Andreea. O să fie super, o să am de toate și o să am grijă ca fiecare să primească îngrijire și pe lângă ajutorul oferit, le voi învăța și cum să privească lumea, cum să-și dorească mai mult pentru ele și cum să aducă și ele schimbarea mai departe!

O să fie minunat, doar că... dintr-o dată fața Andreei, se posomorî, îmi trebuie bani pentru asta și chiar mulți, spuse ea cu un aer resemnat.

Of, cum să fac?

- Păi, în primul rând ar trebui să hotărăști ceea ce vrei.

- Asta este ceea ce vreau, numai că...

- Numai că ce? Oare crezi că Universului, oare crezi că lui Dumnezeu îi este impsibil să aducă banii ăștia spre tine?

- Nu, dar...

- Dar nimic, continuă Adriana. Nu poți da o instrucțiune și apoi să te îndoiești de ea. Pentru că atunci arăți că nu vrei lucrul ăsta.

Nu uita, în lume sunt deja toți banii de care ai nevoie, toți oamenii de care ai nevoie, trebuie doar să-i atragi spre tine.

Oferă instrucțiunile necesare Universului și El ți le va îndeplini. Tot ce trebuie să faci după ce le ceri, este să mulțumești că le-ai primit.

- Da știu asta, doar că uneori e mai greu.

E mai greu, pentru că nu mulțumești cu adevărat că le-ai primit.

Vezi tu, mulțumirea din suflet e cel mai important pas.

Atunci când tu îi mulțumești din inimă Universului că te-a ascultat, tu defapt îi demostrezi că ai încredere totală în El că te va asculta, că te abandonezi în brațele sale.

- Ca de obicei, ai mereu dreptate, zâmbi Andreea, oarecum rușinată că nu are mai multă credință.

Andreea se uită la telefon. Nici nu-i veni să creadă că este ora cinci deja.

- Parcă timpul ăsta îmi face în ciudă, spuse râzând ea. Cu cât vreau să stea mai mult pe loc, cu atât aleargă mai repede.

- Așa e mereu, răspunse Adriana. Niciodată nu face așa cum vrem.

Cred, continuă ea, că momentan am acoperit tot ce era de vorbit.

Încă o dată să știi că sunt mândră de tine, de schimbarea ta și abia aștept să te urmăresc, să văd impactul ce îl vei avea în lumea aceasta!

- Mulțumesc Adriana, să știi că nu aș fi ajuns aici fără ajutorul tău. Mi-ai deschis ochii în atât de multe lucruri! Nu cred că am să mă pot revanșa vreodată.

- Bineînțeles că poți drăguța, deschide și tu ochii altora, așa cum am făcut-o eu cu tine și nu da drumul niciodată la franghie.

Se uitară una în ochii celeilalte câteva secunde, după care Andreea se ridică și o îmbrățișă puternic pe Adriana.

În timp ce se bucura pe deplin de acel moment, Andreea simți o căldură, după care o senzație puternică de amețeală. Ceva parcă o tragea afară din corp.

Nu îi era frică, era în brațele Adrianei, dar se întâmpla totul așa de repede că nici nu realiză când se afla nu doar deasupra corpului său ci și deasupra întregului oraș.

În următoarea clipă un val de lumină, căldură și parcă și informații, o izbi în creștetul capului și ajunsese în fiecare părticică din ființa sa. Lucruri pe care înainte nu le înțelegea pe deplin, lucruri ce nu le citise niciodată, se aranjau acum frumos în capul ei.

Dar nici acest lucru nu dură mult că se simți din nou trasă în jos și în secunda următoare se afla iar în brațele Adrianei.

- Ce a fost asta? spuse Andreea, ușor speriată și un pic mirată.

- Asta, răspunse Adriana cu un glas calm, asta a fost, să-i spunem darul de absolvire.

- Puteai să mă anunți totuși...

- Păi dacă îți spuneam, te așteptai. Dacă te așteptai, încercai să o controlezi, iar dacă încercai să o controlezi, nu mai era așa puternică.

- Da, are sens. Și totuși ce-am primit, ce s-a întâmplat? Nu prea am înțeles nimic, totul s-a întâmplat foarte repede.

- Să zicem că ai primit accesul la o sursă de informații, cu care te vei putea conecta oricând ai nevoie de ajutor și informații reale.

- Și cum am să fac asta? Mă înveți, nu?

- Nu, n-ai nevoie de nici un ajutor, zâmbi Adriana, atunci când vei avea nevoie vei știi ce să faci.

După ce îi spuse asta, mai petrecură câteva secunde îmbrățișate, pregătindu-se să cheme un taxi și să plece acasă.

Wow!

Fusese o zi atât de plină. Avea atât de multe lucruri de făcut,încât simțea că nu știa de unde să înceapă.

Dar se simțea foarte bine, se simțea oarecum iluminată.

Nu știa dacă ăsta este cuvântul potrivit, dar chiar așa se simțea.

Știa, că totul va fi bine și că viața va merge minunat de acum înainte.

Capitolul 14

Un vis împlinit

Trecură câteva zile de la ultima întâlnire cu Adriana, iar Andreea începu să-și ia tot mai în serios rolul asumat.

Discutase cu Diana și își dădu demisia, discutase cu Radu și îi explică absolut tot, inclusiv ce îi ascunsese până atunci, iar spre uimirea și bucuria ei, el a fost foarte receptiv. A început să depună pe la mai multe bănci acte pentru obținerea de fonduri necesare deschiderii centrul său.

Chiar dacă nu a primit nici un răspuns pozitiv, ea nu se lăsa descurajată.

Știa că ăsta este drumul ei, așa că putea fi refuzată și de 99 de bănci, știa că a o suta bancă o să o aprobe.

Și dacă nu o să fie prin bănci, o să fie prin altceva, pur și simplu știa lucrul acesta.

Era ca un magnet pentru ceea ce își dorea, iar banii de care are nevoie vor găsi o soluție și vor veni spre ea.

Un singur lucru o întrista și anume că Adriana, o sunase să-i spună că suspendă pentru scurt timp ședințele de Yoga.

Dar, avea încredere, știa că are ea un motiv pentru care face acest lucru. Totul o să fie bine.

Următoarea Sâmbătă, la fix o săptămână distanță de când s-au văzut ultima oară, Adriana o sună și o rugă să treacă pe la ea Luni dimineață pentru a o ajuta cu ceva.

Andreea, bineînețeles că fusese de acord iar Luni dimineașa la ora nouă era în fața casei.

După ce sună de mai multe ori la interfon, observă că poarta este deschisă.

Probabil Adriana o așteaptă în foișor

Ajunsă în foișor, nu văzu nimic, decât niște hârtii pe masă și atât.

Intră sfioasă în casă, o strigă pe Adriana, însă nu-i răspundea nimeni.

Încercă să o sune, dar telefonul era închis.

Foarte ciudat, știa că Adriana nu este genul de persoană să stabilească o întâlnire și să nu se prezinte.

Așa că se întoarse în foișor și hotărî să o aștepte acolo.

După vreo 10 minute de uitat pe pereți, privirea îi căzu pe hârtiile de pe masă și nu mică i-a fost mirarea să vadă un plic cu numele ei pe el.

Luă ușor plicul, îl deschise și citi hârtia împăturită ce se află în el

”*Draga mea Andreea,*

Nici nu știi câtă bucurie mi-ai făcut când ai ales să intri pentru prima oară în sala unde țineam cursurile de Yoga.

Acea bucurie nu a dispărut, ba din contra, a crescut cu fiecare pas ce îl făceai, cu fiecare decizie ce o luai și te apropiai de adevarata ta menire.

Am fost alături de tine cât am putut de mult, având totuși grijă să nu influențez liberul tău arbitru.

Am fost alături de tine când erai cu Alex în acea casă și mă rugam să auzi și să înțelegi cuvintele ce ți le șopteam la ureche.

Am fost tot timpul lângă tine, ori de câte ori aveai nevoie, chiar și atunci când nu știai sau când nu-ți răspundeam la telefon.

Acum însă, simt că mi-am îndeplinit, cel puțin pe moment misiunea cu tine.

Nu te întrista prea mult, deoarece acest mesaj nu este un adio, ci mai mult un rămas bun momentan. Ne vom reîntâlni în viitor, deoarece încă mai sunt lucruri ce trebuie să le facem împreună, încă mai sunt informații ce doresc să le împărtășesc cu tine.

Pe masă vei găsi un cec, în valoare de 500.000 de Euro. Folosește-l pentru a-ți contrui visul, pentru a construi clinica ce ți-o dorești.

Tot pe masă vei găsi actele deja făcute pe numele tău pentru casă și pentru sala de Yoga. Am încredere în tine că vei putea continua ceea ce am început.

Știu că este un pic cam bruscă despărțirea noastră dar e mai bine așa.

Nu te concentra pe asta, concentreză-te pe visul tău.

Îmi pare rău că nu am să ajung nici la nuntă... nici la botez.

Felicitări pentru copil, o să fie o fetiță minunată, fix ca mama ei.

Închei acum această scrisoare, nu înainte de a te îmbrățișa încă o dată și a-ți ura mult succes în toate!

P.s Nu mă căuta, te voi găsi eu atunci când va fi timpul.

Prietena ta pentru totdeauna Adriana."

Andreea scăpă scrisoarea pe jos, se așeză pe canapea și începu să plângă.

Plângea de bucurie, de recunoștiință, de tristețe. Trăia toate sentimentele în același timp.

Pe lângă banii și casa primită, cel mai mult o șocase vestea sarcinii sale. Nici nu știa că este însărcinată.

După câteva minute de mulțumire și reculegere, se ridică și intră în casă. Trecu prin toate camerele și mulțumi pentru fiecare.

După care ieși în gradină,se opri lângă flori și mirosi aerul parfumat.

Aah! Ce frumos, ce bine! Era în sfârșit ACASĂ! Era totul minunat!

În scurt timp după, Andreea se apucă de treabă iar împreună cu Radu în mai puțin de un an înființă clinica așa cum și o imaginase, până în ultimul detaliu.

Născuse deja și într-adevăr după cum spusese Adriana, născuse o fetiță, ce împreună cu noul ei soț, au decis să o boteze Adriana, în onoarea celei ce o îndrumase și o trezise spre viața cea nouă.

Micuța Adriana era o fetiță extrem de dulce și încă din primii ani de viață dădea semne de o inteligență aparte. De mică începu să dezvolte niște abilități interesante, dar asta este o poveste pentru altă dată[2]

Andreea își continuă misiunea și la nici 10 ani după deschiderea primului centru, avea nu mai puțin de 12 centre deschise în toată țara.

Cu toate că era ocupată atât ea cât și Radu, cu toate că aveau un nou stil de viață, că aveau un copil, ei rămăseseră aceeași tineri îndragostiți care se iubeau pe canapeaua din vechiul lor apartament închiriat.

Pe lângă Radu, persoana ce o ajuta cel mai mult, era Teo, vechea ei prietenă Teo, care înflorise foarte frumos și care se ocupa inclusiv de sala de Yoga lăsată de Adriana.

După aproape 15 ani de la ultima întâlnire, în timpul unei vizite în Japonia, Andreea se întâlni din nou cu Adriana și cu toată că anii trecuseră, ea era la fel energică și tânără ca ultima oară, de parcă timpul nu avea nici o putere asupra ei.

Aveau atât de mult de discutat, atât de mult de plănuit, însă ne vom opri aici momentan, urmând ca în viitor să reluăm iarăși firul poveștii[3] și să vedem unde anume le va duce pe amândouă viața și cât de mult vor reuși cu adevărat să schimbe lumea.

Pentru moment însă să luăm exemplul Andreei și să nu ne oprim niciodată din a crede în noi.

---

[2] Povestea va continua în volumele următoare ”Viața Adrianei” cât și în povestirile extra de pe siteul UnAnonim.ro

[3] Povestea va continua în volumele următoare ”Viața Adrianei” cât și în povestirile extra de pe siteul UnAnonim.ro

Să luam exemplulu ei și să ne dăm seama că viața poate fi așa cum vrem noi să fie, atât timp cât suntem hotărâți să facem o schimbare și ne dorim cu adevărat acest lucru!

Nu contează în ce moment al vieții te afli, nu contează cât de mult ai suferit, nu contează cât de mulți îți spun că tu nu poți!

Adu-ți aminte că ce cei ce nu pot face lucruri, pentru a nu se simți inferiori, vor încerca să convingă și pe alții că nu se poate!

Indiferent cât de greu îți este, indiferent cât de improbabilă și imposibilă ți se pare schimbarea, nu uita, ” Drumul de 10.000 de pași, începe cu primul pas.”

Așa că, inspiră-te din exemplul Andreei și ia astăzi hotărârea de a-ți creea viața ce o meriți, ce ți-o dorești!

Nu mai lăsa trecutul să-ți influențeze viitorul! Toate experiențele tale, bune sau rele te-au adus aici! Mulțumește că încă mai ești în viață și că încă mai poți face schimbări!

Alege să scapi de măști și să poți iubi ceea ce vezi în oglindă.

Alege să fii așa cum își dorește Universul să fii! Liber, Puternic... Suveran al propriei vieți!

Un ultim mesaj

Și iată-ne ajunși la final. Sper că ți-a plăcut mult transformarea Andreei cât și sfaturile înțelepte ale Adrianei.

Chiar acum lucrez la următorul volum, în care vom vedea începuturile Adrianei, copilăria ei, transformarea ei și toate experiențele neobișnuite prin care a trecut.

Dacă dorești să mă susții, să pot scrie mai departe, dacă dorești să ai această carte și în bibblioteca ta, nu doar în format digital, accesează te rog linkul de mai jos și comandă cartea în ediție tipărită.

Odată cu ea, vei primi o scrisoare din partea mea și încă câteva bonusuri despre care vei citi în pagina de mai jos.

https://unanonim.ro/precomanda-pe-drumul-schimbarii/

În caz că încă nu faci parte din noua comunitate Un Anonim, te rog să te înscrii pe grupul https://www.facebook.com/groups/UnAnonim/ și să îmi spui, dacă dorești, în câteva cuvinte, părerea ta despre cartea ce tocmai ai citi-o.

Îți mulțumesc!

Cu drag,

Un Anonim